לעניין
מוסף פרסומי רמת־גן
לראשונה – „תשבץ גבר
לעניין" נושא פרסים ראיון
עם בני דקל, מנכ"ל הקניון
ברמת־גן הכוכבים שסמים
הרגו אותם סיפורו של
ארכיאולוג קיטש יפהפיות
„סאלון המכוניות" שוגר ריי
יפה שוב? כותנה יפה גם
לחורף
מעריב
חדש
ג'ילט משנה את פני הגילוח!
Gillette ContourPlus
ג'ילט, היו הראשונים בפיתוח סכין הגילוח הכפול, ואחר כך, את הראש המסתובב של קונטור כדי לגלח קרוב יותר.
ג'ילט מציגים, חידוש עולמי נוסף – "קונטור פלוס" העושה את הגילוח חלק עוד יותר!
רק ל"קונטור פלוס" יש את פס הסיכה הייחודי המפריש חומר מרכך, העוזר לסכין הגילוח להחליק על הפנים בעת הגילות.
"קונטור פלוס" החדש – כל הקרבה של קונטור, פלוס רכות מכסימלית.
סכיני הגילוח "קונטור פלוס" מתאימים לידיות "קונטור" הרגילות.
Gillette

יוקרתי ולא יקר

CANDY

- מערכת שבדית יפהפיה זו העונה לשם "CANDY", פינתית או בהרכב של 2+3, תימכר במסגרת מבצע זה בסך 3,999 ש"ח.
- נותן לצרף למערכת זו, כורסא מדגם BOLERO בעור תואם ובמחיר מבצע של 890 ש"ח.
- כל המערכות – במבחר צבעים ובאספקה מיידית.
- המבצע – עד גמר המלאי

BOLERO

מאי שקונים ריהוט – כדאי לעבור ב"וורדי" ולקבל רעיונות לתכנון הדירה.
ב"וורדי" תוכלו למצוא דגמים חדשים של מערכות ישיבה, מזנונים, כורסאות טלוויזיה ופינות אוכל מתוצרת הולנד, שבדיה ואוסטריה בעיצובים מקוריים ורמת גימור מעולה.
ב"וורדי" תוכלו להרכיב לעצמכם סלון אירופאי יפהפה –
במחירים של תוצרת הארץ. כדאי לראות!

וורדי תרבות הדיור

ורדי — [illegible]גן, רחוב ז'בוטינסקי 22. שעות הפתיחה: 9.00–13.00 ומ-16.00–20.00. בימים שלישי ושישי מ-9.00–13.00. במוצ"ש 18.00–21.30.

15* שנה אחריות וביטוח

אל תסמוך על פרסומת - זאת כל אחד יכול לעשות. קנה אך ורק מוצר שהוכיח את עצמו עם השרות שנקבע ע"י כל סקרי דעת הקהל כטוב ביותר, מחברה שהוכיחה את עצמה ובוחרת עבורך משך 32 שנה את המוצרים האיכותיים והאמינים עם הטכנולוגיה המתקדמת בעולם.

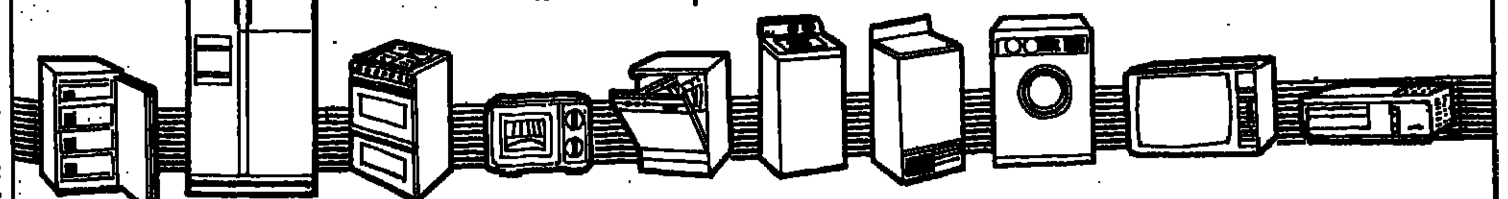

★ מכונות כביסה ★ מקררים ★ מדיחי כלים ★ מקפיאים ★ טלוויזיות ★ וידאו ★ מיקרו גל ★ תנורי בישול ואפיה

*טלוויזיות ★ וידאו ★ מיקרו גל - 7 שנות אחריות וביטוח.

אשדוד - סוכנויות דרום - רוגוזין 31. אשקלון - קרן אור - הרצל 37. באר שבע - א.א. אלקטרוניקה - העצמאות 48. מיימון אלקטרוניקה - הרצל 82. בת-ים - כל בו ליפשיץ - בלפור 33. חיפה - טרקלין חשמל - הנביאים 25 והסניפים. חולון - סלון סבוי - (77) והסניפים. ירושלים - טטרון - אבן ישראל 2, ליאור - שמאי 23, שיר יחזקאל - יפו 117. נצרת - סרוג'י - רח' 114. נתניה - סלון קסם - הרצל 30, סופרגו - ויצמן 26. פרדס חנה - וידיאו ישראל - מיני קניון, מ. מסחרי. עפולה - חשמל שושני - ברנר 3. רמת-גן - מרכז אלקטריק - דיבוטינסקי 76, סנסור - קניון איילון, דיבוטינסקי והסניפים. רמלה - אסתר אוניברסל - ביאליק 2. רעננה - אבי רווני - אוסטרובסקי 11. תל-אביב - אולם תצוגה קריסטל - גאולה 40 ובחנויות שקם, מת"מ וש.א.ל.
רשימה חלקית

אין מה לדבר קריסטל הטוב ביותר!

רמת־גן

■ רמת־גן חוגגת את שנתה ה־6. בשנת 1921 ראו המייסדים בחזונם כפר קטן, סמוך לתל־אביב, עם כמה משקים ועירים טובלים בגנים ירוקים. שלוש אגודות חקלאיות יסדו את רמת־גן: „עיר גנים", „נחלת גנים", „מגרש גנים" בשתי נקודות, בבאב אל־הווא (שער הרוחות), היום רחוב ביאליק וכג'בל חרמיה (הר הגנבים), היום גן שאול.
■ ב־1923 קיבל הישוב את השם רמת־גן. במאי 1926 נבחר אברהם קריניצי לראש המועצה הראשון של רמת־גן, תפקיד בו שימש עד יום מותו, ב־1969.
■ „רמת־גן הכחולה" קוראים לה (על משקל „חיפה האדומה"), כי שנים רבות היתה מזוהה פוליטית עם הליכוד. ב־1983 נבחר לראשונה לראשות העיר איש המערך – אורי עמית.
■ העיר, על 140 אלף תושביה, אינה פרבר שינה של הכרך הסמוך לה. יש בה 4,500 עסקים ו־500 מפעלי תעשיה, שמשתרעים על 210 אלף מ"ר.
■ 25% משטחה של רמת־גן הם גנים (66 במספר), ברוח מגילת היסוד ובהתאם לשם.
■ הספארי שבפארק הלאומי, חוגג בימים אלה 5 שנים לקליטתו המוצלחת של גן החיות התל־אביבי בקירבו. „זה הפארק הראשון בארץ בו ההולכים על שניים סגורים במכוניות וההולכים על ארבע חופשיים", אומרים בעיריה.
■ לרמת־גן יש בית־חולים – שיבא: אוניברסיטה – בר־אילן; מיכללה לטקסטיל – שנקר; בית־ספר לתיאטרון – בית צבי; וגם איצטדיון, קצת ירקון, ועציון. מי צריך יותר מזה.

אביבה מץ

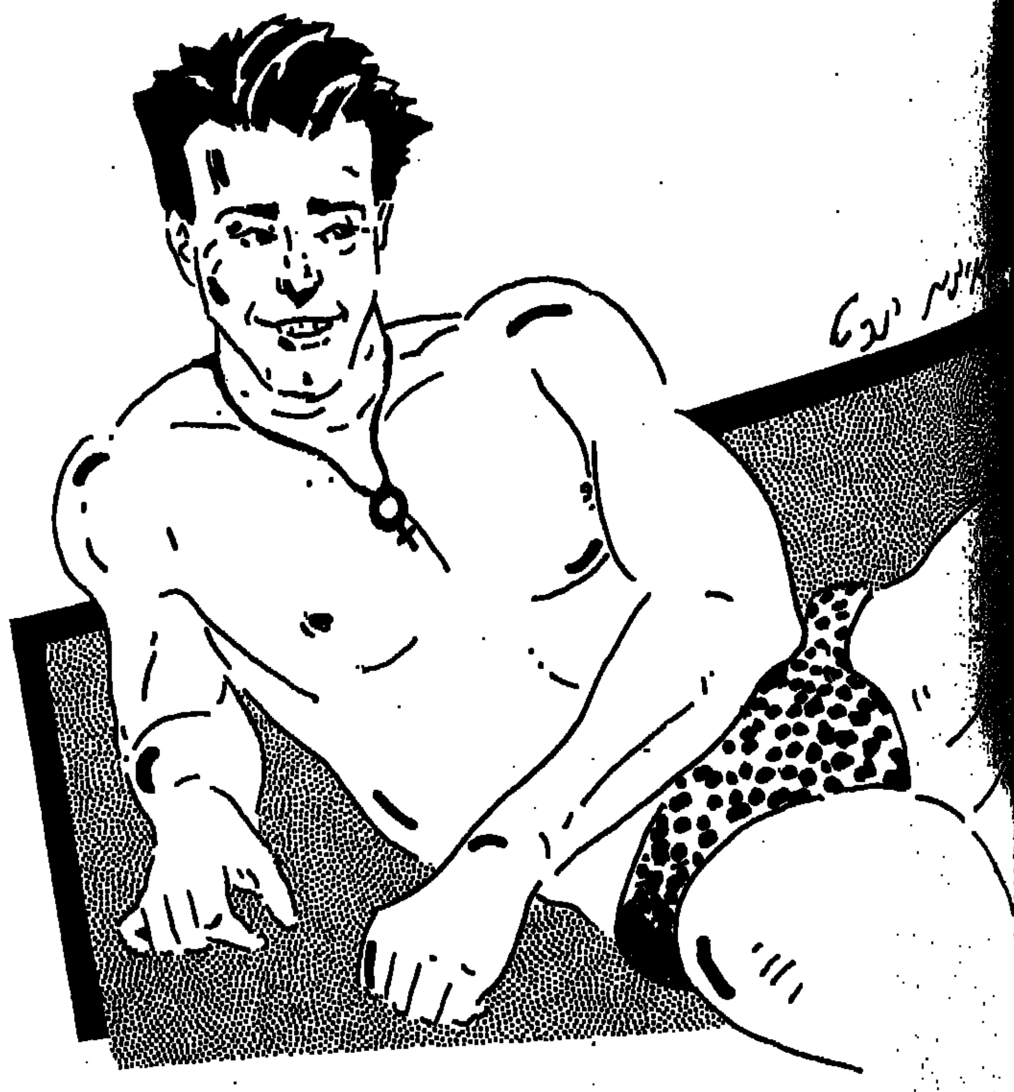

מאצ'ו מצו'? אין חיה כזאת.

שלום לך, העלמה יהודית שלמון. קראתי את מכתבך, שפתח את הפינה הזאת בשבוע שעבר. מכתב די מרגיז. התגובות המיידיות שלי נעו בין „האם את באמת כל כך תמימה כפי שאת נשמעת?" לבין „אולי לפני שאת כותבת תחליטי מה את רוצה, בעצם?", עם „מגיע לך" באמצע.
בפתיחת הסרט „הרומן שלי עם אני", מספר וודי אלן בדיחה המתמצתת את כל התיאוריה שלו על החיים. שתי קשישות בפנסיון משוחחות על האוכל. איזה אוכל גרוע, מתאוננת האחת. כן, והמנות כל כך קטנות, מוסיפה השניה.
בערך מה שקורה אצלך. את משתדלת לשכנע אותנו שפגשת את הטיפוס הנתעב ביותר בעולם, כולל משפטים סוחטי־דמעות על בחורה שגוננה לבדה ברחובות שוממים באחת וחצי בלילה, ואנו כמעט משתכנעים שאטילה מלך ההונים היה עלם־חמודות על־יד ה„דייט" שלך. ואז את תוקעת לנו את המשפט המסיים, על זה שחבל שהאיש שלך לא מתקשר שוב, ככלות הכל הוא עשה רושם של בחור נחמד ונבון. או תחליטי!
אבל בעיות־התפיסה שלנו מתחילות עוד לפני המשפט המסיים. הרבה לפני.
מיד כשאתם נפגשים, את כותבת, הוא מתחיל לשלוח ידיים בגסות. טיפוס נתעב? לא בטוח שאת חושבת כך. „למרות הידיים, בסך הכל עשית רושם נחמד", את כותבת. ניחא, ניתן לו צ'אנס נוסף. את עולה עמו לרכב שלו, והוא ממשיך בהתנהגותו התוקפנית. בשלב זה, אם היית סוטרת לו, היית יכולה לשמוע את ה„אולה" הנלהבת של כל הקוראים, כולל אותי. האם זה מה שעשית? איפה. כמו ברומן גלשי, המקסיץ עלינו תפניות דרמטיות מעבר לכל פינה, בסצינה הבאה אנו מוצאים את עצמנו, יחד אתך ועם הגברבר שלך, בדירתו. אני מוכרח לציין שבמעבר לקטע הזה מיצמצתי במבוכה. איך הגעת לשם? הייתי בטוח שתעדיפי להשתקע בכוורת רוחשת לפני שתעלי לדירתו. אבל, אם להמשיך את הדימוי מאותו התחום, אם הזכוב קופץ בהתלהבות לקורי העכביש, הוא לא יכול להתפלא אם יחליט העכביש לטעום ממנו לארוחת הצהרים.
חוץ מזה, אין דבר כזה „מאצ'ו מצו'". הגברים המפגינים את ההתנהגות התקיפה והמשפילה ביותר כלפי אשה מסויימת, יהפכו לסמרטוטים מביכים ליד אשה אחרת. זה מזכיר לי שהיה לי פעם חבר שהטיף ליציאה עם נשים מכוערות, משום שלכל מכוערת יש חברות יפות. אבל מה – המכוערת הראשונה שיצא אתה הסכה להיות אשתו...
לא שאני הולך לנפנף בקלישאה „הנשים אשמות בכל", אבל הפעם קיבלת בדיוק מה שמגיע לך, גברת.

אריה דייכמן

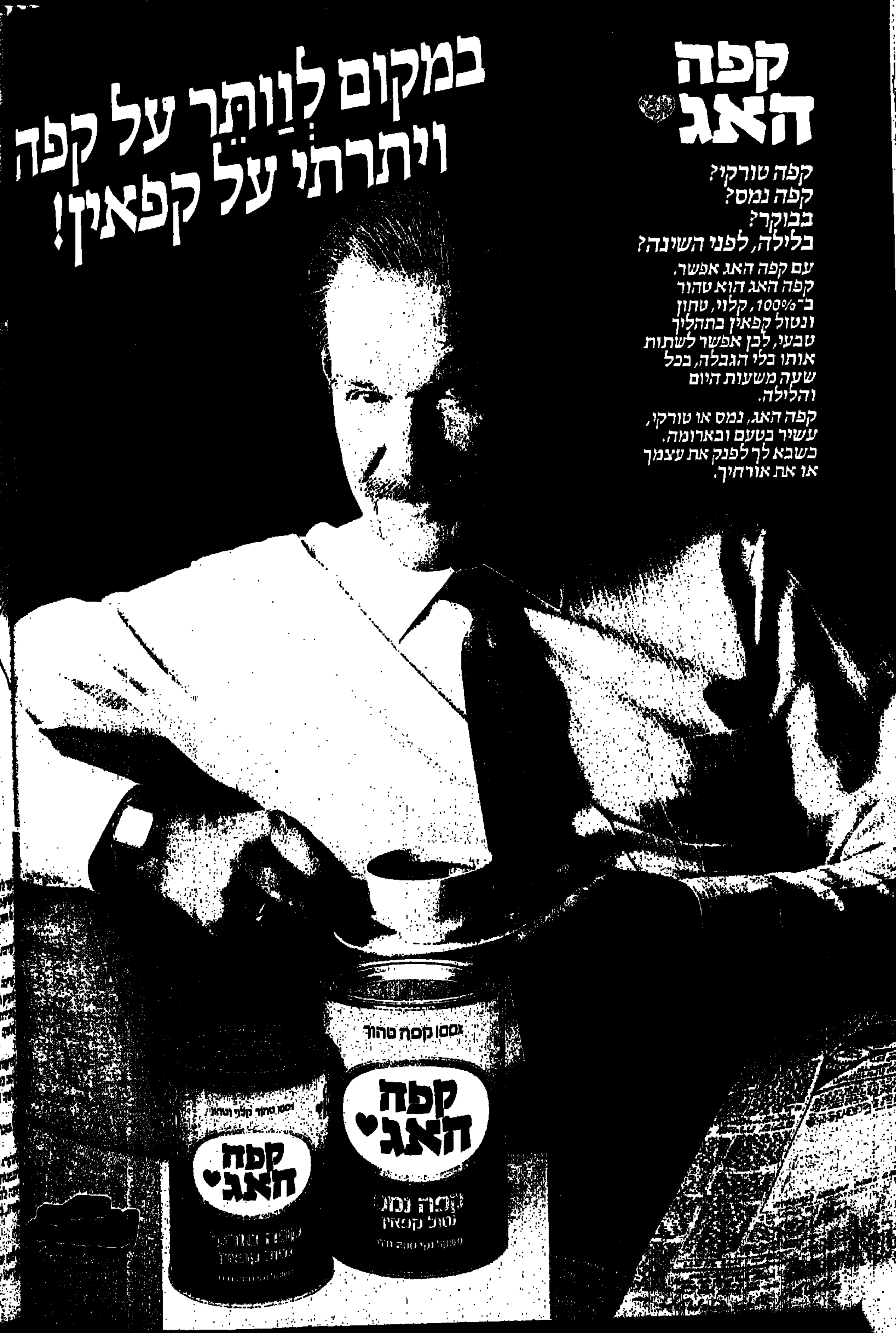

30 אלף איש מבקרים ביום בקניון ברמת־גן. סיפור הצלחה שקיבל עכשיו מנכ"ל חדש, תת־אלוף (מיל.) בני דקל. קפיצה אידיאלית לחיים אזרחיים. בצה"ל עסק בכוח־אדם וכבר יש לו דעות מגובשות על צרכנות.

מזכירה אחת בחוץ, בחדר ההמתנה. בצבא היו לו ארבע, חמש. כמפקד חולש על אימפריה, כאן יש לו כ־20 איש.

נפילה?

כן, במובן מסוים. אני מקוה שזאת ירידה רק לצורך עליה. בצבא אף פעם לא נשארתי לבד. בלשכה, למשל, פחדתי, תמיד מישהו נשאר אתי. כאן זה אחרת. אני צריך להתרגל לחייג לבד בטלפון. המזכירה שלי הולכת הביתה ומשאירה אותי לבד ואני לומד להסתדר.

זה לא קטן עליך?

זה קצת קטן. אין כאן האקשן שאני רגיל אליו. אבל אני כבר לא תת־אלוף בני, סתם בני. אם הייתי הולך לנהל את „כור" או את „כלל", אולי הייתי מתקרב להיקף שעליו חלשתי בצבא. במסגרת התפקיד האחרון שלי בצבא הכנתי את הקצינים הפורשים למציאות שמחוץ לצבא. לאט לאט החדרתי לתודעתם שקודם כל יש לפרוש ושנית שהחיים לא מסתיימים בכך, הם ממשיכים. זה מתיחס גם אלי, אין מה לעשות.

איך נראה לך הג'וב החדש?

נראה לי מאוד. אני בונה לי קריירה חדשה, כי הרי אי־אפשר לחיות על זרי הדפנה של העבר. זה קצת מתסכל, שבגילי ובמעמדי עלי להוכיח את עצמי מחדש. אבל אלה הם כללי המשחק. אני מאמין שיש עוד הרבה מה לעשות כאן, אף שקיבלתי מקום מסודר מאוד ונעים לעבודה. אני רואה הרבה יתרונות במקום עבודה פרטי, להבדיל ממקום ציבורי, הסתדרותי. כאן אין לי ועד עוכרים על הראש. כל אחד מועסק בחוזה אישי ואפשר לפטר אנשים בלי חכמות. יש שטח פעולה רחב, בלי אילוצים חיצוניים שבהם צריכים להתחשב כמו במקומות אחרים. אין לי כאן הלחץ הנפשי, אליו הייתי רגיל בצבא. והכי חשוב – אני עובד שעות נורמליות יחסית, אדון לזמן שלי.

לפי איזה שיקולים אתם מחליטים איזו חנות תיפתח כאן ואיזו לא?

היום הכל מלא עד אפס מקום. כמעט כל יום אני מקבל 10–15 פניות טלפוניות מבעלי חנויות, המבקשים לפתוח עסקים בקניון ואני נאלץ לדחותם. פשוט אין איפה להכניס סיכה. יש לנו תוכניות לבנות קומה שניה, נראה לי שלא יקשה למלא אותה. בהתחלה, כשהיו דיונים את מי להכניס ואת מי לא, היה מוסכם שבשני הקצוות תהיינה שתי חנויות כליבו: שקם והיפרפל. למה דוקא שקם? כי הם היו מעונינים, האחרים לא נכנסו לדיון בהילוך גבוה. השיקולים האחרים היו לפי חתך השוק, פחות או יותר, שיספק את רוב האוכלוסיה הפוטנציאלית.

מדוע יש רק חנות דליקטסן של טירת צבי ואין של מזרע?

זה בגלל בעיות כשירות. יש לנו אישור להפעיל את הקולנוע והמסעדות בשישי־שבת. אם לא נשמור על כשירות יבטלו לנו את האישור הזה.

מה דעתך על דוכני הרוכלים באמצע הרחבה?

לדעתי זה מקלקל מאוד, אבל יש להם חוזה־שכירות. יש לנו פיקוח עליהם מבחינת שעות סגירה ופתיחה, איזה מוצרים מותר להם למכור, משמעת וסדר, אבל לא על מחיריהם. בתום החוזה אפשר יהיה לדון שוב לגופו של עניין. בעיני זה מוריד את הרמה, מפחית מכבודו של המקום, כי הרחבה באמצע צריכה היתה להיות ריקה ופתוחה לקהל. היום זה יוצר מגבלות. יש כאן גם תחרות לא הוגנת בין החנויות לבין הרוכלים.

אילו תוכניות יש לך בעתיד?

בראש וראשונה אני מתכוון לפתח את נושאי התרבות והאמנות במקום: מופעי רחוב, ליצנים. זה מה שהיה עד היום. אנחנו מתכוונים למסד תצוגות אופנה, לפתוח ולעודד במה לאמנים מתחילים. הכוונה לתת להם הזדמנות להופיע לפני קהל ולחסן אותם מפני פחד קהל. אני מתכוון לטפח גם את נושא החגים היהודיים. קצת יידישקייט. בחנוכה אנחנו רוצים לערוך הדלקת

קפץ לקניון

מה דעתך על שיטת הקניות במרכזים, דוגמת הקניון?

זה לא רק קניות, זה מרכז בילוי וקניות. השיטה הזאת הוכיחה את עצמה בכל העולם. לאנשים היום יש יותר פנאי וכסף מאשר פעם, מחפשים בילוי לכל המשפחה. ענין הקניות הרבה פעמים שולי לחלוטין. באים למרכז קניות להסתובב קצת, לראות חלונות ראווה ואולי גם לקנות – אבל לא בהכרח.

ואיך זה עובד אצלנו?

יוצא מהכללו בהתחלה היו קצת חששות, לא ידעו כאן אם זה יצליח ואם יש לזה מקום בארץ. דוד עוריאלי, בעל־הבית הקניון, היה בטוח שזו תהיה הצלחה ולא חשש לרגע. יש לו הרבה נסיון במרכזי קניות. כולם חשבו שהאנשים באים בהתחלה בגלל הסקרנות ואחר־כך העסק יירגע. אבל לא, אין ירידה בכלל. אנחנו עושים סקרים מדי פעם ומתברר שיש כאן כ־ 30,000 מבקרים ליום.

נרות, שירי חג. קוראים לזה מסורת. לכל חג נארגן אירוע מרכזי ברוח החג. יהיה גם דוכן קבוע לתערוכות ציור ואפשר יהיה לרכוש תמונות. יש כאן קהל שמבין באמנות טובה ויש לו כסף להשקיע. יש לי תוכניות להביא לכאן את רב־אמן ויקטור קורצ'נוי, למשחק שחמט סימולטני, משום שהחרימו אותנו השנה באולימפיאדה שתהיה בדובאי.

איך המחירים בקניון, לדעתך?

סבירים מאד, כמו במקומות אחרים בעיר, ובאיכות מקבילה. יש כאן מגוון של מחירים, יקרים וזולים, וכל אדם יכול למצוא מה שהוא מחפש. רמת השירות כאן היא מן הגבוהות. מטרתי היא שאנשים יקנו כאן פעם ויחזרו שנית. לכן חשוב לדאוג לרמת שירות טובה.

מה דעתך על הצרכן הישראלי?

הצרכן הישראלי יודע מה הוא רוצה. בודק מחירים, משווה ולא חוזר אם לא קיבל תמורה לכספו. אני רואה היום שינוי בהרגלי הצריכה של הישראלים. הם הפכו להיות הארונים לכספם וזה חשוב מאוד. אבל חל שינוי גם בכיוון אחר: הקניות אינן רק פונקציונליות. מחפשים קצת זוהר סביב הקניה, קצת פוף.

יש הצדקה לפתוח חנויות עד מאוחר בערב ואף למשך כל הלילה?

תתפלאי לשמוע, אבל אחד הימים הסואנים ביותר שלנו הוא יוצאי שבת. המקום מפוצץ. באים כל מיני אנשים, אחרי סרט או לפניו, וקונים. גם בערבים (שלישי וחמישי פתוח עד 10 בלילה) רבים הקונים. נראה שזה היה חסר לנו עד כה. בענין ההיפרמרקט, הפתוח 24 שעות (רק מיום רביעי עד יום שישי בצהריים), זה נראה טוב מאוד, אף שזה רק נסיון. לאט לאט זה יחדור לתודעה. מתברר

שולחן המנכ"ל כמו גרש מיסדרים

בני דקל, בן 42, תת־אלוף במיל. בתפקידו האחרון היה סגן ראש אגף כוח־אדם. לא היה מובטל אפילו יום אחד. אחרי 24 שנים בצבא לקח לו יומיים חופש, קנה קצת בגדים אזרחיים, איפסן את המדים והתייצב לעבודה זו כמנכ"ל קניון אילון. „צבא לא שוכחים אף פעם", הוא אומר. את זה רואים מיד. ניכר בו בתת־אלוף, שהצבא עוד זורם לו חזק מאוד בדם. בחדר המנכ"ל הכל מסודר בסדר צבאי מופתי. הניירות על השולחן בסדר אחד, כמו לפני מסדר המפקד.

[illegible] הוא אחראי כלפי הבעלים על התפעול השוטף, על מערכת הכספים והשיווק. יש לו קשר עם בעלי [illegible] שירותים לציבור וקידום מכירות. בני דקל מכיר אישית את בעלי החנויות, כל [illegible] בשטח, לא מאמין בעבודה מאחורי שולחן הכתיבה, אוהב לחוש את העסק.

שיש אוכלוסיה גדולה, המסתובבת בלילה והאפשרות החדשה שפתחנו לפניה – לערוך קניות בשעות לא מקובלות ובלי לחץ – נראית הגיונית מאוד. אם הנסיון יצליח נפתח את ההיפרמרקט בכל לילות השבוע, ואולי עוד חנויות ילכו בעקבותיו.

איך אתה מתאקלם בעולם החדש?

זו באמת בעיה. המשפחה שלי קיבלה אותי יפה מאוד. אנחנו מתחילים להתרגל לחיים נורמליים, דבר שלא היה לי במשך 24 השנים בהן שירתי בקבע. פתאום אפשר לצאת בערב, לקבוע פגישות עם חברים לשבוע הבא. זה נהדר. לא מזמן הייתי פעם ראשונה בחיי באסיפת הורים. זה ללא ספק אחד המאפיינים של איש קבע אף פעם לא בבית. זה היה קצת מוזר, אבל לומדים, אף פעם לא מאוחר. היתה לי קצת בעיה עם בגדים. לא היו לי כמעט בגדים ללבוש. חברים לקחו אותי והלבישו אותי מא' עד ת'. פתאום צריכה האשה לכבס ולגהץ, דבר שלא עשתה בשבילי מעולם. יש חידושים, ללא ספק. אני אמנם לא באתי מאלסקה אחרי היעדרות ארוכה, אבל לא חוויתי על בשרי את היום יום. ללכת בעצמי לדואר, לבנק, למוסך, לעמוד בתור. כל זה חדש בשבילי. חדש לי גם לוח הזמנים הגמיש של עולם העסקים הישראלי. לזה כנראה כבר לא אוכל להתרגל. מלה אינה מלה, שעה אינה שעה. קובעים פגישות ולא באים, מאחרים ואפילו לא טורחים להודיע. זה לא קיים בצבא.

אביבה מץ ■

בני דקל בקניון ברמת־גן, אותו הוא מנהל.
צילום: דפנה קצור

תפס יוזמה

"יודעים שאני ערבי"

טיפול נמרץ

עאדל קיס צילם: רובי קסטרו

עאדל קיס, מכפר נאחף ליד כרמיאל, הוא בוגר הקורס הראשון לטיפול נמרץ בבילינסון והוותיק ביותר ביחידה. גבר יחיד בין האחיות, ערבי יחיד, מוסלמי. הוא פופולרי מאוד בין החולים והעובדים כאחת. עאדל, 43, דובר עברית ואנגלית על בוריין. אם חסרה לו מילה, זה דווקא בערבית. ברור לו ש„כל החולים יודעים שאני ערבי. אני לא חושב שזה משנה להם. להיפך. אומרים 'הלוואי וכל הערבים יהיו כמוך'".

המקצוע מקודש בעיניו וכבר עובר בירושה. הבכור בשמונת ילדיו לומד רפואה וגם השני נרשם לרפואה. אולי אחת הבנות תהיה אחות. אחרי 16 שנה ביחידה לטיפול נמרץ, פיתח האח קיס גישה מיוחדת לחולים, מתוך הנסיון שרכש. לדוגמה: „הטיפול והאווירה ביחידה מפחידים את החולה. הוא מחובר למכשירים, אינו יורד מהמיטה. יש ליצור אמון הדדי, לעזור לחולה לרכוש בטחון. יש מאושפזים שקשה מאוד לפצח את אישיותם. מאוד סגורים. פעם נאמר לי שחולה אחד 'שונא את הצוות הרפואי'. הייתי המום. שאלתי את החולה: 'אפשר להיכנס לחדר שלך?' לא ענה. אמרתי: 'בעוד שעה אתפנה ואשוב. אולי תחשוב שאני יכול לעזור לך'. כששבתי כבר חייך. לא הרפיתי עד ששמעתי את סיפורו: 'אחי מת ביחידה הזו ואני מת מפחד. אומרים שהמחלה עוברת בירושה'. הסברתי שאין קשר בינו לבין מות האח. 'אתה עוד צעיר, החיים לפניך. הרופאים והאחיות תפקידם סך הכל לעזור'. כיום האיש בסדר וכשבא לביקורת, מחבק אותי".

הדיבורים מהווים חלק מהעבודה, ולדעתו „אין חולה נודניק. אפילו כשחולה אומר 'אני כבר לא אצא מפה', זה כדי לשמוע ממני משהו, שאתן לו חיזוקים. אם חולה מצלצל כל הזמן, משמע שהוא מודאג. אפילו אם שואל רק 'מה השעה?' יש לזה סיבה. דברי הרגעה פשוטים, כגון 'אל תחשוש. אני אכנס כל חצי שעה', מרגיעים".

קיס נפגע קצת בגאוותו הגברית, משגילה שנשים יותר רגועות כשנכנסות לטיפול נמרץ. גברים, ביחוד צעירים, יותר פחדנים. כשבא חולה ליחידה אחר התקף לב, מחברים אותו תוך דקה למוניטור. השעות הראשונות הכי מסוכנות. ככל שמתרחקים מההתקף פוחתת הסכנה. חולה שוכב ביחידה בממוצע שבוע, אך לעיתים גם חודש. משיצא מהשלב החריף, מועבר למחלקת־מעבר, מתחיל לרדת מהמיטה ולבסוף – למחלקה הפנימית. אומרים לי: 'היחידה שלכם היא גן עדן בהשוואה למחלקה' ואני עונה 'זה אותו הצוות, אבל ביחידה שתי אחיות על 9 מיטות ובמחלקה שתיים על 40'".

תקווה וינשטוק

מרכז עולמי לטכנולוגיה

מהגמרא למחשבים

לג'ק מארק, מנהל השלוחה הישראלית של חברת המחשבים סי.סי.אי. ברמת־גן, יש היסטוריה אישית מעניינת. בצעירותו למד בישיבה, הגיע ארצה לשנת התנדבות בקיבוץ, חזר לארה"ב ולמד מחשבים באוניברסיטת „קולומביה".

„העיסוק בגמרא ובתורת הנסתר מחדדים את המוח – הוא אומר – וקל לבחור־ישיבה לעבור לתחום המחשבים". בתום לימודיו „נחטף" לחברת „בל" ותוך כחמש שנים פיתח עם צוות מדענים תוכנה, המאפשרת לקבוע שיטה אחידה בין חברות המחשבים השונות.

אחר־כך הצטרף לחברת המחשבים האמריקנית סי.סי.אי., שזכתה אח"כ במכרז של משרד התקשורת הישראלי למיחשוב שירות 18. „מנכ"ל החברה הכיר את הרקע היהודי שלי ושאל אם אני מוכן לצאת לישראל. השבתי מיד בחיוב".

ג'ק הגיע ארצה ובמקביל לפרויקט של משרד התקשורת התחיל לעניין את המוסדות האקדמיים בנושאי מחקריו.

אוניברסיטת תל־אביב הזמינה אותו להרצות ולאט לאט התלכדו סביבו מומחי תוכנות ומחשבים. כשסיים את פרויקט שירות 18 נשאר בארץ וריכז צוות מומחים ישראליים. „את המחקרים שלחנו לסי.סי.אי., ששמחה מאוד לקבל את פריצות הדרך הטכנולוגיות הללו.

החברה החליטה שנתיה מרכז הפיתוח שלה בארץ וגייסה לשורותיה את האנשים שהתקבצו סביבי וכך נוצרה השלוחה בארץ". עכשיו מרכז הפיתוח של חברה מסחרית אמריקנית יושב ברמת־גן ומייצא לחברה־האם את הפיתוחים הטכנולוגיים.

בד בבד החלה החברה הישראלית גם למכור את מחשבי סי.סי.אי. בארץ. „כך הפכה ישראל למרכז חשוב לפתרון בעיות טכנולוגיות בתחום התוכנה, הצ'יפים והאלקטרוניקה ומהירות התגובה של המחשב. אנחנו מהווים חוליה חשובה במערכת של פיתוח מטוס ה'לביא'. מתרגמים תוכנות לשפות שונות, כולל יפנית וסינית. ואני גא על שהשלוחה קולטת עשרות מבוגרי הפקולטות להנדסה". כלומר – לפתח חברת מחשבים ישראלית עצמאית, שתשתווה לחברה האמריקנית.

אדר אבישר

ג'ק מארק צילם: יוסי דנה

איך „תמכור את עצמך" לתפקיד

הכוון אקדמאים

הסטודנט הישראלי המצוי לא יודע למכור את עצמו, איך להציג את עצמו למישרה, למי לפנות ובאיזו צורה, כדי להשתלב בעבודה מתאימה. על־פי הנחה זו החליטו באוניברסיטת תל־אביב לקיים תירגול מודרך בכתיבת קורות חיים. אחת לשלושה שבועות יושבים 10 סטודנטים ובוגרים („טריים" וותיקים יחד), ובמשך שעתיים מתרגלים את הכנת „כרטיס הביקור" שלהם. קורות חיים (קוריקולום ויטה), כחלק מהגשת מועמדות למישרה.

ברכה ברעם, מרכזת היחידה להכוון תעסוקתי אצל דיקן הסטודנטים, אומרת כי מהנסיון שנצטבר ביחידה בשבע שנות קיומה, עולה שגם לבעלי תואר ראשון ושני יש עדיין מה ללמוד, בהצגת עצמם בדרך היעילה ביותר. „אינם יודעים למי, מה ואיך לכתוב". לתירגול, שהוא ניסוי חדש ביחידה, מגיעים גם בעלי ותק בפניות למקומות עבודה. נראה כי לא זכו למענה חיובי, לא מפני שכישורי המועמדים לא התאימו, אלא בגלל ליקויים בפניה. בין אלה שהגיעו לתירגול האחרון היו גם: מהנדס חשמל; בוגר מערכות מידע במחשבים; בוגר מיקרא ולשון; בעל תואר שני במינהל בתי מלון מהטכניון וסטודנטית שסיימה לימודיה בסוציולוגיה. ברעם: „חלקם לא יודעים מה בדיוק הם רוצים לעשות, למה הם מתאימים, כיצד יאתרו את האנשים הדרושים להם במקומות העבודה. אנחנו עובדים איתם על המכנה המשותף, אותו יגבשו בסופו של דבר במכתב הבקשה שיכלול קורות חיים, ניסיון והשכלה".

על רגל אחת, מה רצוי ומה לא־מומלץ, מן הנלמד בקורס: מה שחשוב במכתב עם הגשת קורות חיים, זו האסטטיות וההבהרה. רצוי להדפיס, להותיר שוליים, ולא להתפשט על יותר מעמוד פוליו אחד. צריכה להיות הפרדה ברורה בין פירוט ההשכלה לבין נסיון קודם בעבודה. הפרטים האישיים צריכים להיות בפתח המכתב. חשובים התכנים ולא רק הכותרות, על־כן יש להתבסס על הנתונים העיקריים, ש„ימכרו" אותך לתפקיד המסויים.

לדברי גב' ברעם, בעלי השכלה אקדמית הם הפוטנציאל לעיסוק בכל תחום. יש הרבה מאוד תפקידים שיכלו לבצע במערכות שיווק, ייצוא, קניינות, פירסום ויחסי ציבור ועוד. „אוניברסיטאות אינן בית ספר מקצועי" מדגישה מנהלת היחידה. „סטודנטים רבים חושבים כי באו לאוניברסיטה כדי לרכוש מקצוע. מהר מאוד מתברר להם כי ברוב המקרים רכשו רק השכלה. הם ישאו מטען שיאפשר להם לעסוק בנושאים מגוונים, אך תואר ראשון הוא רק מידע ראשוני ולא יותר". לדבריה, במקרים רבים ניצב הסטודנט ביום סיום הלימודים עם תעודה בכיס ושאלה בנוסח: מה עושים עכשיו? זו בעיקר בעייתם של בוגרים בהיסטוריה, מיקרא, ספרות, גיאוגרפיה, B.A כללי וכיו"ב. היחידה להכוון יכולה לסייע גם לאלה החוששים מאותו גילוי, שפירושו לעתים חוסר תעסוקה.

נורית דוברת

אורי עמית: „[illegible]"

ראיון מיוחד עם ראש העיריה מר אורי עמית

סת ס. תלמה

כה אורי עמית, ראש עיריית רמת גן, שזו תקופת כהונתו הראשונה, ובאמצע ה„קדנציה" חוגגת עיר הגנים 65 שנה להווסדה. לעמית החגיגה כפולה: „לראשונה בתולדות העיר ,העבודה' בראשות העיריה", אומר ראש העיריה, איש מפלגת העבודה זה שנים ואינו מסתיר את שביעות רצונו.

אורי עמית, יליד עירק 1934, מעיד על עצמו: „איש פוליטי כל השנים". עד לפני 25 שנה, כשהחל בפעילות זו ברמת גן, חשב על כס ראשות העיר. היום הוא מברך על המוגמר: „בבחירות המוניציפאליות הצלחתי לחולל את המהפך". ראש העיריה הנמרץ, חבר לשכת מפלגת העבודה, שאינו מהסס להביע בקורת על דרך מפלגתו, המדינית והחברתית, ומבטא בתוקף את שאיפותיו הפוליטיות, אומר בגילוי לב: „אני רוצה להיות גם ראש עיריה וגם חבר כנסת". לגביו אין שני התפקידים 'תרתי דסתרי', להיפך. „ראש עיריה הוא היחיד במדינה הנבחר ישירות. חשוב לעיר בעלת 100 אלף בוחרים לכנסת (יותר מ־140 אלף תושבים) שיהיה מישהו שידאג שתושביה יקבלו את חלקם בעוגה הלאומית".

את רצונו להגיע לראשות העיריה מסביר עמית: „חשבתי שאני מסוגל לתרום, ראיתי בכך אתגר פוליטי חשוב. חשבתי שהעיר זקוקה לתנופה חדשה. בשנים האחרונות היתה רמת־גן פרבר של תל־אביב, היתה התאבנות בפעולות העיריה. סברתי שהגיע הזמן להוריד את האבק מהתעשיה בעיר". האיש, המכיר כל פינה ברמת־גן, מעיד: „זו עבודה יומיומית אפורה וקשה". נכנסא ראש העיריה בלשכתו, מתחת לתמונת בן־גוריון (ב'פוזה' הידועה, נשען על כפות ידיו) ולתמונת ראש העיריה הראשון, אברהם קריניצי – ברוכים לברכה – אומר עמית: „לאט לאט אני מצליח להעלות את רמת־גן על המפה". רוצים הוכחות? ביקור ראש ממשלת אנגליה, מרגרט תאצ'ר בקיץ, כנס בינלאומי לשוטרות בימים אלה, קונגרס בינלאומי של תעשייני היהלומים, המכביה ולא לשכוח את שיפור המערכת הכספית ותנופת הפיתוח. „רמת־גן מחודשת נעוריה. השנה ימלאו לה 65, אך היא לא תצא לפנסיה", אומר ראש העיריה.

עמית מסכם שנתיים וחצי של כהונה: „הצלחנו לצמצם את המנגנון בעיריה. מעמד העובדים הבכירים נקבע לפי כישוריהם ויעילותם, ולא על פי השתייכותם הפוליטית. ייעלנו את המערך הכספי ואת כח האדם. צמצמנו כ־15 אחוזים את מספר מקבלי המשכורות". במערכת החינוך הושקעו 2 מליון דולר בקירוב, ועוד היד נטויה. „קבעתי לי אתגר: לתת לרמת־גן את מערכת הלימודים והחינוך הטובה ביותר שעיר מסוגלת לתת לבניה". אתגר נוסף: לשמור ולטפח את צביונה של רמת־גן כעיר גנים. „יש לנו פארק לאומי מהיפים במדינה. בספארי מבקרים כ־560 אלף איש בשנה. אך יש לטפח גם את הגנים שהזנחו, למשל, באזור רחוב רוקח ובשכונות. תאצ'ר החמיאה לרמת־גן על נקיונה. „נשתדל שתהיה העיר הנקיה בארץ". אומר עמית. שאינו נח על זרי הדפנה של מחמאת „גברת הברזל".

באמצע הקדנציה הוא יכול גם להתגאות בטפוח חיי התרבות והאמנות בעיר, בטפוח כ־37 הארגונים הוולונטאריים, בתנופת הבניה ובתכניות מרחיקות לכת וראות. „אזור הבורסה יהיה מרכז העסקים של מדינת־ישראל. אני יושב' עתה על תכניות הבנין הגבוה במדינה – בנין עסקים. אני רוצה שרמת־גן תהיה מרכז לבנקים, בורסת יהלומים, משרדי חברות בינלאומיות. אני מחפש משקיעים להקמת בית מלון ליד הבורסה, שישרת את בעלי העסקים. יהיו בו משרדים בצד חדרי מלון, הוא ישרת תיירות עסקית, שתקבל את כל השירותים במקום".

רמת־גן תחת שרביטו של עמית מחודשת נעוריה. 21 ק"מ של צנרת מים תת־קרקעית הוחלפו, הוחלפו גם כמחצית מפנסי הרחובות. העיריה משקיעה משאבים בביוב ובנקוז. ייעול מערכת המים הביא לחסכון של 11.5 אחוזים, שהם כמיליון קוב מים. עמית מגלה כי „יש תכניות להוסיף עוד קומה לקניון, לגמור את הקמת האיצטדיון, להעביר לאזור מוסדות ספורט ארציים, להקים היכל כדורסל של 2,500 מקומות ישיבה, להקים מוזיאון לאמנות ישראלית". אחד המפעלים עליהם גאוותו: הטיפול בקשישי העיר (27 אחוז מתושבי העיר מעל גיל 60). בכוונת העיריה להקים עבורם מוסדות סיעוריים נוספים. אוניברסיטת בר־אילן, שלעיר קשרים הדוקים עימה, תזכה אף היא לפיתוח נוסף. תשומת־לב תנתן לפיתוח כבישים, מדרכות וצמתים מרומזרים. גם השכונות יזכו ל„ליטוף". „נהרוס מבנים ישנים ונבנה לגובה". מבטיח עמית. העיר, שבה נשמרת רמת מיסוי מהנמוכות בארץ, תפנק את הזוגות הצעירים בשיכונים וגם החיל המאומץ, הצנחנים. לא יקופח. ראש העיריה, ששב באחרונה מסיור באיטליה בראש משלחת של 16 ראשי ערים בישראל (והוא מאמין שהקשר עם איטליה יהודק דרך הרשויות המקומיות) מביע משאלה: „שרמת־גן תהיה עיר מבוססת, שאינה זקוקה למימון משום גורם, בעלת איכות חיים יפה, שהשירותים העירוניים בה יהיו הטובים ביותר. מערכת החינוך הטובה ביותר. אמשיך במדיניות של הורדת המחיצות בין האזרח הפשוט למוסדות העיריה, כולל ראש העיריה".

הריח המתוק ברמת־גן

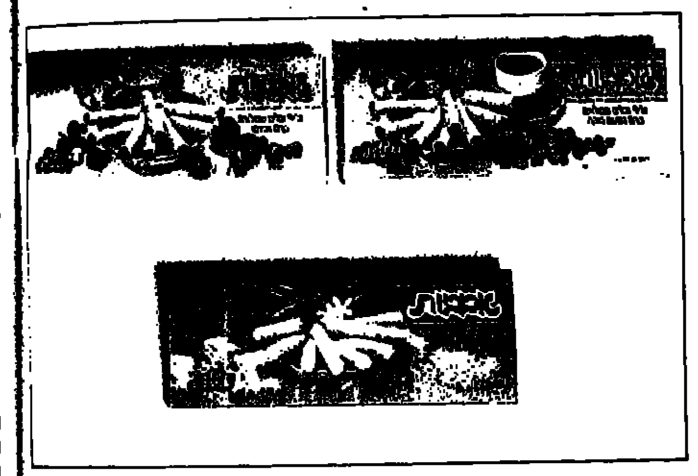

מאת מיכאל דבין

שמונת אלפים לירות ישראליות היו בשנת 1934 את הון היסוד של חברת עלית. את הכסף השקיעו שמונה שותפים, שבמשך השנים הפכו לבעלי קונצרן מזון שהיום יש בו 9 מפעלים, וחמש חברות בת. מחזור מכירותיו לשנת 1986 צפוי להגיע ל־160 מיליון דולר, והוא מעסיק 2800 עובדים.

הכל התחיל ברוסיה הרחוקה, בלטביה, בין חברים. אליהו פרומצ'נקו, מי שהיה המנהל הראשון של עלית, מספר כי יום אחד חזר הביתה וסיפר לאשתו כי בפגישה בין השותפים במפעל ליימה, הוחלט שיש להקים מפעל בישראל, וכאשר נשאל מי ינהל מפעל זה, ענה לה בפשטות – "אני".

ראשית שלחה הקבוצה נציג שקנה מגרש ברמת גן. אחר כך נשלח נציג אחר של המשפחות לפלסטין והוא מכר את המגרש ברמת גן וקנה אחר ברחוב אלנבי בתל־אביב. רק נציג שלישי שהגיע לארץ מכר את המגרש ברחוב אלנבי וקנה שוב את המגרש ברמת גן – ברחוב ארלוזורוב, עליו עומד היום מפעל השוקולד שריחו הטוב הפך לסימן היכר של רמת גן.

התפתחותה רצמיחתה של "עלית" משולבת בתולדות המדינה. עם השנים התקדמה "עלית", רכשה מפעלים, הרחיבה תחומי פעילותה, הגדילה את היצוא. בשנת 1940 הקימה את חברת "פרימן" לייצור ריבות ושימורים. כיום התרחב המפעל והוא מייצר גם מיצים ותרכיזי פרי הדר. השנה הוסכם על מיזוג בין "פרימן" ו"עסיס", ושתי החברות נמצאות בתהליכי מיזוג סופיים.

בשנת 1956 הרחיבה "עלית" את תחומי היצור והקימה, בשיתוף עם משקיע אמריקאי, את "עלית תעשיות מזון" - החברה הראשונה בארץ לייצור קפה נמס. בראשית דרכה התבססה החברה על ידע וטכנולוגיות אמריקאים והביאה לשוק הישראלי קפה שהטביע נורמות איכות חדשות בשוק הקפה והקטין באופן משמעותי את שוק הקפה המיובא. בשנת 1958 רכשה "עלית" 2 מפעלים לייצור ממתקים. מפעל "צ.ד." ברמת גן ומפעל הממתקים בנצרת, שהיה אז בשלבי בניה. כיום המפעל בנצרת הוא אחד המתוחכמים והמשוכללים בתעשיות המזון בארץ ומועסקים בו כ־700 עובדים בשתי משמרות. בשנת 1963 רכשה עלית את "קפה קו" בלוד, העוסק כיום ביצור קפה קלוי וטחון מסוגים שונים. בשנת 1970, כתוצאה מהמיזוג עם חברת "ליבר", עבר "קפה בן רגע", בבית שמש, ל"עלית תעשיות מזון". אין ספק כי ל"עלית" חלק חשוב בפיתוח ובשכלול הקפה בישראל על כל סוגיו וטעמיו. ידע נרחב ומשאבים רבים גרמו למפעל לשפר, לשמור על איכות, לשכלל אריזות ולהגיע לרמה גבוהה בשימור טריות המוצר, טעמו והארומה שלו. המיזוג עם "ליבר" הפך את "עלית" לגורם עיקרי בשוק השוקולד והממתקים.

השנה הושלמה בנייתו של מפעל "שחל" בצפת, המייצר מוצרי שומשום. במפעל הושקעו 2 מיליון דולר והוא מן המשוכללים במזרח התיכון בתחום זה. "עלית" רכשה גם את ממפעל "עצמאות" בפתח תקוה, המיצר טחינה, ואת רוב מניותיו של מפעל "מני מוטר" בנתניה.

כיום מציעה חברת "עלית" לצרכן הישראלי למעלה מ־400 מוצרים שונים – החל מוופלים, מוצרי שוקולד, חטיפים, דרך 17 סוגי קפה, אבקת השתיה זיפ, מסטיקים, סוכריות, טחינה, חלבה, וסירופ שוקולד. היא עושה זאת באמצעות רשת חנויותיה שלה 34 סניפים, וכן על ידי כל רשתות המזון, חנויות המזון והקיוסקים. אך מאמציה במכירות בארץ אינן כל התמונה. 12 אחוז מהייצור הכללי מופנה ליצוא. השנה יסתכם יצוא זה, ברובו לאירופה, ב־17 מיליון דולר. שיתוף הפעולה עם רשתות מזון ידועות בחו"ל, כמו "מרקס אנד ספנסר", מחמיא ל"עלית" מאוד. רשת זו, הידועה בדרישותיה הקפדניות ובביקורת האיכות שלה, שולחת מדי מספר חודשים את נציגיה למפעלים מהם היא רוכשת סחורות ומפעלי "עלית" זוכים למחמאות ולהגדלת ההזמנות.

החודש החלה "עלית" בשיווק שתי סדרות יוקרה חדשות – "שוויצריה הקטנה" ו"נשיקולדה". מוצרים אלה פותחו ב"עלית" בהתאם להסכמי ידע עם יצרניות השוקולד השוויצרי הגדועות "מאסטרני" ו"קמיל בלוך". המכירות המדהימות של מוצרים אלה – 400 אחוז מעל המתוכנן – תגרומנה להערכת אנשי השיווק של החברה, להגדלת צריכת השוקולד בארץ העומדת כיום על 2.9 חפיסות לנפש לחודש בלבד. בישראל נאכלו בשנת 1985 2.6 אלף טון שוקולד, לעומת 55 אלף טון בשוויצריה!

"שוויצריה הקטנה" – הוא שם כולל לסדרת חפיסות שוקולד במשקל 100 גרם, (98 אג', כולל מע"מ) המוצעת בטעמים – מריר, חלב, חלב שבבי שקדים, חלב שברי אגוזים, חלב קרוקנט, חלב קרנץ'. בחודש הקרוב תיוצר סדרה זו גם באריזות 50 גרם, וגם באריזות גדולות של 200 גרם.

ה"נשיקולדה" היא חטיף שכולו שוקולד. זהו מוצר חדשני הנחשב ללהיט בחו"ל. 50 גרם, במחיר 60 אג', בטעמים מריר, חלב ובעתיד גם שברי אגוזים הוא מכיל אחוזים גבוהים של חמאת קקאו ומיוצר בתהליך ערבול ממושך הגורס היטב את החומרים ויוצר עיסה של 20 מיקרון – הנחשבת לדעת מומחים כאחראית על ה"נימוחות בפה". על מנת להגיע לדרגת יצור זו הושקעו בקו היצור של נשיקולדה 1.5 מיליון דולר.

את קונצרן "עלית" מנהלת מועצת מנהלים בראשותו של מרק מושביץ וסגנו דויד פורמן. מנכ"ל החברה הוא דוד מושביץ. משרדי עלית נמצאים באותו בנין ותיק ברמת גן, בו החלה החברה את דרכה. משם, שומרת החברה על התפתחות דינמית, מעקב אחרי דרישת הלקוחות, שיפור מתמיד של מוצרים ואריזות, ושיווק יעיל וגמיש.

– דוד מלמדוביץ ממלא מקום ראש העיר.

רמת־גן – עיר הגנים

ראיון עם דוד מלמדוביץ', ממלא מקום ראש עירית רמת גן

מאת ס. חלמה

כששואלים את דויד מלמדוביץ', מ"מ ראש עירית רמת־גן, איזו קדנציה הוא עושה עתה במנין תקופות כהונתו, הוא מגייס את עשר אצבעותיו ומתחיל למנות. בתשע הוא נעצר. „אני מכהן קרוב ל־40 שנה..", הוא מסכם.

בעיריית רמת־גן אחראי מלמדוביץ' על עבודות ציבוריות: כבי־שים, מדרכות, תנועה, ביוב ותיעול, גנון ונוף. כשהחל לכהן בעירייה בתקופתו של אברהם קריניצי ז"ל, היו ברמת־גן 13 אלף תושבים. היום 140 אלף. בפרק הטכנולוגיה הוא רושם ישיבה עם קריניצי בכלא לטרון, הגלייה לאריתריאה וסודאן ו„פיתוח, פיתוח, פיתוח של רמת־גן במשך שנים. „רמת־גן לא קמה במקשה אחת. בתחילה היה המרכז ליד 'עלית'. אחר־כך צורפו תל־בנימין, שכונת גפן, נחלת־גנים, שכונת הלל. ברבות השנים רמת יצחק, רמת חן ועוד".

מי היה מאמין כי „עיר גנים" נועדה מבראשיתה להיות מעין כפר קטן של משפחה בו אמורה היתה לקבל חמישה דונם? „עם הקמת המדינה החלה להגיע לרמת־גן עליה גדולה. היה צריך להקים תשתית: בתי־ספר, כבישים, ביוב. כיום יש 500 רחובות וכבישים באורך כולל של 170 ק"מ", מציין מלמדוביץ'.

עיקר גאוותו של ממלא מקום ראש העיריה בצביונה של רמת־גן כעיר גנים נאמנה לשמה. „על צביון זה שמרנו עד היום. רבע משטחה של רמת־גן, למעלה מ־3000 דונם הוא שטח גנים ופארקים. בכל חצר פרטית יש גינה. והיאה הירוקה של רמת־גן היא הפארק הלאומי על שם קריניצי, שהוחל בנטיעתו לפני למעלה משלושים שנה, על שטח של 2000 דונם: מחצית גן אלוני ומחצית פארק".

גם את התעשייה לא הזניחו ברמת־גן. „עלית" היא חלק בלתי נפרד מהעיר וכן בורסת היהלומים ומפעלי היהלומים. אלפי פועלים מועסקים במפעלי רמת־גן. „איננו רוצים שרמת־גן תהיה בית מלון, שיצאו לעבוד מחוץ לעיר וישובו ללון בה. המטרה היא שתושביה יעבדו בה ויגורו בה", מרצה מלמדוביץ' את ה„אני מאמין" שלו. בנושא התשתית הוא מבטיח המשך בניית מדרכות, הרחבת גנים ציבוריים ושדרות, הקמת בניין עיריה חדש. תשומת לב מיוחדת נתנת ל־35 בתי הספר היסודיים, 4 התיכונים וביה"ס המקצועי „אורט". בכיכר „עלית" ייערכו שפוצים ובכביש ז'בוטינסקי יוכנס גל ירוק.

כאן נושמים תרבות

ראיון עם חנן רוזן, סגן ראש העיר

מאת ס. חלמה

– חנן רוזן סגן ראש העיר.

כאן ברמת־גן נושמים תרבות", מציין חנן רוזן, סגן ראש עיריית רמת־גן, העומד בראש הרשות לתרבות ואמנות. האיש, שהיה במשך שנים מפעילי מועדון „צוותא" המרכ־זיים, מתחשבן עם העבר. „מבחינת חיי התרבות היתה רמת־גן במשך עשרות שנים עיר רדומה ורדודה..." וכל כך של „קונספציה" מוטעית. „תפישת שלושת הקילומטרים" קורא לה רוזן. „אם מהמרכז והמרכזית ברמת־גן אפשר להגיע בתוך דקות לתל־אביב, זו מוכנה לספק לתושבי רמת־גן תרבות, אמנות ובידור, אז רמת־גן לא צריכה לעסוק בזה. אך תפישה זו הותירה את העיר ללא תשתית פיזית מינימלית למער־כות תרבותיות. לא עוד. כיום רמת־גן עומדת על רגלי התרבות שלה עצמה.

„היה צריך לנתץ מיתוסים ומוסכמות שהנציחו אי עשייה תרבותית", מדגיש רוזן. בזכות מתי־מספר „משוגעים לדבר" הצליחו להפיח חיים ב„פגר" ובתוך שלוש שנים קמו „העצמות היבשות" והיו ל„חיי תרבות" לתפארת. עיקר הפעילות מתקיימת באולם המוזיאון, בו מתקיימים כ־30 אירועים בחודש. בשמונה אזורים בשכונות העיר מתכנסים במתנ"סים, באולמות הת־עמלות ועל גגות. רוקדים ריקודי־עם ועמים על דשאים ובגנים ציבוריים", מלהיב רוזן.

היום רמת־גן שרה (במועדוני זמר), רוקדת, צופה בסרטי איכות בסינמטק, מאזינה לג'אז, מוסיקה קלסית, מתבוננת בתערוכות של אמנות פלסטית. במוזיאון המשופץ במרכז העיר ייפתח ביתן לאמנות המזרח הרחוק מ'אוסף [illegible]' ויוצגו יצירות אמנותיות יקרות מ'עזבון צייטלין'", מבטיח סגן ראש העיר.

הוא גאה במקהלה העממית שהוקמה ברמת־גן, המזמרת תחת שרביטו של יוסף חדד. מקהלת הילדים תחדש ימיה גם כן, וכן להקת מחול ויצוגית.

עוד „בייבי" של הרשות לתרבות ואמנות: התיאטרון העירוני. „תיאטרון הספ־ריה", הפועל בשיתוף עם „בית צבי". ב־18 החודשים בהם הוא פועל העלו בו 16 הצגות, מהן 10 הפקות עצמיות. בדרך אבא הלל הולך ומוקם המוזיאון הראשון בארץ לאמנות ישראלית. במסורת פעילותו נערכה השנה ברמת־גן ה„ביינאלה" – תערוכת פיסול בשטח פתוח ב„פארק הלאומי". בית הצייר אהרון כהנא ז"ל מוכשר לקראת פתיחתו לציבור ובבית קונסטנט יוצגו תע־רוכות פיסול.

„הוכח שתושבי רמת־גן שואפים לחיי תרבות עשירים, לא רק כצרכנים, אלא כשותפים מלאים לעשייה והיצירה התרבותית, שהיא נשמת חייה של כל עיר", אומר רוזן ומוסיף. „אם נהיה מרוצים מעצמנו – גמרנו את תפקידנו. כי עיקר המלאכה עדיין לפנינו".

ראיון עם תמר שחר – סגנית ראש העיריה

– תמר שחר, סגנית ראש העיריה בחברת השוטרת מארה"ב בכנס השוטרות הבינלאומי.

תמר שחר, „שרת החוץ" של העיריה, סבתא ל־11 נכדים (אם לחמישה), שזו תקופת כהונתה הראשונה, רואה את גולת הכותרת של קשרי החוץ של עירית רמת גן בבקורה של ראש ממשלת בריטניה, מרגרט תאצ'ר, במאי השנה. „מבחינת מעורבות התושבים, ביקור תאצ'ר היה שיא. ב־40 דקות ביקור היו מעורבים עשרות אלפי תושבים, רוב הצבור בא ספונטנית", אומרת תמר. „הטקס היה מרשים ביותר ועם זאת מלא חום והתלהבות מצד כל המעורבים".

בשטח עירית בארנט, בלונדון, שעמה קיימים קשרי ערים אחיות פעילים, נמצא אזור פינצ'לי, אזור הבחירה של מרגרט תאצ'ר באנגליה. שם קיים גם חוג ידידי רמת־גן. לאחרונה סוכם עם עירית בארנט על חילופי משלחות נוער. קשרי החוץ של רמת־גן חובקים עולם. „היוזמה לקיים כנס שוטרות בינלאומי ברמת גן (בכפר המכביה) באה מאיתנו. כ־70 שוטרות מכ־10 מדי־נות משתתפות. בין היתר יש לנו קשר עם ניו־הייבן, קונטיקט – שממנה נשלחה שוטרת במימון הפדרציה הציונית שם, עם מיאמי ביץ', פלורידה, וצ'רי היל בניו ג'רזי", גאה תמר. הבאות בתור לקשרי תאומות עם רמת גן: שטדסקנאל בהולנד וקאן שבריביירה הצרפתית. תפקיד השוטרת מניו־הייבן, שתתארח אצל משפחה בר"ג אחרי הכנס, מענין במיוחד: אחראית על ניהול מו"מ עם חוטפי בני ערובה. תמר, חסידת הדוק הקשרים, סבורה כי הקשרים טובים לעיר ולמדינה. „זה טוב מבחינה ציונית". היא מדגישה. והמוטו שלה: „בשתייר בא הנה הוא רואה אתרים. אנו רוצים שיראה גם אנשים". לפיכך, מעודדת העיריה פתיחת בתים ולכבות תושבי רמת גן לפני אורחים. שיגור משלחות נוער לחו"ל ועמלה על יצירת עתודה של נוער למשלחות. היוצאים לחו"ל לא ייהנו רק מ„צ'ופר" הנסיעה, אלא יכלו ב„סמינר" שיתכנס בפגישות קבועות שבועיות בו יאזינו להרצאות בנושאי הארצות בהן יבקרו וכמובן בנושאים הנוגעים לישראל ולבעיותיה „כדי שיהיו מוכנים לכל שאלה". „באמצעות הקשרים הטובים אנו רוכשים לנו אוהדים ברחבי העולם", סבורה סגנית ראש העיריה. בעידודה תיערך ברמת גן ובמיאמי ביץ' תערוכה ניידת של צילומי שתי הערים.

קניון אילון

ספור של הצלחה
מאת אבי שני

תוך שנה ושלושה חודשים מאז שנפתח קניון אילון בחששות כבדים מתגובת הקונה הישראלי, הפך לסיפור של הצלחה. הצלחה מעל ומעבר לכל תחזית אופטימית של יזמי הקניון – כשבראשם עומד מר דוד עזריאלי ממונטריאול. אדריכל, בונה ויזם של מרכזי קניות בקנדה ובארצות הברית.

חברת „קנית"* החברה שהקימה את קניון אילון, בניהולו של שר־שלום שירן, יכולה להתגאות במחזור מכירות של 80 מיליון דולר בשנה הראשונה ומצפים להגיע למאה מיליון דולר מכירות בשנה השנית. זהו היקף מכירות גבוה מאוד גם בסטנדרטים בינלאומיים. בתיקוה שקצב גידול העסקות בקניון ישמר – עתידים המשקיעים להחזיר את השקעתם תוך כ־12 שנים, מחצית זמן החזר ההשקעה בפרויקטים דומים בחו"ל.

כל יום מבקרים בקניון איילון כעשרים אלף קונים ובימי חול המועד הגיע מספר המבקרים לשלושים אלף ביום. מגרשי החניה מספיקים בקושי ל־1300 מכוניות בשעות העומס, אך ניתן בהחלט להשתמש בתחבורה הציבורית הנוחה העוצרת במקום.

הכישלון יתום, אך להצלחה בקניון אילון ישנם הרבה אבות. כאשר מתרפקים על מחזורי מכירות עنקיים ומדברים כבר על הקמת קומה שניה, בדאי להזכר בבעלי החזון והיזומים.

ראש עירית רמת־גן דר' י. פלד, היזם דוד עזריאלי ממונטריאול ומנהל הפרויקט שר־שלום שירן, היוו את השושבינים העיקריים שתהליך מהיר יחסית אשר הפך אזור שומם בצפון רמת־גן הגובל עם אזור התעשיה של בני ברק למרכז קניות ובלוי סואן לכל אזור מרכז המדינה. הקניון מהווה מקום עבודה קבוע לכ־1000 עובדים, בעיקרם תושבי סביבתו הקרובה.

מבחינת העיר רמת־גן מהווה קניון אילון אחד היסודות המשקיים החשובים שעליהם נשענת העיר. שטח מסחר ובלוי של 20.000 מ"ר המרוכזים במקום אחד מהווים חסכון משמעותי לעיריה בתשתית תחבורתית, שירותים, ביוב, מים, חניה וסדרי תנועה.

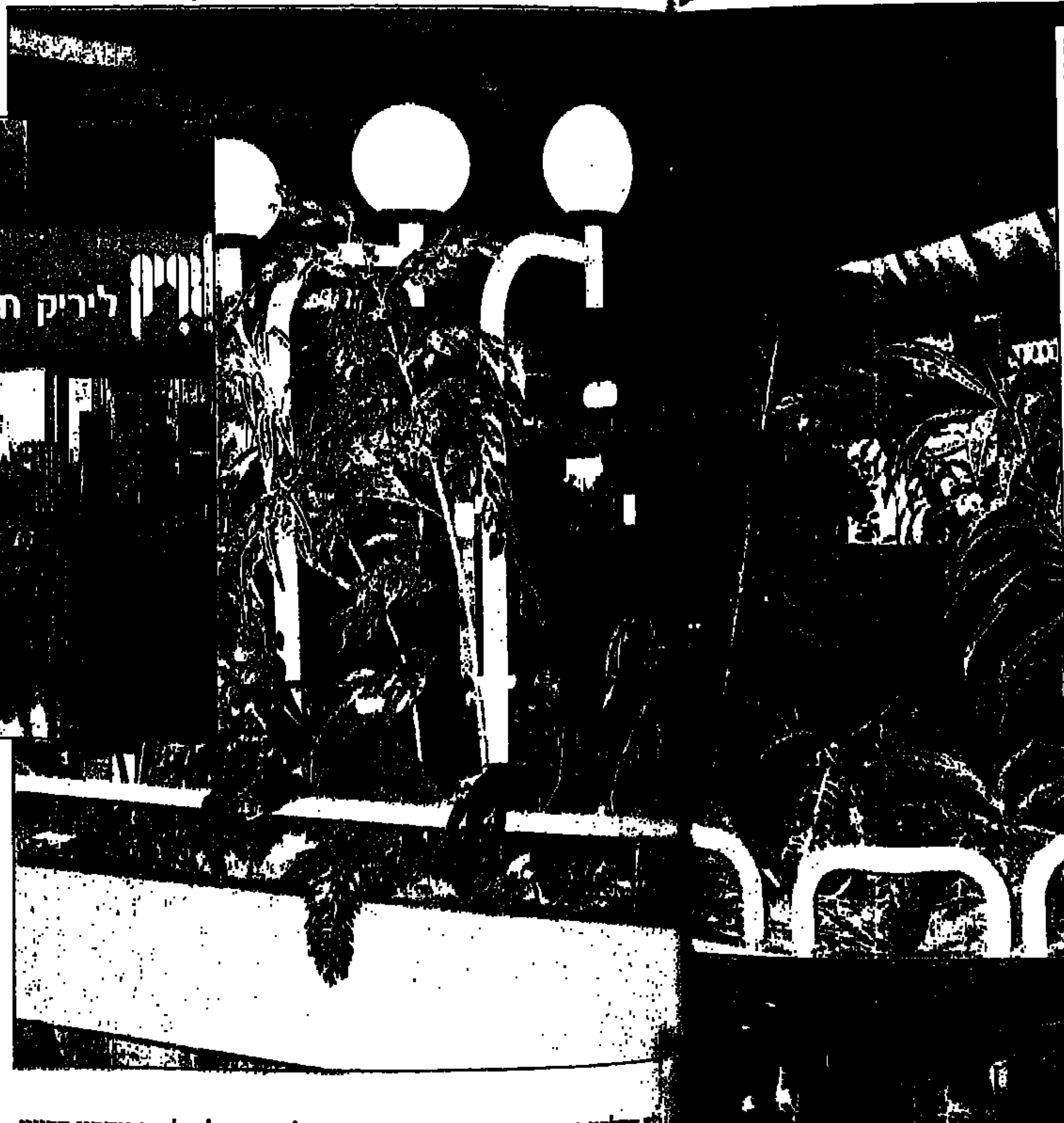

תא"ל מול. בני דקל, המנכ"ל החדש של „קנית", „הקניון הינו סיפור של הצלחה. כל מה שנעשה פה עד היום הצליח. היוזמה לפתוח מרכז קניות באיכות אמריקאית – ברמת־גן, הוכיחה את עצמה. עובדה, אנשים אוהבים לבוא לקניון אילון.

אנו מציעים לקונים נוחות גישה, עם צירי נסיעה קלים יחסית, ומגרשי חניה נרחבים. תחת קורת גג אחת פועלות כשמונים חנויות עם מבחר עשיר של סחורות מכל הסוגים. במקביל פועלים אמצעי בידור למבוגרים – בתי קפה, מסעדות ובתי קולנוע, ולילדים – מופעי אומנים מיוחדים באמפיתאטרון שברחבה המרכזית.

[illegible]

כשפתחנו את קניון אילון הכרזנו עליו כ„מרכז קניות ובלוי". בנושא הקניות הצלחנו, ועכשיו בכוונתנו לתת דגש לנושא הבלוי".

לצורך כך פועל טומי לנג, האחראי ב„קנית" לקידום מכירות ויחסי ציבור, להפעלת הקניון במשך רוב שעות היממה. הכוונה לערוך במקום מופעי אומנים לילדים ולקהל הרחב, תצוגות אומנה, אירועים עם השלכה למסורת

כמו הדלקת נרות בחג חנוכה הקרוב. בני דקל מתכוון לנצל את מתקני הקניון להציע כנסים (ועדי עובדים לדוגמא) בשעות היום, ולנסות למשוך לקניון אוכלוסיה נוספת לקהל הקונים כיום. בביטוי למדיניות החדשה מתכוון דקל לפעול למינוי דוכני המכירה שהוצבו במעברים. זהו שינוי מהותי, שיקח מימושו הרבה זמן, עד שיפוג תוקף החוזים שנחתמו עם בעלי הדוכנים הקיימים. „אנו רוצים לתת עוד חיים בצד התרבותי במקום, להביא לקניון אילון אוכלוסיה עוד יותר טובה". אומר בני דקל.

מופעי אומנים

לאחר שלמד את הנושא בארה"ב חזר טומי לנג לרמת־גן עם תפיסת עולם האומרת „הקניון אינו רק מכונה שעושה כסף". אנו משרתים כחצי מליון תושבים בסביבה הקרובה ומרגישים כי צריך להדק את הקשר בין הקהילה שסביב לקניון אילון. אנו מתחילים לפרסם בעיתונות לוח אירועים לידיעת הציבור על המתרחש בקניון: בבוקר לקהל נשים בעיקר, אחר הצהרים לנשים עם ילדים, ובערב למבוגרים. את האמפיתאטרון הנמצא במרכז הרחבה אנו נגצל למופעי אומנים, כדוגמת תיאטרון הבובות שהופיע בסוכות לפני מאות הילדים. ברצוננו להציע לקהל תעסוקה נוספת בקניון, מעבר לקניה עצמה. מעניין כי כשהעלתי את הנושא בפני בעלי החנויות בקניון, וביקשתי את השתתפותם במימון האירועים, 98% מהם הבינו את היתרונות והסכימו מיד להשתתף בנושא".

בקרוב יחלו להפיץ חינם בין תושבי האיזור שליד קניון אילון, בטאון חודשי קבוע אשר יציין את האירועים הצפויים בחודש הקרוב להתקיים בקניון אילון. בני דקל מתכוון לאמץ רעיון שיווקי שראה בחו"ל ולהכין לוח שנה אשר יכיל מידע על הצפוי בקניון אילון לאורך כל השנה. מה שנקרא – תכנון ארוך טווח.

קומה שניה

לבני דקל יש בעיה. כל יום פונים למשרדי „קנית" בעלי עסקים המעונינים לשכור שטחים מסחריים בקניון אילון, ואין מה להציע להם. הכל תפוס. לבד מחנות ענקית של כיתן שתפתח בקרוב. לא צפויים שינויים ותוספות משמעותיים בגוף הקניון – עד שיאשרו את בניית הקומה השניה. נושא שלגביו כבר החלו מגעים ראשונים. אז סבלנות רבותי.

במחצית חודש נובמבר עתידה להפתח בקניון אחת ממסעדות הפאר, „קנקנית", שאפשר להגדירה רק במליצה הנדושה „המסעדה היפה ביותר בארץ". מסעדה שחברת „קנית" לא חסכה כל מאמץ וממון (הרבה הרבה כסף הושקע על מנת להגיע לתוצאה הסופית) כדי להוסיף עוד נקודת משיכה כאתר בלוי עיקרי לתושבי גוש דן. לפי תוכנית האב, יקימו בקרוב מחוץ לקניון מזרקה ענקית, אך בני דקל מרגיע אותנו. „לא עוד מזרקה של יעקב אגם".

משפחה שכזאת

מערכת היחסים בין חברת „קנית" לבעלי העסקים בקניון אילון מיוחדת. במכתביו פונה אליהם המנכ"ל כ־„למשפחת השוכרים שלום". לדעתו של בני דקל יש לבעלי החנויות „שלו" ראיה קצת מעבר לחישוב הצר של רווח והפסד. חשובה להם מאוד התדמית של המקום. האדיבות מצד צוות המוכרים בחנויות הינה חריגה מהמקובל בארץ, לטובה כמובן. כולם משתדלים להגיע לרמת שירות גבוהה. במריניות. מעוניינים ב„קנית" שהמבקרים יצאו מקניון אילון עם הרגשה טובה. עם זכרון שביקרו במרכז נקי מסודר ומאוורר, מקום שנעים לחזור אליו.

הכישלון יתום, אך להצלחה בקניון אילון ישנם הרבה אבות. כאשר מתרפקים על מחזורי מכירות ענקיים ומדברים כבר על הקמת קומה שניה, בדאי להזכר בבעלי החזון והיזומים.

ראש עירית רמת־גן דר' י. פלד, היזם דוד עזריאלי ממונטריאול ומנהל הפרויקט שר־שלום שירן, היוו את השושבינים העיקריים לתהליך מהיר יחסית אשר הפך אזור שומם בצפון רמת־גן הגובל עם אזור התעשיה של בני ברק למרכז קניות ובלוי סואן לכל אזור מרכז המדינה. הקניון מהווה מקום עבודה קבוע לכ־1000 עובדים, בעיקרם תושבי סביבתו הקרובה.

מבחינת העיר רמת־גן מהווה קניון אילון אחד היסודות המשקיים החשובים שעליהם נשענת העיר. שטח מסחר ובילוי של 20,000 מ"ר המרוכזים במקום אחד מהווים חסכון משמעותי לעיריה בתשתית תחבורתית, שירותים, ביוב, מים, חניה וסדרי תנועה.

כפר־המכב: 80 דונם ירוקים — בלב העיר

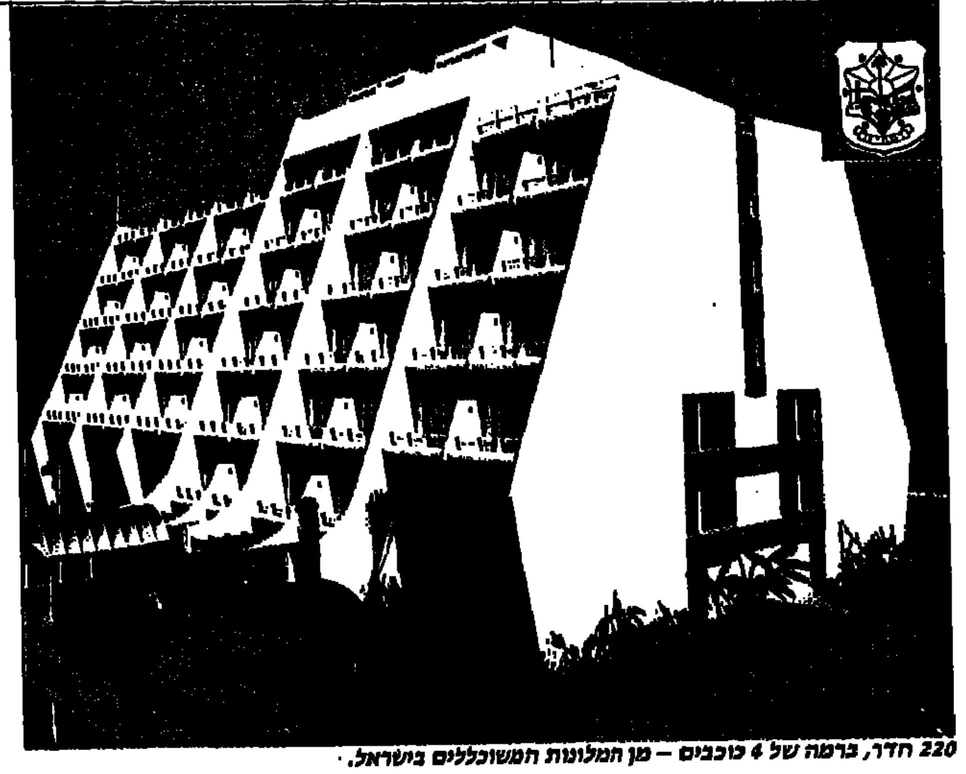

220 חדר, ברמה של 4 כוכבים — מן המלונות המשוכללים בישראל.

מלון. מרכז קונגרסים וספורט

80 דונם ירוקים, בלב העיר רמת־גן, במרחק נסיעה של עשר דקות מנמל־תעופה הבינלאומי ע"ש בן־גוריון, רבע שעה מחוף הים של תל־אביב, בסמוך לפארק הלאומי והספארי, מגרשי חניה גדולים והקירבה לצירי נסיעה מהירים (כביש גהה ודרך־השלום), מאפשרים ליהנות משני

חדרי המלון — מרווחים בעלי קו צעיר וחדשני, צבעים נעימים — מיכשור מתוחכם המפעיל מיזוג אויר ומערכת אזעקה.

עולמות: איכות החיים הרמת־גנית וגם הסמיכות המיידית לעיר ת"א. לפני 25 שנים הוקם כפר־המכביה לשמש אכסניה לכנסי המכביה הנערכים מדי 4 שנים בישראל. הכפר בבעלות תנועת מכבי העולמית. במשך השנים התפתח הכפר ומשמש כיום גם כמלון וכמרכז לקונגרסים ואירועים, מהגדולים בארץ. לפני כ־12 שנים הוקם בכפר־המכביה „קאונטרי־קלאב", מרכז ספורט למנויים, ולפני כשנה נחנך בכפר מלון חדש ברמה של 4 כוכבים.

כפר־המכביה מורכב משלוש חטיבות נפרדות המשתלבות ופועלות בתיאום מלא: מלון, מרכז קונגרסים ואירועים ומרכז־ספורט. שלושה שהם אחד.

ארוח באוירה כפרית

מלון כפר־המכביה, הינו המלון הגדול והיחיד בר"ג. מלון 220 חדרים, כאשר במבנה הראשי שנפתח לפני כשנה – 138 חדרים ברמה של 4 כוכבים. החדרים החדשים מרווחים ומפוארים, עם כל חידושי האלקטרוניקה ההופכים את מלון כפר־המכביה לאחד המלונות המשוכללים ביותר בארץ. מערכת בקרת האנרגיה במלון מאפשרת לאורח לשלוט על מיזוג־האויר מהמיטה. המזגן מופעל אוטומטית עם כניסת האורח לחדר ומופסק עם יציאתו. על לוח המכשירים הדיגיטלי בחדר (פשוט להפעלה וילדיכם יתחילו לשחק איתו לאחר מס' דקות) תוכלו לראות בדיוק לאיזו שעה ביקשתם השכמה מדלפק הקבלה, ודרכו תבחרו מוסיקת רקע.

פונקציות נוספות שמעניינות – החדר מאובטח על־ידי מערכת אזעקה למקרה של חדירת גנבים וערוך לשימוש אורחים שומרי שבת. בית־המלון תוכנן ועוצב על־ידי האדריכל **טיטו נס**, אשר השתמש בקו צעיר וחדשני, צבעים קלים ונעימים. עיצוב המתאים לאופי המלון – ספורטיבי בעל רמה גבוהה.

לקוחות המלון הינם בעיקר משתתפי הוועידות והכנסים המתקיימים במרכז הקונגרסים שבכפר־המכביה. אנשי עסקים או טכנאים ואורחים מהארץ ומחו"ל של חברות גדולות כמו: תדיראן, התעשיה האווירית, מכון וולקני, ואוניברסיטת בר־אילן. לקוחות שזמנם חשוב להם ואינם רוצים להקלע לתוך בעיות האין חניה, „סנדלי דנור" ופקקי תנועה של ת"א. סוג נוסף של לקוחות, בעיקר בעונת הקיץ ובסופי שבוע הינם הנופשים הישראליים והתיירים הנהנים משירותי המלון ומשירותי מרכז הספורט שבכפר. משפחות שלמות הבאות למלון, נהנות מהחדרים המרווחים המאפשרים להלין עד 5 נפשות בחדר. לרשות אורחי המלון עומדות מסעדות בשריות וחלביות, בר עשיר המשלב הופעות אמנים בערבים. רמת המחירים במלון כפר המכביה נמוכה יחסית למלונות ברמה מקבילה במרכז ת"א. במלון מופעלות שתי יחידות נפרדות נוספות: האחת – אכסניית נוער למשלחות נוער מכבי והסוכנות, המבקרים

כפר המכביה מארח באולמות וברחבת הדשא עד 3000 אורחים, כולל אירועים משפחתיים.

בארץ. השניה – מרכז החלמה והבראה לחולים, שעברו התקפי לב, בשיתוף עם בית־החולים ע"ש שיבא בתל־השומר, הפועל במחזורים של 10 ימים.

מרכז קונגרסים ואירועים

כפר המכביה מארח במתקניו המרווחים קונגרסים, ועידות, כנסים, ימי עיון, סמינרים, ישיבות הנהלה מצומצמות או רחבות, תערוכות וירידים, תצוגות אופנה, אירועים משפחתיים כמו: חתונות, בר מצווה, בריתות וכל שמחה אחרת. במרכז הקונגרסים אפשרויות רבות ומגוונות – החל מארגון כנסים גדולים באולמות המרכז וברחבה, המכילים עד ל־3000 איש מסביב לשולחנות. לרשות משתתפי הכנסים חדרי עבודה לקבוצות דיון או ועדות משנה ושרותי טלפון הכוללים 60 קווי חוץ ו־1000 קווי פנים. הנהלת המרכז, ערוכה להקים מרכזי תקשורת לעתונות ו/או אולפני טלוויזיה, כפי שהיה בבחירות האחרונות. מרכז הקונגרסים ערוך לספק את מיטב אמצעי ההמחשה ומערכות הגברת קול הדרושים לביצוע הקונגרסים. מסך הקרנה רחב, מסך וידאו, מקרנים לסרטי 35־8 מ"מ, ויאוגרף, טלוויזיה, במות ומסלולי תצוגה.

מלוח וגיר ועד למיטה בחדר מפואר

מרכז הקונגרסים והאירועים בכפר המכביה הפך בשנים האחרונות למרכז ארגון וביצוע כנסים ארציים ובינלאומיים. זה עתה הסתיים כנס השוטרות הבינלאומי לזכרה של יונה קוממי, ביוזמת עירית ר"ג ומשטרת ישראל.

חידוש מעניין הינו אירוח כינוס הפועל, שיתקיים בחודש מאי בכפר ומשרדי אגף השיווק כבר פועלים מתוכו. פתיחת המלון החדש איפשרה להעלות את רמת האיכסון למשתתפי הכנסים ויצרה שילוב חדש המציע למשתתפים מלוח וגיר ועד למיטה בחדר מפואר.

מרכז הקונגרסים משמש מדי ערב גם כמרכז שמחות, המספק ארוחות חגיגיות מפוארות למספר גדול של אורחים. אך גם ארוחות מיוחדות המוגשות בחדרים אינטימיים.

קוקטיילים המיועדים ל־800 אורחים באולם הגדול או ל־2000 אורחים במדשאות הכפר.

את האורחים משרת אחד המטבחים הגדולים בגוש דן, המטבח המנוהל ע"י השף ניקולאי שכטר מעסיק כ־30 טבחים המכינים מדי יום כ־3000 ארוחות ברמה גבוהה.

בכפר בית־קולנוע בשם „פוקוס", הפתוח בערבים לקהל הרחב. בית־הקולנוע מקרין סרטי איכות להנאת תושבי העיר. וכן, בית ספר לשימושי המחשב „משכל" בו מקיימים ימי עיון וקורסי מחשב לנוער ולמבוגרים. בכיתות מספר כ־30 מחשבים אישיים.

מרכז הספורט הגדול בישראל

2000 משפחות ועוד כ־600 בודדים משתמשים במתקנים הרבים העומדים לרשות חברי מרכז הספורט, שבכפר המכביה. 4 בריכות כשמתוכן אחת מחוממת־מקורה סגורה ושניה מחוממת־פתוחה. 14 מגרשי טניס, 4 מגרשי סקווש, שתי סאונות פיניות רטובה ויבשה, חדרי כושר חדישים משוכללים, אולם ספורט, אולם כדורסל המשמש גם כאולמה הביתי של מכבי ר"ג, מגרשי כדורגל, כדורסל, וכדור־עף ומגרשי דשא לכדורת – ספורט החביב במיוחד על קהילת יהודי דרום אפריקה.

אולם כושר חדיש, 4 בריכות 14 מגרשי טניס, 4 מגרשי סקווש, מגרשי כדורגל, כדורסל ועוד – כל אלה במתקני הקאונטרי קלאב.

חוגים ופעילויות לכל המשפחה

הקאונטרי קלאב של כפר המכביה, המשתרע על 50 דונם, הינו מן הגדולים בארץ. מרכז הספורט מציע לחבריו בנוסף למתקני ספורט רבים ומשוכללים גם פעילות תרבותית. מבחר רב של חוגים ופעילויות היכול למלא את שעות הפנאי של המשפחה: ריקודי עם ועמים, חוגי התעמלות לנשים ולגברים, מחול אירובי, יוגה, חוג ג'ז, חוג לימוד ריקודי בטן, מועדון זמר, לימוד ציור ומלאכת נשים, ידיעת הארץ, ברידג' ושחמט, חוג לגלגליות (סקטים), יעוץ והדרכה בניהול כלכלת משק הבית ועוד.

חברי המועדון מאוגדים בקבוצות ספורט תחרותיות המדורגות בליגות השונות ומופיעים בתלבושת ותחת סמל כפר המכביה. כמו כן, מקבלים חברי המועדון הנחות בשירותי הכפר האחרים. המועדון פתוח במשך כל חודשי השנה ומקיים פעילות המשולבת עם מלון כפר המכביה כמו ערבי ראיונות, תצוגות אופנה ומסיבות לילדים.

בימים אלה נפתחת ההרשמה לעונת החברות למנויים המתחילה בחודש אפריל.

כפר־המכביה איננו מוסד פרטי ואיננו שייך למפלגה מסויימת. הכפר בבעלות תנועת מכבי העולמית וכל רווחיו מושקעים בהעשרה ופיתוח המקום כמרכז נופש חינוכי ברוח תנועת המכבי. משרדי התנועה והמוזיאון היחידי בעולם לתולדות הספורט היהודי – שוכנים בכפר המכביה. לכפר קשרים אמיצים עם העיר ר"ג. ראשי העיר היו תמיד והינם חברים במועצת המנהלים ושותפים בעידוד המקום והפיכתו למרכז חברתי ותרבותי בעיר. לעיריה חלק בהבאת כנסים רבים לכפר וביחוד לגב' תמר שחר, סגנית ראש העיר הממונה על עידוד

הקאונטרי קלאב, מהגדולים והמשוכללים בישראל – מופעל בכפר המכביה.

התיירות, הפועלת לעידוד ביקורי תיירים בעיר בשילוב לינה ופעילות במלון כפר המכביה ובמרכז הכנסים שבו.

יו"ר מועצת המנהלים של הכפר הינו המהנדס **יעקב גולדווסר**.

מנכ"ל כפר־המכביה על חטיבותיו, המעסיק 220 עובדים, הינו **יורם אייל**, 36, איש תנועת מכבי אשר כיהן בעבר כראש שליחי מחלקת הנוער והחלוץ, בהסתדרות הציונית בארה"ב. בוגר אוניברסיטת ניו יורק במינהל בתי מלון.

בראש מרכז הקונגרסים עומד **אבינועם כספי**.

מנהל מרכז הספורט הינו **אלכס דלין**.

רמת־גן מובילה בחיסכון במים

מאת בני יעקבי

בשיחה עם מר יצחק לוין, מנהל המחלקה למים עירוניים בנציבות המים לפי נתונים מעודכנים שפורסמו לאחרונה, רמת־גן היא אחת מהרשויות המקומיות המובילות בארץ בנושא החיסכון במים.

מה הסיבה לאותה הצלחה? ראשית, יש להסביר את המושג „פחת מים”. „פחת מים” הוא אותה כמות מים שהלכה „לאיבוד” באותה רשות מקומית – עקב פיצוצים בקווי רשת המים או מסיבות אחרות. כמות המים שסופקה לרמת־גן בשנת 1985/6, הן מ„מקורות” והן מהפקה עצמית, הסתכמה ב־11,729,000 קוב מים. ה„פחת”, או החלק שנעלם בדרך אל הצרכן, הסתכם ב־792,000 קוב מים. חשבון פשוט מראה שחלקו, באחוזים, של ה„פחת” מכלל כמות המים שסופקה, הוא 6.8%. לכאורה, זוהי כמות גדולה, אך למעשה הכמות קטנה מאוד יחסית לממוצע הארצי – ליתר דיוק כמחצית מהממוצע הארצי, העומד על 12.2%.

החסכון במים בעיר מתחלק לשתי קבוצות אחריות: הראשונה היא מערכת חלוקת המים שבשליטת מחלקת המים של העיריה, ואילו הקבוצה השניה היא כלל הצרכנים, כאשר כל צרכן אמור להיות אחראי על המערכת הפרטית שלו. אחריות העיריה מתחילה, כידוע, במונה המים שלך. יש מספר סיבות ל„פחת” או ל„בזבוז” עירוני זה, המספרים מוכיחים שרמת־גן אכן התעלתה על עצמה גם בתחום זה: יש שמספקים מים לצרכנים ללא מדידה, או שיש במערכת מדי מים בלתי מכוילים. כדי לפתור תופעות אלה, העיריה ייעלה את הביקורת והצוותים הממונים על כך דואגים לכויל ולכיוון המונים. סיבות נוספות לאותו „פחת” הן, כמובן, הפיצוצים ברשת או הדליפות הגלויות מהצנרת. לשם כך, עירית רמת־גן הפעילה מוקד למסירת מידע מהתושבים והעברתו לצוותי התיקון היוצאים מיד לשטח.

העיריה מעודדת תושבים המגלים אזרחות טובה ומודיעים על פיצוץ – ויש לה צוותי איתור מיוחדים הפועלים בנושא. לשם כך מופעל גם ציוד איתור חדיש. הצוותים פועלים לפי מפות, בהן מסומנים מגופי־החציצה, דהיינו הברזים בעזרתם ניתן להפסיק את זרם המים לאזור בזמן התיקון. הסיבה העיקרית לפיצוצים היא בלאי הצינורות אך גם לחץ גבוה. בהקשר זה, העיריה דואגת לספק את המים לכל שכונה בהתאם לנדרש בה, ולהפעיל וסתי לחץ אזוריים שימנעו תופעה זו. סיבה נוספת, פחות ידועה, לאותו „פחת” היא גלישת המים ממיכלי האגירה של העיריה עקב תקלה בשסתום של המצוף אשר במיכל.

העיריה דואגת לתחזוקה ולתיקון סדירים של המצוף. כמובן שחלק מאותו „פחת” שאינו נרשם בשום מונה הוא החלק הנגרם עקב שימוש מכבי־האש בברזים המיוחדים לכיבוי שריפות.

אחוז הצריכה הממוצעת למגורים מתוך כל הצריכה העירונית הוא 72%. הצרכנים העירוניים הגדולים האחרים הם מפעלי התעשיה, מוסדות הציבור, בתי המלון, בתי המסחר והמלאכה וכדומה. לגביהם נעשה ע״י העיריה מאמץ הסברה מתמיד. הגינון הציבורי, סעיף חשוב בעיר הגנים, תופס כ־5.6% מכלל צריכת המים העירונית. ועל אף הצורך בהשקיית הגנים – יש מאמץ לצמצם ככל הניתן את הבזבוז. לפי סקר שנעשה, ניתן לחסוך במים בבית בצורה משמעותית: הקפדה על חיסכון בשרותים תביא ל־40% חיסכון, שמירת כללי הרחצה החסכונית תחסוך עוד 10% ואילו קצת תשומת לב בזמן רחיצת הכלים ובנושאים נוספים, המפורטים במודעה הסמוכה, תביא לחיסכון של 10% נוספים. עירית רמת־גן אומרת: „העיריה בסדר – בואו תהיו גם אתם בסדר. בסדר?”.

סגור ושמור!

עצות לחסכון במים

בקצת מאמץ
כל אחד יכול לחסוך טיפה.
ביחד זה הרבה!

עבור למשמעת מים!

לשכת הפרסום הממשלתית

דניש רמת־גן

תצוגת הרהיטים הגדולה

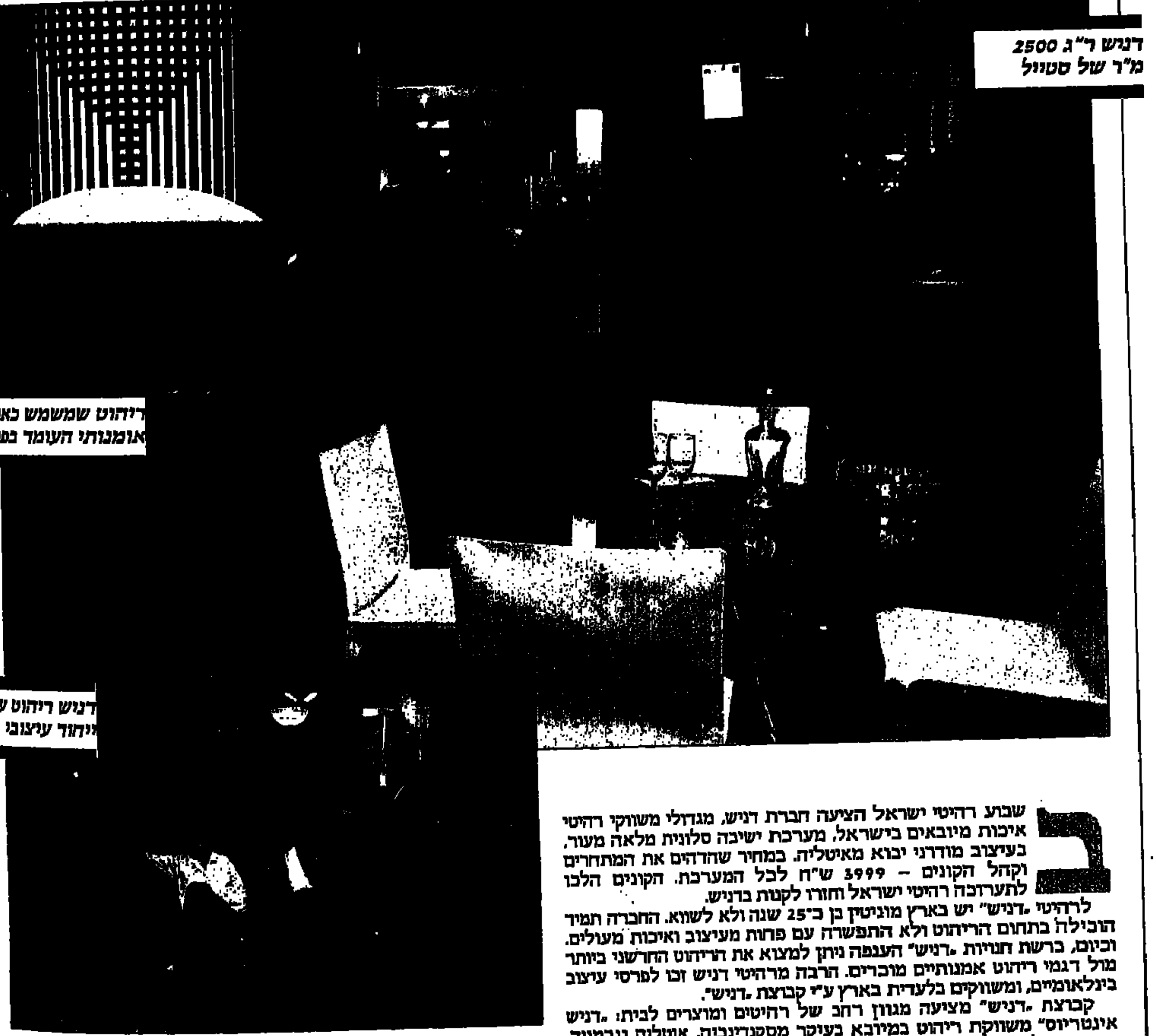

דניש ר״ג 2500 מ״ר של סטייל

ריהוט שמשמש כאומ... אומנותי העומד במני...

דניש ריהוט עם ייחוד עיצובי

בשבוע רהיטי ישראל הציעה חברת דניש, מגדולי משווקי רהיטי איכות מיובאים בישראל, מערכת ישיבה סלונית מלאה מעור, בעיצוב מודרני יבוא מאיטליה. במחיר שהדהים את המתחרים וקהל הקונים – 3999 ש״ח לכל המערכת. הקונים הלכו לתערוכה רהיטי ישראל וחזרו לקנות בדניש.

לרהיטי „דניש” יש בארץ מוניטין בן כ־25 שנה ולא לשווא. החברה תמיד הובילה בתחום הריהוט ולא התפשרה עם פחות מעיצוב ואיכות מעולים. וכיום, ברשת חנויות „דניש” הענפה ניתן למצוא את הריהוט החדשני ביותר מול דגמי ריהוט אמנותיים מוכרים. הרבה מרהיטי דניש זכו לפרסי עיצוב בינלאומיים, ומשווקים בלעדית בארץ ע״י קבוצת „דניש”.

קבוצת „דניש” מציעה מגוון רחב של רהיטים ומוצרים לבית: „דניש אינטריוס” משווקת ריהוט במיובא בעיקר מסקנדינביה, איטליה וגרמניה. ב„דניש פלוס” תמצאו מגוון כלי בית איכותיים ומתנות עם סגנון ויחוד. „דניש אינטרנשיונל” – משווקת ריהוט לפרוייקטים יחירים כבתי־משרדים, בתי מלון, ספריות ומעבדות. „דניש – גופי תאורה” מאירה במנורות ביתיות מסוגננות את הריהוט היפה שקונים בדניש.

בלב רמת־גן, ברח׳ ז׳בוטינסקי עומד היכל של מערכות ריהוט מתיפות בארץ. בבנין שחיצוניותו אינה מסגירה את תוכנו מבחר רהיטים מיובאים שעוצבו על ידי טובי המתכננים באירופה.

אולמות התצוגה של דניש ר״ג עוצבו ושופצו לאחרונה מחדש. הוכנסו במות ויצרו חללים דמויי חדרים. בקומות הריהוט הסלוני מוצגות מערכות ישיבה, מזנונים, שולחנות קפה ופינות אוכל. שילוב של סגנונות, סוגי ריפוד שונים – עור ובד, חדרים המשלבים את כל מרכיבי הריהוט, פריטים תואמים וקו עיצוב קלאסי ומודרני.

בדניש ר״ג הכל נמצא תחת קורת גג אחת – ריהוט משרדי, מטבחי־סימטיק מגרמניה, כורסאות טלוויזיה, מאות פריטים מוצגים ב־2500 מ״ר של דניש רמת־גן, שניים וחצי דונם של ריהוט. במחלקת חדרי־שינה וחדרי ילדים בנו לאחרונה מחיצות המאפשרות לקונים להתרשם איך נראה הריהוט בחדר שממדיו שלושה על שלושה מטר – כמו בכל בית דירות ישראלי. הריהוט בחדרים הינו לפי הקו של דניש – ריהוט עם יחוד עיצובי, חדשני או קלאסי.

בדניש משתדלים לתת ללקוח שירות נוסף – המחירים כוללים מע״מ, הובלה והרכבת הריהוט בבית הלקוח ע״י עובדי דניש שעברו הכשרה מיוחדת לכך. כל קונה מקבל אחריות מלאה לשנה על הרהיטים שקנה בדניש.

הזדמנות נוספת להכניס „דניש” הביתה – מחסני דניש המציעים רהיטים רבים במחירים מוזלים.

„דניש” – חגיגת עיצוב לאוהבי ריהוט מיוחד.

סניפים/טלפונים. סניף ראשי רמת־גן: דרך ז׳בוטינסקי 104 03־739141 רהיטים, כלי בית.
קניון סנטר 03־793386 כלי בית.
תל־אביב: רח׳ ה׳ באייר 60 03־449601, 03־449748 רהיטים, כלי בית.
קרית אריה פ״ת: רח׳ אפעל 18 03־922078 מחסני רהיטים.
חיפה: רח׳ טשרניחובסקי 35, סטלה מאריס, כרמל צרפתי, 04־334438, 04־330792 רהיטים, כלי בית.
באר־שבע: רח׳ חברון 4 057־37999 רהיטים, כלי בית.
ירושלים: רח׳ שמאי 16 02־233952, 02־224395 רהיטים, כלי בית.
ירושלים: א. התעשיה תלפיות רח׳ החרוצים 4 02־714322 מחסני רהיטים.
רב מכר – צומת גלילות 052־525258.
כפר שמריהו: רח׳ חורש מרכז מסחרי 052־78112.

קרב מגע

הגנה פנימית בפני מכת מקל

התוקף מסתער במכת מקל אל ראש המתגונן, ועליך ליישם את העקרון של תנועה לקראת התוקף. היסוס ונסיון לנסיגה יקנה לתוקף יתרון עצום – בידיו המקל. לכן, עם תעוזה, מיומנות ומהירות ביצוע, עליך להכנס אל התוקף תוך הרמת ידיים להגנה על הראש, הישר אל פניו של התוקף. יד אחת שלך גורמת להסטת המקל לצד והחטאה של ראשך תמונה מס' 1. המשך התנועה לפנים, אגרוף לפניו של התוקף תמונה מס' 2. אתה ממשיך להתקרב, תופס בחולצה או בכתפי התוקף, מוריד אותו בכוח ומוסיף מכת קרב לבטנו, פניו, או לאשכים – לפי האפשרויות תמונה מס' 3.

דוד בן־אשר

1

2

3

מדגימים: מדריכי האגודה לקרב־מגע צילם שמואל רחמני

יול – אסירים מגלים את מולדתם האבודה.

וידיאו

מופת: „יול", דראמה טורקית

דרמה טורקית מרגשת. „יול" („הדרך") חישמל את הצופים והוקרן חודשים רבים על מסך מוזיאון תל־אביב. סיפורם של חמישה אסירים בכלא, על אי במערב טורקיה, המקבלים במפתיע חופשה בת שבוע. יוצאים למסע ברחבי טורקיה, בחזרה אל מחוזות ילדותם. הסרט עוקב אחרי דרכו של כל אחד ואחד מהם ומגולל את סיפורה של טורקיה בת ימינו, לאחר ההפיכה הצבאית. האלימות שנתקלים בה האסירים בחופשה, מקורה בארישות ובשרירות־לב, מצטיירת מבעד לסיפוריהם של האסירים.

יול – מיסמך קולנועי ואנושי, בעל כוח פיוטי רב. עוצמה נדירה של סיפור על גורל של עם. יול מרתק מאוד בצפיה בוידאו, חשוב מאוד לעקוב אחר כל סצנה (ללא הפרעות). לא מתאים בכדי להעביר שעתיים קלילות. סרט חזק מאוד, שזכה בפרס „דקל הזהב" בפסטיבל קאן 1982. איכות הקלטת מצויינת, התרגום ברור. מדבר טורקית. מומלץ מאוד. הפצה „חמישה כוכבים".

תום דן

פאב

על־יד בורסת היהלומים

המוסיקה היא העניין בפאב „מאמא קוקה", הממוקם מאחורי בורסת היהלומים ברמת גן (בצלאל 36). כמעט אי־אפשר שלא לתופף על השולחן, ויש פיתוי עז אפילו ללוות בצריחות את רוד סטוארט.

החבר'ה הקבועים בשעות הלילה נמנים עם קבוצת הגיל שהורגלה לפלס את דרכה בשיחה מבעד לערימות הדציבלים. הרעש גם לא מפריע לזוגות רומאנטים להחזיק ידיים משני צדי השולחן. מי שעבר את גיל הדיסקו, אבל בכל זאת מחפש מקום בשעות הקטנות של הלילה (הפאב פתוח עד חמש־שש לפנות בוקר), יכול לנסות צמר־גפן באוזניים ואת שיטת ההידברות האלךג'יימסית (שיטה הלקוחה מ„העולם על־פי גארפ") – כתיבת פתקים על גבי מפיות. נא להצטייד בכלי כתיבה.

אמנון, שמנהל את המקום יחד עם עמירם, נמנה דווקא עם קבוצת הגיל הקשישה יותר, אך גם הוא מתנדנד בעליזות לקצב המוסיקה מהפינה שלו ליד הקאסטות. הוא אומר שאצלו לא באים להראות את הבגדים, באים להנות. את הפאב שלו, שפועל במתכונת הנוכחית כבר יותר משלוש שנים, הוא מגדיר „לוקאל פאב", מה שלא מונע מתושבים רבים של המטרופולין לחצות את הגבול הבינעירוני דרך גשר ההלכה ולהרגיש שם כמו בקולוניה תל־אביבית.

„מאמא קוקה" נמצא בלב אזור התעשיה, מוקף מוסכים ובתי מלאכה. פעם ישבו שם פועלים, אבל עכשיו הוא פתוח רק מחמש אחה"צ, ועד הערב מאכלסים אותו אנשי הצווארון הלבן – בורסאים, עורכי דין, מהנדסים, עובדי „מוטורולה" ו„אוליבטי" הסמוכות. בשעות בין־הערביים האלה אמנון שם מוסיקה רגועה יותר, האנשים מפטפטים בשקט, ואז „זה כמו פאב בתל אביב", לטענתו.

מתשע ואילך מגיעים לפאב האפלולי, המרוהט עץ כבד, הלקוחות הצעירים יותר, בעיקר בגיל צבא ומשוחררי צבא, ואז המוסיקה מוגברת במלוא העוצמה. מאוחר בלילה מוצאים שם מפלט עובדי משמרות אחרי העבודה, מלצריות, בעלי פאבים אחרים. לדברי אמנון, מגיעים גם „פנויים ופנויות שפתחו את המקרר בלילה ומצאו רק חצי לימון ובקבוק מים קרים". בפאב אפשר לאכול דגים בתוספת צ'יפס וסלאט (17־20 ש"ח), חומוס, טחינה (3), סלאט ירקות (3.5), טוסט גבינה, נקניק, חביתה (5), צ'יפס קטן (3.5), נקניקיות חריפות (9), בלינצ'ס (7) ועוד.

אשר לנוזלים – בירה קטנה עולה 2 ש"ח, גדולה 2.5, ענקית, 5. כוסית יין עולה 3, בקבוק 14, עראק וברנדי 84' עולים 4 ש"ח, ויסקי, וודקה וג'ין מקומיים 5.5 ש"ח. מחירי הקוקטיילים נעים בין 7 ל־10 ש"ח, וקוקטייל הבית הוא „מאמא קוקה", שבר המזוג מכין מפיזאנג אמבון, וודקה, ג'ין וספרייט.

שרית פרקול

קריאה

בלש פרטי ושמו ספנסר

עד כה לא תורגם ללשוננו – ככל הידוע לי – אפילו ספר אחד מספריו של רוברט ב. פארקר. כיוצא בזה אין הקורא העברי מכיר את ספנסר, גיבור הספרים הללו. ההפסד הוא כולו שלו.

ספנסר הוא בלש פרטי. גבר מוצק, קשוח, שאינו נרתע מלהפעיל את אגרופיו בשעת הצורך, במחצית שנות השלושים שלו. רווק בעל „מענה לשון" שנון, שאינו סובל מעודף כבוד לנורמות החברתיות „המקובלות", המתגורר בדירת־רווקים, ברובע רחוק מלהיות מצוחצח של העיר בוסטון, מבשל לעצמו – והוא מיטיב לבשל – ויש לו „פרשיות" מפעם לפעם, אך גם חברה קבועה, פחות או יותר.

החברה היא סוזאן סילוורמן, נאה, גרושה, פקחית. ספנסר הוגה אליה רגש מיוחד, עמוק, ואף־על־פי־כן אינם מתחתנים, שכן כל אחד חרד לעצמאותו.

דיבורו של ספנסר עממי, זרוע ביטויי עגה, אבל אל תטעו בו: הוא אוהב ספר, בעל ידע בלתי־אמצעית בשירה ומשבץ מובאות מתוכה בשיחתו. אין לו הרבה אשליות לגבי בני־האדם והחיים, אך קליפתו מחפה על רגישות אנושית. הוא יודע בדידות וכאב, לא רק קשיים כלכליים. בקיצור, ספנסר הוא יורשם של גיבורי דשיאל האמט, ריימונד צ'אנדלר ורוס מקדונאלד זיכרם לברכה, הבלשים הפרטיים הריאליסטיים, שבוראיהם השכילו להדליק בתוכם גם ניצוץ רומאנטי שאינו כבה, אותה תוספת־טעם פיקאנטית המשביחה להפליא את הקדירה.

ואם ספנסר הוא ממשיך המסורת הגדולה של סם ספייד ופיליפ מארלו ולו ארצ'ר, הרי פארקר, בכשרונו היוצר, משכיל לשמר את [illegible] האסכולה שהביאה אותם לעולם. הוא אמן התיאור של הנוף העירוני המסויים. מה שהיה מקדונאלד לחוף המערבי של ארה"ב, פארקר הוא לחוף המזרחי, או ליתר דיוק, בוסטון ועיירותיה. סיגנונו חסכני, תמציתי. במלים ספורות הוא מחייה רחוב, באר, בית־מגורים, רמות אדם. הם נחקקים בתודעת הקורא כמעט מבלי משים. רק כשאתה מניח מידך את הספר, מסתבר לך באיזו מידה השתקעת בו, ולא פחות מזה, עד מה אתה מזדהה עם „העין הפרטית" שלו, בנצחונותיו כמו בכשלונותיו. גם זה שיכחו של פארקר.

חבל שעדיין לא גילו אצלנו את ספנסר.

משה דור

עטיפת אחד הספרים שגיבורם הבלש ספנסר.

נאטיקט 35. מלח בודד יכול להשיטה.

שייט

יאכטה למתבודדים ולמשפחות

החברה הפינית „סילטאלה יאכטס", הנחשבת לאחת החברות המובילות בעולם לייצור כלי שייט קטנים, הציגה לשייטי העולם את המילה האחרונה בתחום זה: נאטיקט 35. יאכטה המשלבת את הטוב שבסירת מפרש וסירת מנוע. אורך הסירה 10.65 מטר (קצת יותר מ־34 רגל), רחק 7.5 טון, ושטח המפרשים 68.5 מ"ר. בנוסף לאלה מצויידת נאטיקט 35 במנוע דיזל 3 צילינדרים „וולוו־פנטה", המאפשר שיוט בעזרת המנוע בלבד במהירות של 8 קשרים.

היצרנים מציינים כי שני אנשים יכולים להשתלט בקלות על השטת היאכטה. ההיגוי הידראולי, ושסתום מיוחד מעניק למשייט הרגשה של היגוי מכאני רגיל. לאוהבי הבדידות, מוקמו האביזרים להעלאת המפרשים בצמוד להגה, כך שגם מלח בודד יכול לשלוט בסירה. מי שקונה יאכטה כזו מעוניין בדרך כלל בהפלגות משפחתיות או עם ידידים. שתי משפחות ימצאו מספיק מרחב בגוף היאכטה ועל הסיפון, כולל שירותים (שניים) ומטבח.

עופר הילל

תמרוקים

מוצרי טיפוח חדשים לגבר

חברות התמרוקים, שעסקו בעיקר בפיתוח מוצרי קוסמטיקה לנשים, חושבים כיום יותר ויותר גם על הגברים. ימים לבקרים יוצאים לשוק מוצרי טיפוח לגבר. לגברים שרוצים פנים רכות, „פלוראף" מציעה קרם לחות נוזלי־למחצה בשם „קלברט", במקום אפטרשייב. בבקבוק, 125 גרם, 17 ש"ח. מי שמחזיק בכל זאת מאפטרשייב, ישנו „פרנינץ' לייף" החדש, תוצרת „רוויון", המדברת על „תערובת מעוררת של צמחי הלענה מסיציליה, בשילוב טחב אלון וריחן, טבק וירג'יניה ואלמוג". בקבוק 75 מ"ל, 33 ש"ח, במעטה גומי שחור, למניעת החלקה. וישנה השלמה לסידרת „סנובי", מיוצרת על־ידי „בלמוף". לסבון, שמפו, קרם ידיים ועוד, התווספו קצף גילוח ריחני ב־9.5 ש"ח, משחת גילוח למשתמשים במברשת, אפטרשייב ב־13.78 ש"ח, דיאודורנט ב־9.93 ש"ח.

מיכל לוי

אנרגיה

המוציא חשמל מהארמה

בתחילת שנות השבעים, השאה של איראן התריס בעולם על ביזבוז נפט על הנעת מכוניות וטורבינות, כי נפט היה חומר גלם יקר, שבלעדיו אין פלסטיק, אין דשנים ועוד דברים אין. השנה התהפך הגלגל, ולראשונה מאז תחילת שנות השבעים יורדים מחירי הנפט ויורדים. ימי משבר הדלק נשכחו מהתודעה העולמית. מיליוני חביות נשרפות מדי יום במנועי מכוניות, בתחנות כח ובתנורי חימום.

המשך בעמוד הבא

■ סאפארי עירוני ■ אנטוניו, קוף האורנג־אוטנג, שהיה "מסמר" הספארי של רמת־גן, מת לפני חצי־שנה. עשרות רופאים לא הצליחו לרפא את המחלה המיסתורית בה לקה. אבל גם בסאפארי, "המלך מת, יחי המלך החדש". עכשיו הקופיפים שוקו ולכן משחקים עם קהל המבקרים, לוחצים ידיים ועושים שלום, כמו שעשה אנטוניו המנוח. בסאפארי יש עוד עשרות קופים, מסוגים שונים ומשונים, ועוד מאות בעלי־חיים, מזוחלים קטנים עד פילים וג'יראפות ענקיות. אפשר לנסוע ברכב ויש גם קטעים לטיול רגלי, אצל החיות הכלואות. וכיסעדה ובית קפה ובכלל, אפשר להעביר שם יום כיף.

מזגן?! – לקנות רק ב"צח-קור"

שירותי קירור ומיזוג אוויר

[illegible] של ליאור

ה[illegible]בת נדבר על חברה רצינית, אחראית, ומעל הכל אמינה. נא להכיר צח-קור הנדסת קירור. היום כשמבקרים במפעל צח-קור במרכז רמת-גן, ורואים את בית המלאכה הגדול ואת משרדי החברה, קשה להאמין שרק לפני 5 שנים נוסד המפעל. המושג "יש מאין" כאילו "תפור" על צמיחתו של המפעל. או כך: בשנת 1981 קמו שני אנשים משוגעים לדבר, והחליטו שהעתיד נמצא במזגנים. אותם שניים הם היום בעלי מפעל צח-קור: יוסף חמרי (44) וציון זהב (36) הם קנו ארגז כלים קטן ובהרבה אמונה, עבודה קשה, השקעת זמן וכסף, "ללא חשבון" כהגדרתו של ציון הצליחו בשנים מועטות "לתקוע יתד" איתן בעולם הקירור הישראלי.

ובכל זאת, למה צח-קור?

צח-קור היא כיום החברה הבלעדית המתחזקת, משפצת, משווקת ונותנת שירותים לחברת מזגני "carrier" האמריקאית, הנחשבת כיום לחברה הגדולה והנמכרת ביותר בעולם.

היקף פעולותה של צח-קור כולל קשת רחבה החל מהתעשיות הגדולות בארץ, מבני ציבור, בתי-מלון, אולמות ציבוריים, מחנות צבא, וכלה במזגני חלון קטנים בבתים פרטיים ווילות.

די אם נזכיר את התעשיה האווירית, משרד הבטחון, קיבוצים ובתי חולים. במפעלי החברה יש מלאי של כל סוגי המזגנים בכל הגדלים, והעיקר כולם מתוחזקים בצורה המקצועית ביותר.

הסיסמה השלטת בצח-קור היא: על טיב המוצר לא מתפשרים. ואכן במחסני החברה ציוד מזגנים העומד בשורה הראשונה מכין ציוד המזגנים בעולם. הטיפול באותם מוצרים איכותיים, מצריך דרגת אמינות ומיומנות של הצוות המקצועי. צוות זה מושתת בעיקר על צוותי הנדסאים צעירים שמעבר להכשרתם הפורמלית, רואגת הנהלת צח-קור "להחזיקם עם היד על הדופק".

עולם המזגנים, אומר יוסי חמרי, דומה במידה מסויימת לעולם הרפואה. אתה חייב כל הזמן ללמוד, להתעדכן ולדעת מהי המילה האחרונה בשוק הקירור. מנוע מזגן 86 שונה כבר מאותו סוג מנוע שיוצר בשנה הקודמת.

ואכן, לצד ההשתלמותי וההדרכתי דואגת חברת "carrier" בארה"ב. לאחרונה, שהה בארץ נציג "carrier" שהדריך את צוותי צח-קור בנושא החידושים האחרונים. יוסי עצמו חזר לא מכבר מהשתלמות, אותה עשה בארה"ב. דוגמאות לחידושים לא חסרות, לא מזמן הכניסה חברת "carrier" יחידה צנטריפוגלית ראשונה מסוגה בארץ, המנוהלת ע"י פיקוד ממוחשב. אותה יחידה הוכנסה לבית-חולים תל גיבורים, וכעבור זמן מה נתגלתה בה תקלה. טכנאי צח-קור הגיעו במהירות למקום הצליחו להתגבר על הבעייה תוך שהם מיישמים את נסיונם ומיומנותם.

לאחרונה, עברו טכנאי צח-קור השתלמות בנושא יחידת מיזוג בוכנתית המנוהלת ע"י מחשב. נוסף על החזקת אותן מערכות מסובכות, אמונים אנשי צח-קור על שיפוץ וחידוש מערכות שיצאו מכלל שימוש, החל מיחידות ענק עד למזגן בית.

ואם מקצועיות, אז בכל התחומים: צח-קור מחזיקה מאגר תחבורה משלה, המאפשר לה לשלוח צוותים בו-זמנית למספר משימות. עתה, למשל, מתנהל במפעל מבצע "הכן רכבך" בו נבדקות כל אותן מכוניות עד הפריט האחרון. אכן, גם בתחום זה לא מתפשרים ולא חוסכים, ועובדה היא שבמשך כל שנות קיום המפעל לא נתקע ולו אף רכב אחד.

בעזרת אותם רכבים מגיעים צוותי המפעל לכל מקום במהירות האפשרית. מנהלי צח-קור מספרים על חתונה שנערכה לא מזמן. איתרע המזל, ומערכת המיזוג התקלקלה, תוך מספר דקות הגיעו טכנאי החברה לאולם החתונות, התגברו על הבעיה ואיפשרו מצוות "הכנסת כלה".

הנהלת צח-קור מאפשרת לקהל לקוחותיה לבטח את ציוד המזגנים שברשותם. מדובר בביטוח שנתי המתחלק לכמה סוגים: ביטוח לפי קריאת שרות, וכן ביטוח שנתי כולל.

בסיורנו במפעל צח-קור ברמת-גן, שוחחנו עם מספר אנשים. אותם אנשי "המורים הכחולים", הסמל המסחרי של צח-קור. כולם כאחד דיברו על עבודה קשה ומאומצת הדורשת מהם מיצוי כל כישוריהם המקצועיים. "פה אין פשרות. מי שלא טוב מקומו לא איתנו" יחד עם זאת האווירה במפעל היא משפחתית והיחס של "הבוסים" הוא חברי. מה שמייחד את ציון ויוסי זה עבודתם בשטח, אותם לא תתפוס מעונבים ומצויידים בתיק ג'יימס-בונד, אלא בכל השאר: במפעלים, בבתי-חולים, באולמות החתונות ובבתים הפרטיים, כלומר, בכל אותם מקומות בהם נראים אנשי המפעל. אנשי צח-קור מדגישים, כי אם ביחידות הגדולות המיועדות לתעשיות הכבדות, הם עובדים אך ורק בציוד "קרייר" הרי ביחידות קטנות כלומר במזגני חלון לצריכה ביתית החברה עובדת גם עם מוצרי כחול-לבן. אך בהחלט לא עם כולם אלא עם אלו שעמדו בקריטריונים הקפדניים של מהנדסי המפעל.

בסיום סיורנו במפעל, שאלנו את ציון איך תגדיר במשפט קצר אחד את מעלות צח-קור. בעודו מהרהר, התערב רוני ההנדסאי ואמר: "רוצה לעבור את הקיץ בשלום או כמובן תפנה למפעל צח-קור". "אתה ראית" אומר ציון, "הבחור יודע על מה הוא מדבר". ולנו לא נותר אלא להסכים.

"צח-קור", ז'בוטינסקי 117, ר"ג, טל' 7518257, 7518232.

ח י י ש ע ה

סוף מהעמוד הקודם

משמעותית בפיתוח מקורות אנרגיה חליפיים. מומחי אנרגיה מתריעים: קברניטי העולם מתנהגים כבנות יענה. ראשם טמון בחביות הנפט הזול כרגע, אך כשמחירו שוב יעלה, תקום זעקה לפתח מהר מקורות חלופיים.

בתוך כך, בשורה: מדענים בלוס אלאמוס, ניו מקסיקו, הצליחו הקיץ להפיק אנרגיה מחום כדור הארץ, במחיר כלכלי. מיליוני ליטרים של מים הוחדרו לעומק ארבעה קילומטרים למעבה האדמה, עד לשכבת סלעים לוהטת, שם חוממו לטמפרטורה של כ-180 מעלות צלזיוס. התוצאה היתה קיטור, המסוגל להניע טורבינות לייצור חשמל ליישוב של אלפיים נפש.

14 שנות מחקר ו-160 מיליון דולר הושקעו בתוכנית. בעולם קיימים מתקנים המנצלים מים חמים או רותחים המצויים בטבע. השיטה החדשה בנויה על החדרת מים באופן מלאכותי למעבה האדמה. כך אפשר לבנות תחנות במקום רצוי. קודחים חור אחד שדרכו מחדירים מים, וחור שני, מקביל, ממנו יוצא הקיטור. חישבו כי בעומק 4 ק"מ, שכבת הסלעים החמה תפיק קיטור ל-10-40 שנה. אחר כך יצטננו הסלעים, ויהיה צורך לחזור על הקידוח במקום אחר.

ניסויים דומים נערכים בבריטניה ובברית המועצות. היפנים כבר הבינו שמדובר בעניין רציני. הם מימנו חלק גדול מפרויקט ניקוב אמא אדמה לצרכי הפקת אנרגיה ושלחו מדענים לעקוב מקרוב אחרי התהליך. כבר השנה הם עומדים ליישם את הטכנולוגיה החדישה הזו באתר נסיוני, 200 ק"מ צפונית לטוקיו.

והנקודה הישראלית: אנחנו מחפשים נפט מאז קום המדינה. עשרות ומאות קידוחים וניבו מעט נפט, הרבה בוץ וגם כמה שערוריות כספיות. אולי בעתיד ינוצלו הקידוחים היבשים להפקת אנרגיה בדרך החדישה.

גד שמרון

מלאכה

אבורי "עשה בעצמך" בקניון

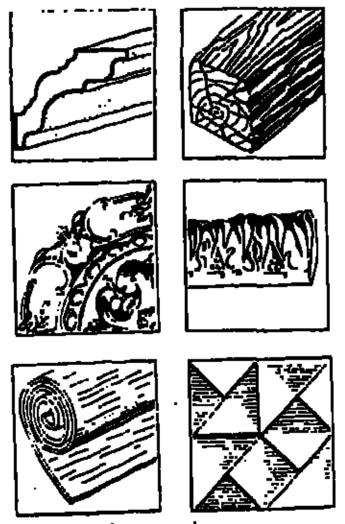

פרופילים ששוקלים גרמים ונראים כמו עץ מאסיווי.

רק אצלנו יכולים לבנות מרכז קניות לאלפי אנשים, לתכנן כניסות ויציאות מרווחות, אך לפתוח רק דלת צרה אחת בכל פתח. נימוקי ביטחון, אלא מה? הנהלת קניון אילון מציבה רק שומר בטחון אחד, שיכול להשתלט על גשר צר מאד, דרכו אמורים להיכנס, להיבדק, ולצאת בו-זמנית, משפחות עם ישראל על טפם, עגלותיהם ושקיות הניילון התפוחות שלהם.

לקהל הקונים זה, כנראה, לא כל כך מפריע. ההצלחה עודדה את היזמים לפתוח את ה"קט קניון", מעבר פנימי עם עוד מספר חנויות אשר באחת מהן – "בריק-א-ברק" – מצאנו את פינת ה"עשה זאת בעצמך". בנקודה זאת מתפצל הטיול המשפחתי שלנו: הנשים ממשיכות בפטרול אלים לכיוון הבוטיקים, ואני נשאר לבחון את המברגים והגארג'טס האחרונים שהובאו ארצה.

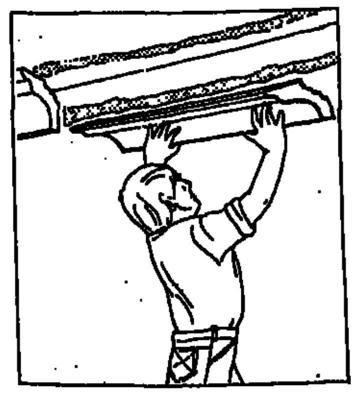

ב"בריק-א-ברק", חנות של יוצאי צרפת, פתחו פינה מיוחדת לפרופילי עץ, המיועדים בעיקר למסגר תמונות. כך אפשר לחסוך ולבטא את כישוריכם האמנותיים במיסגור דווקא. פרופילים מיוחדים מסוג אחר, הם פרופילים מפלאסטיק קל מאד במשקל בצבע לבן, נמכרים ביחידות שאורכן המירבי 2 מטר. הם משמשים ליצירת קרניז מסוגנן להדבקה בחיבור התיקרה לקיר, או ליצירת אפקט מרשים בחלל החדר. אפשר להשתמש בקרניזים לכיסוי הסוואת פגמים בחיבורים ובפינות הקיר, במקומות שהפועל היה רעב ומיהר לגמור את העבודה.

פרופיל נוסף, דמוי קורת עץ ובצבע עץ, יכול ליצור אווירה כפרית בחדר מגורים, בלי להזדקק לעץ יקר וכבד הדורש מיבנה מיוחד. משקל פרופיל מ"קלקר" כזה הוא גרמים בודדים, ב-19.50 ש"ח למטר. מחיר הפרופילים הלבנים תלוי בצורתם, 10.90–2.60 ש"ח למטר. הרכבה פשוטה: דבק פלסטי פשוט, ויש לכם קרניז או בול עץ מחובר לתיקרה ביתכם.

אבי דר

מחלה

עוד כוכב חולה באיידס

השחקן פול קנן, בן 30, נראה כהתגלמות הסקס ההוליוודי. יפה, שזוף, ותתיך. מי שמביט עליו, לא יוכל לנחש שהאיש חולה באיידס. הוא מטופל במירפאת חוץ בבית-החולים סאנט קלייר. הוא מודה במחלתו ומנסה להתמודד איתה.

מאחוריו 250 שעות משחק בטלוויזיה, בהן גילם בעיקר תפקידים של תתיך מאצ'ואי, לדוגמה ב"שושלת" (בהמשך הסידרה שעדיין לא מוקרן אצלנו). "העובדה שהודיתי בכך שיש לי איידס, עדיין לא הופכת אותי לגיבור. אני מתמודד עם זה בדרך היחידה שאני מכיר. אני רואה את האיידס לא כעונש או כגזירה. זוהי תופעה ביולוגית המתרחשת בגופי".

במשך השנה וחצי האחרונות, הופיעו אצל קנן סימפטומים הקשורים לאיידס, שלעתים, אם כי לא תמיד, מובילים למחלה הקטלנית. "חשוב לשמור על חוש הומור ביחס למחלה. כשיש לך איידס, לא הרבה אנשים ששים לחוש את קירבתך". הוא נעזר גם במערכת תמיכה הכוללת קבוצות לסיוע במשבר בגברים הומוסכסואלים, וכן בהוריו. "הורי ידעו מזה שנים רבות שאני הומוסכסואל". למרות הופעתו המרשימה כרגע, יש לקנן גם רגעים קשים. "בגופי שוכן טפיל מהסוג הסוחט אותך לגמרי. לפעמים קשה לי לעכל מזון. לפני כמה שבועות לקח לי שלוש שעות לקום מהמיטה ולהשיג מונית". כעת הוא מקבל תרופה ניסויית.

"אני מתנשק עם אנשים כל הזמן", מתוודה קנן, שאינו מאושר כלל מהסערה הציבורית שקמה לאחר שרוק הדסון נשק ללינדה אוונאס ב"שושלת". קנן ראה בהדסון "חבר טוב". לפני שאובחן אצלו איידס, היו לקנן תוכניות לחמש השנים הקרובות. "עכשיו, אני מתכנן רק לשבועיים מראש".

שירות "גאמא"

פול קנן, לא חבל עליו ("גאמא")

למי מדברים היהלומים?

למי מדברים היהלומים – לתל־אביב או לרמת־גן? שאלה זו היתה בבותרת בשנת 1963, ולאחר דיונים. בוררויות ועד לסכסוכים – הוכרעה השאלה, וההחלטה נפלה כידוע, לטובת העיר רמת־גן. משנת 1969 עברה בורסת היהלומים לקרית התעשיה והסחר הנו־רכזית הנמצאת בפאתי רמת־גן. ומאז ועד היום מהווה הבורסה את המפעל הגדול ביותר, ולא זו בלבד, היא זו ששמה את רמת־גן על המפה הבינלאומית. „בכל מקום בעולם מכירים את רמת־גן כזכות הבורסה". אומר נשיא הבורסה, מר שניצר, „שכן מחצית מכל היהלומים המלוטשים בעולם נסחרים בבורסת היהלומים ברמת־גן". וזה בהחלט לכבודה של הבורסה כמו גם של העיר כבית. בנין הבורסה, המפאר את העיר, תוכנן לפי תפישה ייחודית, הגורסת כי המאכלסים אותו יכולים למצוא בתוכו ריכוז של כל השירותים תחת קורת גג אחת, וזה כולל שירותים ממלכתיים, בנקים, מסע־דות, חנויות, חברות נסיעות ואפילו מספרה. ולמעשה, בבנייני הבורסה בר־מת־גן, שוקקת עיר בזעיר אנפין בה מבצעים 2,200 חברי הבורסה פעולות יבוא, קניה ומכירה והורות למערכת תקשורת ענפה וחרישה ניתן לבצע עיסקות בין־לאומיות מאולם המסחר ובין כתלי המשרדים. בבנין הבורסה עוברים כ־12,000 איש ביום, ואין כל ספק שזה היה למרכז עולמי שעולים אליו לרגל.

התפתחותה של בורסת היהלומים הישראלית כמוקד יהודי וכמרכז יצרני ועסקי, משקפת, למעשה, את התפתחות ענף היהלומים בישראל.

בורסת היהלומים החלה לפעול בשנת 1937. עם עלייתם של כמה יהלומנים מבלגיה, שהחלו לחתוך וללטש יהלומים בבתי מלאכה מאולתרים. עם פרוץ מלחמת העולם השניה עלו עשרות יהלומנים מבלגיה. הקימו מלטשות, הורחב המסחר, והפעילויות העסקיות נעשו בקפה „פלטין" ברחוב נחלת בנימין ופעלה שם עד שנת 1951. באותה שנה התעורר הסחר ביהלומים בעולם, והסינדיקאט חידש את אספקת חומרי הגלם לישראל. כתוצאה מהגברת הפעילות נפתחה בורסת היהלומים בבניין ברחוב אחוזת בית. במשכן הקבע הראשון של הבורסה, הונחו גם היסודות למוסדות הבורסה ונבחרו לה הנהלה ונשיא.

הבורסה, המשמשת מוקד לענף הייצוא מספר אחד של ישראל, הפכה בשנים האחרונות לאחד ממרכזי הפעילות הגדולים העוסקים ביהלומים. אגף היהלומים של משרד המסחר והתעשייה ומפקח על היהלומים שבראשו, קבעו אף הם את מרכז פעילותם בבנייני הבורסה.

הנהלת הבורסה, שבראשה עומד נשיא הנבחר על־ידי האסיפה הכללית, מופקדת על מימוש תקנותיה ועל ניהול ענייניה של הבורסה כדי שוו תכטיח בצורה מקסימלית את חבריה ואת הלקוחות בענף היהלומים.

במרומי הבניין של הבורסה רהיום, יושב מר משה שניצר, שנחשב ליהלומן מס' 1 של ארצנו הקטנטונת, אך גם שם דבר לו בעולם כולו. ובירחון In site שהקדיש לראשונה את העיתון לאישיות. ועשה זאת הפעם לטובת משה שניצר נכתב עליו „משה שניצר, היהלומן המוביל של ישראל, נשיא בורסת היהלומים, נשיא כבוד לכל החיים. של הפדראציה העולמית של בורסת היהלומים, משקיע ללא הרף על מנת לקדם ולפתח את סחר היהלומים הישראלי, שהפך להיות אחד הגורמים המשמעותיים. ותורם רבות למאזן התשלומים הלאומי".

בשנים האחרונות, הודות לפועלו ותיפקודו המעולה של מר משה שניצר חל שינוי משמעותי ביותר במתכונת פעולתה של הבורסה. אחרי שהצליחה ליצור קשרים טובים ולהדק יחסים עם השווקים בעולם, נטלה על עצמה הנהלת הבורסה טיפול בבעיות כלליות של הענף. והיא עושה זאת בהצלחה. לא סתם שגורה בפינו האמירה „יהלומים לנצח" – זהו ענף יפה, יוקרתי ובעיקר נצחי, ואפילו העיסקות הנחתמות בו. הן ברמה אחרת. ההלכות וכללי הנוהל לביצוע עסקות ולכריתת הסכם באמירת „מזל וברכה" לתיווך, לנאמנות ואף לשקילת יהלומים. ההנהלה מקפידה על קיום נורמות התנהגות עיסקית ברמת אמינות גבוהה. כל זה קורה בבית הגדול ברמת־גן. ומשם ממשיך את שרשרת הייצור ומסיים את מסלולו של היהלום בדרכו מהמכרה לתכשיט המוגמר.

هكذا من الأصل
גבר לעניין
צילום: הנס אנגלסמן

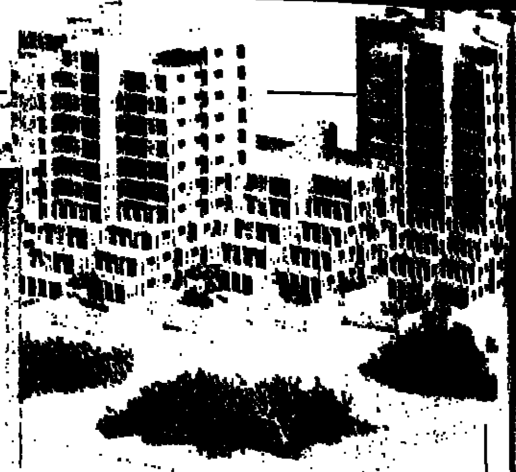

בכל רחבי המדינה פזורים בתים משותפים לרוב בתים אלה יצרו סטנדרט מגורים מקובל הנתון לבקורת רבה. רק חברות בניה בודדות אינן מוכנות להתפשר עמו. הן משקיעות מחשבה ומשאבים רבים כדי לבנות בדרשה אחרת.

חברת „נוה" חברת בת של החברה לנכסים ובנין בע"מ היתה חלוצה בתחום זה והקימה מרכזי מגורים מודרניים שבהם הושם הדגש בעיקר על פנים הדירה (בה מבלה כל אחד מאיתנו את מרבית זמנו) והן על הסביבה הקרובה כולה.

פנים הדירה – הוא המוקד. מחשבה ומאמצים רבים הושקעו בה על ידי הארכיטקט יעקב רכטר כדי להפוך אותה לבית אמיתי מרווח ונוח.

מבט מ הסלון המהודר אל הגן הפרטי של דירות הגן" ואל הגבעות הנשקפות שעליהן יקום פארק רחב ידיים.

חברת נוה" מציעה:

בית שראוי להתכבד בו

פרויקטים שקנו לעצמם שם כמו: „נוה אביבים" שברמת אביב, „רמות נוה" שבתכנית ל', „נוה אמורים" שבהרצליה הם כרטיס הביקור של החברה ועתה מצטרפת אליהם שכונת מגורים חדשה: „מרום נוה" המוקמת ברמת־גן.

שכונה זו, כמו אחיותיה הוותיקות, מיועדת לאנשים המעדיפים לחיות בקרבת העיר ולהנות מתרבות דיור מודרנית מבלי לוותר על השקט.

השטח המיועד לפרויקט „מרום נוה" משתרע על־פני 160 דונם, מתוכם הוקצו 62% לפארק עירוני נרחב ולצרכי ציבור ורק 38% לבניה. זהו יחס הפוך מן המקובל והוא מהווה את הבסיס לתכנון המיוחד של השכונה.

מלאכת התכנון הופקדה בידיו האמונות של הארכיטקט יעקב רכטר, חתן פרס ישראל לארכיטקטורה. עם הרבה מעוף ותוך ראיה לטווח ארוך יצר יעקב רכטר דגם של שכונת מגורים מודרנית שתענה על צרכי התושבים גם בשנות האלפיים.

„מדובר בריכוז גדול של מגורים עם דגש רב על חללים ריקים פתוחים לנוף, הקפדה על פרטיות מירבית, רמת בטיחות גבוהה וגישה נוחה למרכזי שירותים. כל אלה יחד הם תופעה יוצאת דופן באיזורים האורבניים הישראליים" אומר יעקב רכטר.

„פיסת הקרקע הגדולה שעמדה לרשותי בעת התכנון איפשרה לי להחליט שלא לחלק את כל השטח לחלקים קטנים מאוד אלא ליצור גן מרכזי אחד שישתרע על־פני 40 דונם ואת בתי המגורים לבנות כחומה לאותו הגן.

„מי שגר במקום כמעט ולא חש את קרבת השכנים אך מרגיש שייכות לקהילה שסביבו.

מסלולים נפרדים המתוכננים להולכי רגל יובילו את הדיירים היישר מביתם אל מרכזי הקניות והשירותים הסמוכים. הילדים יוכלו לגשת בדרך שגנה, ללא צורך בחציית כבישים לאזורי המשחקים. הגלים אף הם בשטח הגן, הרחק מן הכביש הסואן".

מה יחודן של הדירות עצמן?

„תשומת הלב המירבית ניתנה לתכנון פנים הדירה השואפת לתרבות דיור אמיתית תמיד איפיינה את הדירות שבנתה חברת „נוה" ולא פגמנו במסורת זו, בפרויקט זה ניסינו לתת מגוון עשיר מאוד של דירות שתתאמנה לצורות חיים שונות.

בדירות מסויימות הושם הדגש על הפרדה מוחלטת בין חיי היום יום לבין חיי הלילה. אפשר לעבור בהן אל חדרי השינה מבלי לחצות את חדר המגורים ויש גם להיפך, דגם בו חדר המגורים הוא מרכז החיים של הדירה והכל עובר דרכו.

בדגמים מסויימים הקפדנו ליצור יחידה נפרדת לחלוטין לידה כניסה עם שירותים צמודים. דירות מסוג זה מתאימות לבעלי מקצועות חופשיים המקבלים קהל בבית, או למגורי הורים קשישים, בנים אחרי צבא, ואורחי המשפחה.

המגוון רחב מאוד. אין זה מגדל מגורים טיפוסי שבו כל הדירות שוות" מסכם הארכיטקט יעקב רכטר.

הדירות שבונה חברת „נוה" הן בית במלוא מובן המילה. בית לכל החיים העונה על כל צרכי המשפחה המודרנית. אם הבית תרגיש נוח בתוכו ובעלה יהיה גאה בו.

האוכלוסיה המגלה עניין בדירות של חברת „נוה" מורכבת, מטבע הדברים, ממשפחות המחפשות דרך להיטיב את תרבות הדיור שלהן. הן מבוססות יותר מבחינה כלכלית, ודרישותיהן גבוהות והן מחפשות את הטוב ביותר.

היכן בדיוק ממוקמת „מרום נוה"?

כמו בפרוייקטים הקודמים שלה שהיו קרובים מאוד למרכזים עירוניים, פנתה גם הפעם חברת „נוה" למקום מרכזי ושקט ברמת־גן – עיר העוברת עתה שינוי משמעותי והופכת להיות אטרקטיבית ביותר לתל־אביבים ולמי שבאים ממקומות אחרים בארץ. „מרום נוה" מייצגת בדרך תכנונה ובנייתה גישה חדשה למגורים בעיר, גישה המקובלת כיום במרכזי הדיור המודרניים בעולם המערבי.

פנים הדירה הוא המוקד, נוחות מירבית, מרחב מחיה גדול ופרטיות הם מאפייניה. כמה שפחות שותפות עם השכנים. מים חמים, הסקה דירתית ואפילו לוח חשמל ניתנים לכל דייר כנפרד והם בשליטתו הבלעדית.

מה היקפו של פרוייקט „מרום נוה"?

בטווח רחוק מתוכננות במקום 1050 דירות. מתוכן 160 עומדות בפני השלמה בשלב א'. (100 מהן כבר מוכנות ומאוכלסות ברובן ו־60 נמצאות בשלבי גמר).

מלבד שתי רצועות של בתי מגורים שיתחמו את הפארק הולך ונשלם במקום מרכז מסחרי בשטח כולל של 3,500 מ"ר שהוא רק חלק קטן מן השטח המסחרי המתוכנן לעתיד.

2 שטחים נפרדים מיועדים להקמת מועדוני ספורט ובריכות שחיה.

מעל למרכז המסחרי יוקמו 3 מגדלי משרדים ולמרגלותיהם תשתרע ככר עירונית גדולה. מדובר אף על כך שעירית רמת־גן תעתיק למקום זה את משכנה.

„אנו מקפידים על הפרדה מוחלטת בין האיזור המסחרי הסואן לבין איזור המגורים ועומדים בהבטחותינו להקים רובע עירוני מודרני בעל אופי שקט" – אומר זאב ברעם מנהל הפרויקט.

חברת „נוה" היא היזמת היחידה של הפרויקט כולו ובידיה התכנון והבניה".

בחברת „נוה" אין קיצורי דרך ואין התחכמויות.

בדרך סולידית ואמינה בונה החברה כבר למעלה מ־30 שנה ומקפידה לשמור על עקרונותיה: תכנון מקצועי מעולה, רמת ביצוע גבוהה ואמינות ללא פשרות ביחסיה עם הדיירים.

היא איננה מסתפקת בכך שהיא נותנת להם מגורים בכתובת שראוי להתכבד בה אלא עומדת לשרותם עוד שנים רבות לאחר שבאו להתגורר במקום.

„מה שאנחנו נותנים הוא הטוב ביותר ולכה שאנו מתחייבים אנו מקיימים ללא פשרות" אומר עקיבא דן מנהל המכירות של החברה.

„הבית היה ונשאר מרכז חייו של כל אחד מאיתנו ולכן עלינו להיות משוכנעים שקבלנו את הטוב ביותר. כל אדם הבא לקנות דירה בחברת נוה יודע בדיוק היכן הוא עומד גם מבחינת המחיר. גם מבחינת תנאי התשלום וגם מבחינת המוצר המוגמר שקבל".

אקסלוסיבי – כן בהחלט!

יקר – לאו דוקא! בוא והוכח!

המעוניינים נא לפנות אל: המשרד הראשי, רח' ארלוזורוב 93 ת"א. טל. 241166.

משרד האתר, רח' תרצה, רמת גן, טל. [illegible]

תמונות מחיי העיר

רמת־גן בת 65

בית עירית רמת־גן – בית עירית רמת־גן ברחוב ביאליק בו שוכנים משרדי הנהלת העיר ומקצת ממחלקותיה. יתר אגפי העיריה ומחלקותיה פזורים ברחבי העיר.

כיכר רמב"ם – כיכר מרכזית ברמת־גן. המזרקה העירונית מפורסמת במאות היונים שבה ומשמשת בין היתר לקיום אירועים המוניים, עירוניים ולאומיים.

בית יד לבנים – בית „יד לבנים" הוקם ב־1963 ומונצחים בו 174 לוחמי המחתרות וצה"ל בני רמת־גן, שנפלו במילוי תפקידם ובמערכות ישראל. פועלים בו חדר־עיון, ספריה, ואולם לארועי תרבות.

בי"ח ע"ש שיבא – המרכז הרפואי הגדול במדינה.

הפארק הלאומי – הפארק הלאומי רחב הידיים מהווה מוקד לבילוי משפחתי בחיק הטבע, יש בו פינות צל, משחקים, פיקניק ושיט סירות באגם הגדול שבמרכזו. הפארק הלאומי הוא הגדול בגני־העיר, המהווים רבע משטחה, ומשמש גם במקום התכנסות לארועים לאומיים המוניים.

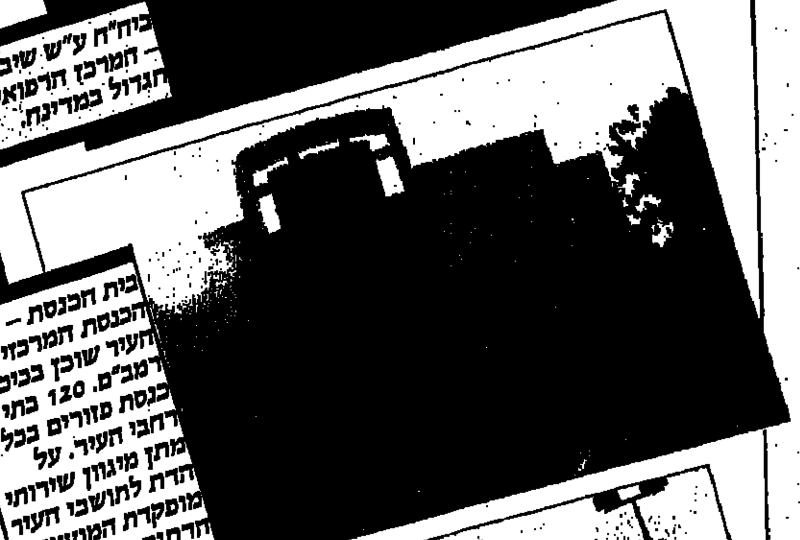

בית הכנסת – בית הכנסת המרכזי של העיר שוכן בכיכר רמב"ם. 120 בתי כנסת מפוזרים בכל רחבי העיר. על מתן מיגוון שירותי דת לתושבי העיר מופקדת המועצה הדתית.

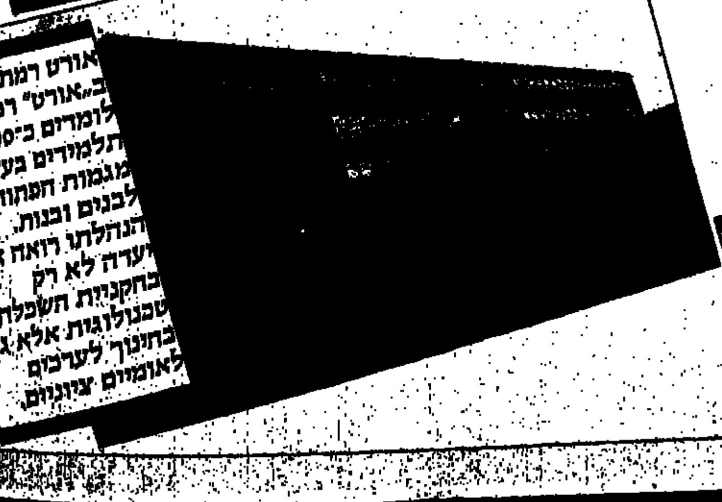

אורט רמת־גן – בי"ס „אורט" רמת־גן לומדים ב־2000 תלמידים בעשר מגמות הפתוחות לבנים ובנות. הנהלתו והעירייה רואה את העירה לא רק בהקניית השכלה טכנולוגית אלא גם בחינוך לערכים לאומיים ציוניים.

אוניברסיטת „בר־אילן" – אוניברסיטה בעלת צביון דתי בה לומדים סטודנטים מכל רחבי הארץ.

רהיטים ברמת־גן

מטבחי דניה

גם ברמת־גן יש רהיטים. ולא סתם רהיטים, המדובר כאן בתצוגות מרהיבות. וכל מי שמתחיל מאלף בית בריהוט הבית שלו ימצא שם עניין רב.

ברחוב ז'בוטינסקי, לדוגמא, מצאנו את חנות רהיטי „לילך" – והסתחררנו! יש להם אולם תצוגה מרהיב ביופיו ובו מבחר אדיר של רהיטים. הם לא מייבאים, הם מעצבים בעצמם! יש להם דגמים חדשניים ובלעדיים, והרי לא סתם זכה הביתן שלהם בתואר – ביתן מס' 1 – בתערוכת הרהיטים לשנת 1987, שנערכה בגני התערוכה.

ברחוב מודיעין אי־אפשר להחמיץ את בית „מבוא" – להם יש רהיטים לכל הבית. לא חשוב באיזו פינה מהבית אתה מתמקד, שם תמצא יותר מפתרון אחד. בבית התצוגה שלהם, המתפרש על מאות מטרים מוצגים כ־14 סוגי מטבחים מהממים. כמו־כן ריהוט לסלון, לחדר השינה ופינות אוכל, וזאת מטובי היצרנים המובילים בארץ כמו „שמרת הזורע" וכן יבוא מטובי היצרנים באיטליה ובעולם. ולא זו בלבד. הם מעמידים לשירות הלקוח כ־10 מעצבי פנים שמדריכים כל אחד באופן אישי וזה מניב תוצאות משגעות.

ואי־אפשר כמובן שלא להכנס ולהציץ בנעשה בבית דניש – הנמצא גם הוא ברחוב ז'בוטינסקי. בבית דניש יש תצוגה ובה מגוון רחב של רהיטים ומוצרים לבית החל ממטבחים, ריהוט לכל חלקי הבית, ריהוט משרדי ועד למנורות, כלי בית ומתנות. הריהוט מיובא בעיקר מסקנדינאוויה, איטליה וגרמניה – ריהוט שיהפוך את הבית ליצירת אמנות.

כורסא לשניים – מעוצבת ע"י רהיטי לילך

מהפיכת הסרטים

שנת 1986 תיזכר אולי כשנה בה זכו מצלמות ה„כוון וצלם" לפופולריות שיא. אולם המהפיכה השקטה, לה ייזקפו הישגים משמעותיים יותר, התרחשה בתחום סרטי הצילום. בעוד יצרני המצלמות רומזים לנו על עתיד בו יחליפו דיסקטים את סרטי הצילום, שוקדים אחרים על שיפור וגיוון סרטי הצילום לחובבים ומקצוענים כאחד.

„קודאק" חשפה לאחרונה כמה סרטים, המשרתים מיגוון רחב של משימות צילום. עם „קודאכרום 200", הגיעה רגישות גבוהה יחסית, למשפחה האקסקלוסיווית של סרטי „קודאכרום" (סרטי שקופיות צבעוניים). הסרט החדש הוא ראשיתה של תפנית בשיווק סרטי „קודאכרום". סוף סוף יוכלו חסידי הפורמט הבינוני להנות מהאיכות, ללא תחרות כמעט, של סרטים אלה. הסנונית הראשונה של „קודאכרום" בסרטים בגודל 120 היא ברגישות 64. יש להניח שאל Kodachrome 64 Professional יצטרפו גם אלה ברגישות 200 ו־25.

שיפור נוסף בסרט קיים, הכניסה „קודאק" ב־Ektachrome 64 Professional. סרטי „אקטאכרום" היו ידועים בגוונים הקרירים שלהם. צלמים רבים השתמשו בפילטרים על עדשות המצלמה בכדי להשיג גוונים חמים יותר. הגירסה החדשה של ה„אקטאכרום 64" המקצועי פותרת את הבעיה. החסרון היחיד שניתן למצוא בסרט החדש הוא צורת השיווק. במקום סרטים בודדים – קופסה המכילה 50 סרטים. לצלמים מקצועיים לא תהיה בעיה עם הכמות, מה עוד שהמחיר ליחידה יהיה זול יותר. גורם מסייע נוסף הוא ביטול הצורך בהחזקה בקירור. הסרט עמיד בטמפרטורת החדר.

בתחום שחור־לבן הציגה „קודאק" שני סרטים המיועדים להחליף את TRI-X (400 אסא) ואת Plus-X (125 אסא). היצרנים טוענים והבדיקות מאשרות, כי הסרטים החדשים חדים יותר ובעלי גרעיניות נמוכה יותר. אך לא רק ל„קודאק" יומרות לסרטי שחור־לבן טובים יותר. „פוג'י" שמנהלת בשנים האחרונות מאבק עיקש בהגמוניה של „קודאק", הציגה את Neopan 400.

את החובבים יעניינו יותר הסרטים הצבעוניים החדשים של „פוג'י", „קוניקה" ו„אגפא". אל משפחת Super-HR של „פוג'י" הצטרפו סרטים ברגישות 200 ו־1,600 אסא. אם אתם מתעקשים לצלם בתנאי תאורה קשים, „קוניקה" באה לקראתכם עם סרט חדש, בעל רגישות 3,200 אסא. ב„אגפא" פונים אל מחפשי המציאות. הסרטים החדשים גמישים יותר בכל מה שקשור לטעויות בחשיפה, או להבדלי תאורה בתמונה. אך לא משום כך הם נקראים מקסי ומיני. הסרטים החדשים הם בעלי רגישות 100 אסא כשהמקסי הוא סרט בעל 27 תמונות הנמכר במחיר של 24 תמונות. המיני עולה כמו סרט של 12 תמונות, אך מכיל 15. את ההבדל המעשי במחיר נצטרך לבדוק בחנויות!

עידו פדהצור ■

תשבץ לעניין

תשבץ מספר 1

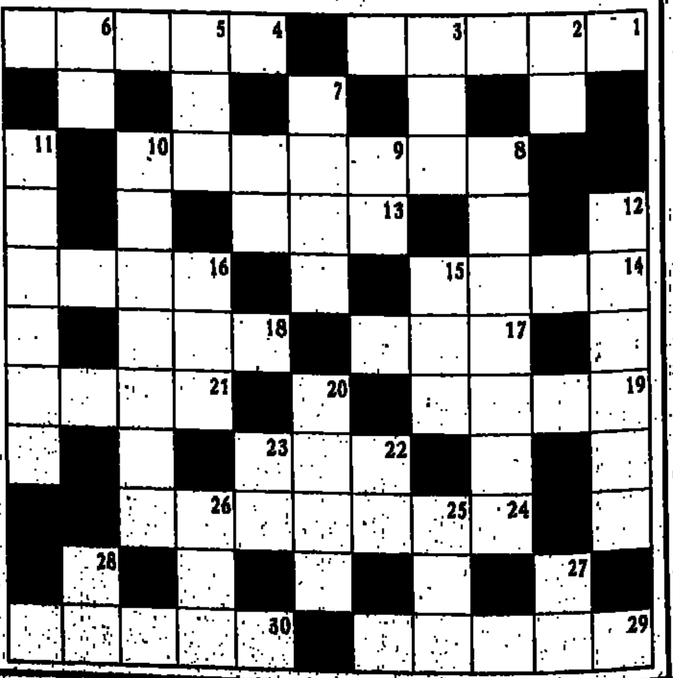

לשלוח את הפתרונות עד יום ראשון 16 בנובמבר, אל: „תשבץ גבר לענייך" „מעריב", ת.ד. 20010, תל־אביב 61200.
הפתרונות יתפרסמו בעוד שבועיים.
בין הפותרים נכונה יוגרלו: 5 תקליטים מתנת „הד־ארצי" ו–2 ספרים מתנת „ספרית מעריב".

מאוזן:
1) תרנגולת צעירה; 4) כהלכה; 8) שאינגה ידועה; 13) קורה דקה; 14) פוחז, פרחח; 16) מין מתכת; 17) שקר; 18) למרה; 19) טלטל; 21) צערין; 22) שי, דורון; 24) פעוטים, עוללים; 29) מין מכונית ספורט; 30) השתלשלות.

מאונך:
2) תעלומה; 3) מין עץ שוכן הרים; 5) אדום עז; 6) עמית; 7) ישוב בגליל העליון ליד קיבוץ אילון; 8) תחבושת, אגד; 9) רקבון; 10) מחלות; 11) צמח ממשפחת הצפורניים; 12) מצורע; 15) עובר ממקום למקום; 16) אבן ברזל; 20) משכן; 22) סוג; 23) כתם על הקרנית שבעין; 25) הָרב; 26) הציק, לחץ; 27) הלואי; 28) מסתור, נכי.

אהרן כהן

הסמים הרגו אותם

...להתמודד עם הצלחה. המגע עם ההמונים המריעים והצורך להיות בפסגה בכל בוקר, הביא כוכבי רוק לשימוש בסמים. רבים מתו על המזבח הבודד הזה.

...הסערה האחרונה – גם הוא מכור להרואין.

ל

פני מספר חודשים חולל בוי ג'ורג' סערת רוחות באנגליה, כשהתברר שגם הוא צרכן הרואין. ג'ורג' החל לצרוך סמים במקביל לשקיעת הפופולאריות שלו. הוא כמעט היה לקורבן ההרואין של שנות ה־80.

עולם הרוק ידוע בקשר החזק שלו לסמים. מדובר כאן בלחץ, בהופעות, בפופולאריות עצומה שקשה להתמודד איתה בצורה מפוכחת. הסנפת קוקאין או הזרקת מנת מוות לגוף הם גם עניין של אופנה, דרך להיות "אין". אחר־כך אתה עולה לשמיים והופך לקדוש מעונה.

עולם הרוק תבע קורבנות גדולים ורבים דרך מזרק ההרואין. אמני־על, שהצליחו להתיז את הכשרון שלהם לתקופת זמן קצרה ביותר, נכנעו ללחץ, ומתו כתוצאה ממנה מופרזת של סם. הגיטריסט הגדול ביותר שקם אי־פעם לעולם הרוק הוא, ללא ספק, ג'ימי הנדריקס. שמו המקורי היה ג'יימס מארשל הנדריקס, יליד 42', למרות שעל עטיפת תקליטו הראשון מצויין כאילו נולד ב־47'. הנדריקס ליווה בתחילת דרכו אמנים שחורים ושימש כלהקת חימום. אחרי שנתגלה כשרונו עבר ללונדון. תוך פחות מארבע שנים הפך לאגדה. הנדריקס הוציא מהגיטרה את כל מה שחבוי עמוק בתוכה. הוא התעלס איתה, שבר אותה, התיז ממנה ניצוצות אש, שרף אותה בסוף ההופעות.

ההצלחה היתה מהירה. הנדריקס לא בדיוק ידע איך לקבל אותה. הוא החל להשתמש בסמים קשים. ב־69' התפרקה להקתו "החוויה של ג'ימי הנדריקס" והוא נעצר על שימוש בסמים בטורונטו, קנדה. הלחץ עליו היה כבד. בארה"ב ניסו מנהיגים שחורים לצרף אותו למאבק לשיוויון הזכויות. הם ניסו לנצל את הפופולאריות שלו לשם כך, והכניסו אותו למערבולת עמוקה. הנדריקס כבר היה על סף ההרס הגופני והנפשי. העיניים היו נפוחות, הקול היה כבד ועייף. הוא היה מכור למורק לא פחות מאשר לגיטרה. ב־18 בספטמבר 70' נמצא הנדריקס ללא רוח חיים בדירה בלונדון. הסיבה הרישמית למוות – חנק. הוא הקיא בשנתו ומת. אחרי מותו יצאו אין־ספור תקליטים מאוסף להיטיו. התעשיה סביבו התרחבה באורח אופייני למותם של כוכבי רוק. המוות יוצר אגדה. והאגדה מביאה כסף.

לגבים מוריסון קרה מקרה דומה. ג'יימס דאגלס מוריסון, מנהיג להקת "הדלתות". משורר, זמר, אמן, פרפורמר בחסד עליון. האיש שהצליח לשגע את האומה האמריקנית. הממסד קיבל ממנו פיק ברכיים. מוריסון היה אנרכיסט, וסופר־כשרון. גם הוא שרד רק שנים ספורות אחרי הצלחתו. באותן שנים הצליח להסתבך לא פעם עם המשטרה. באחת ההופעות שלף את אבר מינו וקרא לעבר הקהל: "את זה אתם רוצים, האז?". אחר־כך החל לאונן על הבמה. המשטרה שנכחה במקום עצרה אותו. הישיבה במאסר שברה אותו לחלוטין.

גם השירים של מוריסון היו למעשה עטופים בהזיות. בולט במיוחד השיר "המצער הרך", שהיה הטפה לשימוש בתכשירי הזיה וניתוק מהקרקע לעבר שמיים לבנים. מוריסון היה לאגדה עוד בחייו. הוא ניסה לברוח מהקהל, מהעיתונות, מהמשטרה, מהלחץ שסגר עליו מכל הכיוונים. הוא ברח לפאריס. גם שם הטרידו אותו מעריצים. מוריסון, שהיה החלום הרטוב לנערות העולם, היה לקראת מותו שמן, מוזנח, נפוח, עטור בזקן עבות. ב־3 ביולי 71', מצאו אותו מת בתוך האמבטיה. הוא נפטר מהתקף לב כתוצאה משילוב קטלני של צריכת אלכוהול והרואין.

גם בראיין ג'ונס (לואיס בראיין הופקין־ג'ונס), איש להקת ה"אבנים המתגלגלות", נמצא ללא רוח חיים ב־3 ביולי. הוא נפרד מהעולם שנתיים לפני מוריסון, ב־69'. ג'ונס וחבריו ללהקה היו לסמל הנוער המרדן, המרושל, האלים. הם היו התשליל של הביטלס. כל חברי הלהקה היו מעורבים כבר מתחילת דרכם בשערוריות סמים ומין. גם מאבקים פנימיים לא היו חסרים בלהקה. ג'ונס, שנחשב לילד היפה בלהקה, רצה להיות האיש המוביל. מיק ג'אגר וקית ריצ'ארד יצרו קואליציה שרחקה אותו הרחק מהמרכז.

ג'ונס, כמו חבריו, היה מכור לסמים קשים. כמו חבריו, גם הוא ביקר לא פעם בתא המעצר בגלל הסמים. אבל גם בתוך הלהקה, הוא היה ידוע כטיפוס מוזר, שנמשך לדברים מטורפים. אמרו עליו שהיה חלש אופי, שבקושי יכול היה לנגן בגלל הסמים. אחרי ויכוח קשה עם מיק ג'אגר עזב את הלהקה ביוני 69'. כעבור ארבעה ימים נמצא ללא רוח חיים בבריכה הפרטית שלו. הוא נפטר כתוצאה משימוש מופרז בסמים. לא ברור אם התאבד, או שהיתה זו עוד תאונה טראגית. אחרי מותו הופיעה הלהקה בקונצרט צדקה, שנשא את שמו, בהייד־פארק בלונדון.

ג'ניס ג'ופלין, היא ללא ספק זמרת הבלוז הכי שורטת ששמעת. היא לא הקרינה סקס־אפיל. להיפך. היא היתה שמנה, לא יפה. אבל היה לה הקול הכי כחול, הכי כואב. ג'ופלין, שנולדה בטקסס, זכתה לחשיפה הגדולה בפסטיבאל מונטריי ב־67'. הבינה אז שהיא מספיק טובה ללכת לבד, ללא להקת הליווי שלה "האח הגדול". כאן, למעשה, החלה ההתרסקות. היא זכתה לפופולאריות עצומה, אבל לא לתמיכה. היא החלה להשתמש בסמים, שהפכו את הקול שלה לסדוק וצורב עוד יותר. ג'ופלין אותתה בשירים שלה שהיא לבד, שהיא בדרך לעולם הבא. אף אחד לא קלט.

בראיון לעיתון "רולינג סטונס", אמרה: "בהופעות, אני מתעלסת כל ערב על הבמה, עם אלפי אנשים. אחר־כך הולכת לישון בודדה". היא גם מתה בודדה, בחדרה במלון הוליוודי. זה היה ב־70'. היא הספיקה לסיים את ההקלטות לאלבומה הנפלא "פנינה", הכינוי של ג'ופלין בעולם הרוק.

אחד המוסיקאים המופרעים והמטורפים שידע עולם הרוק, הוא, ללא ספק, המתופף המצוין של להקת "המי", קית מון. "המי" היו סמל לדור חדש. שם האלבום הראשון שלהם היה "הדור שלי". "המי" היתה להקת רוק מחוספסת, שהעניקה גאווה לנוער של מעמד הפועלים. מון היה ידוע בחוש ההומור המקברי שלו ובפרובוקציות האין־סופיות שלו: בחדרי המלון, שבו התאכסנה הלהקה, היה מון מנפץ כל דבר מוצק. הוא אהב במיוחד להשליך חפצי זכוכית על הקיר. בסרט "טומי" הצליח להאפיל בטירוף החולני שלו על כולם, כשגילם את הדוד האכזר של טומי. מון נפטר בספטמבר 78'. אחרי תקופה נמצא לו מחליף, אבל מון היה ונשאר המתופף הכי כאריזמטי בעולם הרוק. גם בזכות מותו.

זו רשימה של נציגים בולטים בלבד מעולם הרוק שמתו כתוצאה מ"אובר דוז". היו עוד רבים נוספים, פחות ויותר מפורסמים. רבים גם הצליחו להיחלץ מהמוות, ממש לפני הסוף. אריק קלפטון, לדוגמה, גיטריסט בלוז, שכמעט מת וניצל בנס, לאחר טיפול גמילה קשה ורצוף יסורים. בסוף יצא נקי.

כך גם פיט טאונשנד, מנהיג להקת "המי", שהיה סמל לאנרכיזם, מרדנות, ושימוש בסמים בצורה חופשית – יצא מזה. הוא שר בזמנו "אני מקווה למות לפני שאזדקן". היום הוא מסורק יפה, לבוש חליפות. מתכנן סולידי. יוצא בכל הורמונות כנגד השימוש ב"מוות הלבן". הוא יודע מניסיון במה מדובר.

ג'ון לנון, שגם הוא היה מכור להרואין, כתב בזמנו שיר, "קולד טארקי", על חוויות הגמילה שעבר. לפי שיטת הגמילה הזאת אתה סגור בחדר, ומתמודד ללא תרופות, לבדך עם הגוף שמנסה להימלט מהסמים. לנון הצליח להינתק מהסמים, אבל לא לברוח מהמוות. מטורף ירה בו לפני שש שנים כמעט.

אבי מור גנשטרן ■

קופת חולים לאומית: טיפול רפואי ויד מלטפת

מאת בני יעקבי

ר מת־גן, 1937. ברחוב צדדי של העיירה, המונה כ־10,000 נפש, בדירת רופא, מצטופפים חולים המצפים לטיפול. היתה זו המרפאה הראשונה של קופת־חולים לאומית ברמת־גן. היום, לאחר כ־50 שנה, ממוקמת המרפאה בבנין גדול בן 3 קומות, בה עובדים מיטב הרופאים והמצויידת בציוד משוכלל. פאר הטכנולוגיה הרפואית. קפיצת דרך זו, מציינת את ההתפתחות המרשימה של קופ"ח לאומית – ברמת־גן ובארץ כולה.

קופת־החולים של הסתדרות העובדים הלאומיים בארץ ישראל, נוסדה בשנת 1933 במטבחו של ד"ר יעקב וינשל בת"א. ד"ר וינשל ועוד מספר רופאים מהתנועה הרוויזיוניסטית, החליטו להגיש עזרה רפואית לאותם ניח"דים שלא קיבלו אותה בקופת החולים הכללית. היה זה אקט דרמטי, נועז ויוצא דופן בחזונו ובתעוזתו בתנאים ובאווירה ששררו בישוב היהודי הקטן, שהיה מפולג ומפוצל כבר אז. למרות האווירה העוינת ולמרות הקשיים הרפואיים, הטכניים והכספיים, 35 החברים המשיכו לקבל טיפול רפאי במרפאה הקטנה שבתל־אביב. חלפו 53 שנים והקופה הקטנטונת של אז הפכה לקופת־חולים גדולה המקיימת 174 מרפאות בכל רחבי המדינה: בעיר ובכפר, בשכונות ובמושבים, בנקודות ההתיישבות ובכפרי מיעוטים, ביהודה, בשומרון ובחבל עזה. לרשות רבע מיליון החברים, ללא שום קשר עם דעותיהם הפוליטיות, עומדת היום רשת של מכונים רפואיים בסניפי הארץ השונים, המצויידים במיטב הציוד המודרני, החל ממכונים למחלות לב וכלה במרפאה לפוריות שהביאה פתרון למאות זוגות חברי הקופה. התרופות מחולקות בבתי־מרקחת עצמאיים – וחלקן אף מיוצר בידי הקופה, דבר ששיחרר אותה חלקית מתלות במפעלים ובסוכנים והקטין את ההוצאות. מעבדות הקופה עם מיטב הציוד המתקדם, מבצעות כיום את כל הבדיקות הדרושות, מבלי להזקק למעבדות חוץ. חלק ניכר משיפורים אלה, הוכנס בתקופה הקצרה שבין 1982, בה התקיימה הוועידה הארצית הקודמת של הסתדרות העובדים הלאומיים, לבין 1986, מועד הוועידה האחרונה. שירות נוסף שהוכנס במהלך ארבע שנים אלה, הוא טיפול השיניים. "אנו מפעילים כיום עשרות מרפאות שיניים, בהם נדרש החבר לשלם מחיר סימלי בלבד", אומר מר דוד מלמדוביץ, מנכ"ל קופ"ח לאומית. "אנו נמשיך בטיפול זה. על אף שהכניס אותנו לגרעונות רציניים".

כמובן שגם מרפאת רמת־גן לא קפאה על שמריה: המרפאה בדירת הרופא עברה לדירה במרכז רמת־גן, וגילגולה הבא היה כמרפאה ברחוב המעגל. ב־1957 הוקמה המרפאה המרכזית ברחוב ביאליק 37, ב"בית ז'בוטינסקי" בן שתי הקומות. קופ"ח לאומית מספקת שירותים רפואיים לכ־30% מתושבי רמת־גן, ולכן אין פלא שתוך זמן לא רב היה עליה לענות על הביקוש הגובר ולהקים ארבע מרפאות נוספות: שתיים בדרום העיר ושתיים בצפונה. בד בבד הורחב שטח המרפאה המרכזית: נוספה קומה נוספת לבנין וכן חדרי רופאים על מקצועותיהם השונים והמגוונים, בניהולם של רופאים מומחים. תוספת בניה זו הקלה על עבודת הסניף ושימשה מנוף להתפתחות נוספת. כן הורחבה המעבדה שצויידה מחדש בציוד מודרני והוקם מכון לפיזיותרפיה המכיל אף הוא את האביזרים הדרושים. הצוות מונה 74 רופאים בכל המקצועות, וכן 75 אחיות, עובדי מעבדה, רוקחים, עובדים פרה־רפואיים, רופאי שיניים, סייעות ועובדים מינהליים. פרט למכונים, למרפאות ולמעבדות שהוזכרו, מפעילה קופ"ח לאומית ברמת־גן גם מכונים לריפוי פיזיקלי, מכוני לב ומרפאות שיניים המצויידים במיטב הציוד הרפואי החדיש והמשוכלל. כשאר חברי הקופה, גם הרמת־גנים יכולים לבחור בטיפול רפואי אצל רופאם המועדף – בביתו, או לפנות לרופא במרפאה הקרובה אליהם.

סניף רמת־גן קשור למפעלי תעשייה רבים, ומבוטחים באמצעותו אלפי שכירים הנהנים מכל הקרנות, ההטבות והתנאים הסוציאליים הנאותים. שירותיו הרפואיים של סניף רמת־גן ידועים בעיר כולה, והוא נחשב כאחד מהמוסדות הרפואיים הציבוריים הטובים ביותר. הסניף חי, עירני, תוסס ושוקד באורח מתמיד על גידולו, הרחבתו ועל הכנסת שיפורים נוספים בשירותיו, בעזרת הנהלת הסניף.

"לחבר בקופתנו אנו מתייחסים כאל אדם הזקוק לתרופות ולטיפול, אך גם ליד מלטפת, למילות עידוד ולהרמת הרוח כחלק מהטיפול", אומר מר דוד מלמדוביץ, המנכ"ל. "כך נמשיך גם בעתיד: נשמור עליו ועל כבודו מבלי להפוך את כאביו ובעייתו ל"מקרה" או ל"מספר אנונימי"."

גבר לעניין מייעץ

"גבר לעניין" מייעץ בנושאים שמעניינים גברים לעניין. גם לנשים מותר לשאול. המומחים שלנו ישיבו על שאלות ענייניות, על־פי פניה בכתב ל: "גבר לעניין", "מעריב", ת.ד. 20010, ת"א 61200

משפט

מזונות לידועה בציבור

אני חי עם בת־זוג ללא נישואין, זה כעשר שנים. אנו חיים כזוג נשוי לכל דבר, ואני מפרנס את שנינו. באחרונה עבר חתול שחור בינינו, ולמרות שטרם נפרדנו סופית, נותק כמעט הקשר בינינו. האם אני חייב להמשיך ולדאוג למזונותיה?

ז.פ.
רחובות

תשובה:
היות וחייתם כזוג נשוי לכל דבר תקופה כה ארוכה וניהלתם משק בית משותף, הינכם מוגדרים בחוק כ"ידועים בציבור". אינך מציין אם אי־פעם נערך הסכם ביניכם, בעל־פה או בכתב, בדבר התחייבותך לפרנס את בת זוגך. בכל מקרה, גם כשאין הסכם, כל עוד אתם ממשיכים לחיות יחד, גם אם עבר חתול שחור ביניכם כדבריך, וחייכם המשותפים קיבלו את הגוון של אותו חתול, עליך – כ"ידוע בציבור" – להמשיך ולדאוג למזונותיה של חברתך. אם תיפרדו זה מזו, תהיה פטור ממזונותיה, בשל היעדר הסכם המחייב אותך לכך. בת זוגך לא תוכל לטעון

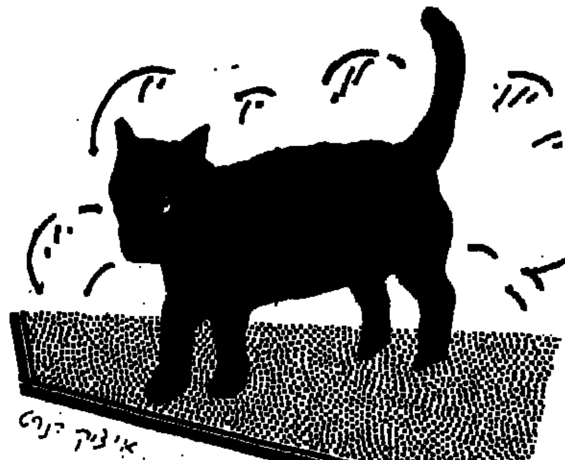

שעצם החיים בצוותא באופן ובתקופה שכה חייתם, יצרה מחוייבות לפרנסה, בדומה לחיוב של בעל לפרנס את אשתו.

דוד ליפשיץ
משפטן

בטיול

איך לזהות צמחי־מרפא?

אני מרבה לטייל בארץ, רגלי. כשאני מהלך בשדות, איך אזהה צמחי־מרפא, שרבים מתעניינים בהם באחרונה?

דן זוהר
תל־אביב

תשובה:
בין כל הספרים שאני מכירה, העוסקים בנושא זה, הכי קל וברור להתהלך אתו בשדות הוא ספרו של נסים קריספל "צמחי מרפא, מדריך שדה לצמחי מרפא של ארץ־ישראל". למה הכי קל? כי כל אחד מעשבי השדה מתואר בו בתמונה צבעונית ברורה ואי־אפשר לטעות בזיהויו. בכל עמוד תמונה וכל הפרטים שרצית לדעת, לרבות השימוש כצמח מרפא, בושם או תבלין. חשוב להזכיר שהרבה צמחי מרפא הנמכרים בחנויות טבע בהון־כסף, מיובשים, כתושים או אפילו בגלולות, צומחים בר בארץ והשימוש בהם חינם אין־כסף. ביניהם החובייזה – חלמית – הממלאת את השדות בערים, והיא עשירה בוויטמין A והופכת למעדן נפלא כשמכינים אותה כמתואר בספר. לא רק מורחים אותה על כוויות, אלא גם אוכלים. זה מאכל מסורתי של ערביי חיפה מדורי דורות. כך גם גבעולי החורשף. יש בספר תאור מפורט של הזעתרים למיניהם, ואיך לזהותם בשדות. הם צמחים מוגנים, שאסורים בקטיפה מאסיווית לצרכי מסחר, אך מותר לתלוש ענפים אחדים לשימוש אישי. באביב, כשהשדות, בעיקר שדות הזלת, יימלאו בחרדל־הבר, אפשר לזהותו לפי הספר ולהכין מפרחיו הצהובים סלטים ובאותה הזדמנות לנקות את בני המעיים מזיהומים שונים.
קריספל גם מתאר בספר איך להכין תחבושות מצמחי מרפא וכן סירופים ושמפו לחפיפה.

נילי פרידלנדר

ביטוח

האם אוכפים תעריף־רכב?

מאז שיש לי רכב, אני מרגיש כמו פראייר. תמיד נמצא איזה חבר שהיה מספר לי שהוא משלם פחות ממני לסוכנות הביטוח שלו. החלפתי סוכן ושוב אותו דבר. לפעמים היו הבדלים של 20–30 אחוז. עכשיו אני שומע שיש תעריף־רכב חדש. השאלה – האם יהיה פיקוח עליו?

רוני חדד
תל־אביב

תשובה:
תעריף־רכב חדש נכנס לתוקף ב־1 באוקטובר השנה. לאחר חודש, התרשמותי הראשונית היא, שיש רצון חזק בקרב כל חברות הביטוח וסוכני הביטוח, לשמור על המסגרת החדשה. תעריף־הרכב החדש אינו מאפשר הבדלים של יותר מ־10 אחוז בין חברות וסוכנים שונים.
בקרוב יכנסו מפקחים מטעם משרד המפקח על הביטוח לעריכת ביקורת בסוכנויות ובחברות ביטוח, כדי לוודא אם אכן נשמרת מסגרת התעריף ואין חריגות קיצוניות.
המצב החדש יגרום לשקט בקרב סוכני הביטוח והמבוטחים גם יחד ויאפשר מתן שירות משובח, ללא תחרות פרועה. אשר להחלפת הסוכן שהנך כותב כי עשית בעבר לעתים תכופות: מעכשיו, בשביל 5–10 אחוז הבדלים, לא יהיה עוד כדאי להחליף סוכן ביטוח שמטפל עליך ואתה נותן בו אמון זה שנים.

משה בן־דוד
מנהל סוכנות ביטוח

מחשב

בני רוצה מחשב. איזה?

בני בן 12 ומנדנד לי בלי הרף, רוצה שאקנה לו מחשב. האמת היא שאני מוכן לקנות אבל, חשבתי, שאם אני כבר קונה, אולי תצמח גם לי תועלת מן המחשב. אני רופא שיניים. איזה מחשב לקנות כדי שגם אני אוכל לנצל אותו לצרכי עבודתי?

ד"ר אפרים ג.
רמת־גן

תשובה:
ראשית, יש צדק ב"נידנודו" של הילד. היום הסיסמה היא, כמעט – מחשב לכל ילד. השוק מוצף בעשרות סוגים שונים של מחשבים אישיים וצריך רק לבדוק היטבמה קונים, בהתאם לטיב, לכיס וכו' ואם בדרך־כלל זה יתאים לילד.
שאלת התאמת המחשב לך ולעבודתך כרופא שיניים היא שאלה בהחלט במקומה. לעצם העניין, למעט המחשבים הפשוטים ביותר, חסרי־צג (מסך) או ציוד העזר המגנטי (דיסקטים, קסטות וכו'), כל המחשבים האישיים היום יתאימו גם לך כמוגם לבעלי מקצועות דומים – רופאים, פסיכולוגים, מנהלי חשבונות, סוכני ביטוח וכו'. יש לרכוש את התוכנות המתאימות, המצויות בשפע בשוק, לסוגי המחשבים השונים. עליך ללמוד להשתמש בהן וזהו. תוכנות אלו ינהלו לך כרטסת לקוחות, כרטסת מלאי, מעקב תשלומים וכיו"ב, כל הבוכלטריה השוטפת המלווה את עבודתך המקצועית.
אבל אליה וקוץ בה. שים לב לכך שהמחשב הוא בסך הכל מכונה מתוחכמת. על־מנת שינהל לראת כל הנושאים הנ"ל, עליך להזין אותו באופן שוטף, בכל המידע הדרוש. ווו כברטירה לא קלה, המקבילה לעבודתך הידנית הנוכחית (או להחזקת מזכירה). כדאי לבדוק־ראש, טוב טוב, ובעצם מה עדיף ונוח לך – המצב הנוכחי, בו אתה בקי בבעיותיך ובטירדותיך, או מעבר למחשב, שעבודך אמנם לדור חדש ומרשים, אבל גם יכניסך לסידרה חדשה של בעיות וטירדות בלתי מוכרות. על־פי זה תקבל את החלטתך העיקרית והעקרונית. ההתאמה למחשב הילד איננה מהווה כלל בעיה.

איבי רביד
מהנדס מחשבים

מלה בסלע

הימנע משגיאה נפוצה

רוב האנשים אינם שוגים ואומרים פסיכולוג. נכון. אך שוגים כשאומרים פסיכיאטור. הנכון הוא פסיכיאטר. כמרכן, אומרים פסיכולי ולא פסיכולוגי. כל הצירופים באים מן המלה היוונית Psukhe שבשפות שונות נכתבת Psyche, ופירושה נפש, נשמה. בפסיכולוגיה מצרפים לה את Logos, תורה, מדע. הצירוף הוא תורת הנפש. פסיכיאטריה היא חקר וריפוי של מחלות נפש והצירוף פסיכדלי מדבר על מצב של כמו־חלום, בדרך־כלל בהשפעת סמים.

אלף־בית בסלנג

טייס. אורי ע' אומר לנו שלא נגסה להישמע מעודכנים ונכנה כתואר אסטרונאוט את מי שמרחף באוויר ודעתו נתונה לכל דבר שבעולם מלבד הנושא המדובר. טוב, אז עכשיו אומרים במקום זה – טייס. צעירים מאוד מתייחסים בביטוי גם למי שכושר החשיבה שלו לקוי. בכל חבורה יש אחד כזה, לכל הפחות.

קורסי ירי להגנה עצמית:

לנשים | גברים | מוסדות

הקורסים נערכים ברמות שונות:

בסיסי

מתקדם

לאנשי עסקים

הקורסים נערכים במטווחים מאושרים ברחבי הארץ.

ע"י צוות מדריכים מנוסה בניהולו של דובי יונג.

לשעבר קצין הקליעה והצלפים של היחידה ללוחמה בטרור.

פרטים והרשמה:

ירי מבצעי בע"מ

משרד: רח' כהנמן 72 בני ברק ת.ד. 555

טלפונים: 03-767141, 03-773299.

„קריסטל" מרשם להצלחה

מאת בני יעקבי

ראיון עם נשיא חב' „קריסטל"

אלחנן פרידמן, מנכ"ל „קריסטל"

„להצלחה של 'קריסטל' אין סודות", אומר מר אלחנן פרידמן, נשיא חב' „קריסטל" ומיסדה בשנת 1955. „ההצלחה מותנית במוצרים הטובים ביותר, בשרות המסור ביותר ובהגינות ויושר ללא פשרות". לכן מובן מדוע חב' „קריסטל" היא היחידה המחזיקה מעמד למעלה מ־30 שנה, וגם ממשיכה להתפתח בהתמדה.

אם בתחילת דרכה, התמקמה החברה בתל־אביב, הרי בשנת 1962, עם התפתחותה והצורך שלה במקום מרווח יותר נפלה ההחלטה על רמת־גן, על אף הצעות מפתות אחרות. „העדפנו את רמת גן משתי סיבות", אומר מר פרידמן, „ראשית, ראש העיר הראשון של רמת גן, מר קריניצי ז"ל, התלהב מהרעיון ועודד אותנו לבוא. כמו כן מצאנו שרמת גן, בצומת דרכים מרכזי, תקל על השיווק ובמיוחד – על השרות לכל רחבי הארץ.

השנה היא 1955 ו„קריסטל" פורצת לשוק עם ייצור של מכונת כביסה, הראשונה בארץ בעלת מסחטת יד, חידוש מהפכני באותם ימים. המיקסר הישראלי הראשון ש„קריסטל" מייצרת בשנת 1959 גם הוא מפתיע את האזרח הישראלי הלא־מפונק של אז: ההצלחה גדולה והמיקסר נחטף. כך גם מכונת הכביסה החצי־אוטומטית היוצאת לשוק בשנת 1962 ומכונת הכביסה האוטומטית לחלוטין המיובאת מ־1963. מאז, תחום זה מתפתח עם מגוון של מכונות כביסה בגדלים שונים – ועד למכונת הכביסה האלקטרונית של היום. כאן גם היום, „קריסטל" שולטת על למעלה מ־50% משוק מכונות הכביסה: מתוצרת המעולה של חב' „טומסון" הצרפתית ו„באוקנכט" הגרמנית. לא מכבר הוענקה למר פרידמן מדליית CFCE מטעם ממשלת צרפת, ע"י שגריר צרפת בישראל – עבור פיתוח יחסי המסחר בין שתי המדינות.

מגוון מוצרי החברה כולל גם מייבשי כביסה, תנורי מיקרו־גל, מדיחי כלים, טלוויזיות ומכשירי וידיאו של „טומסון", מקפיאים ומדיחי כלים של „באוקנכט" ולבסוף, מקררים מתוצרת ארה"ב של „ווירפול" ו־„ווסטפוינט". אגב, „ווירפול" היא החברה המובילה בארה"ב בתחום המקררים והיא מציעה מבחר של מקררים משוכללים ומעוצבים בטוב טעם. בנפחים מ־16 עד 26 קוב.

„קריסטל". הממשיכה לצעוד בראש הטכנולוגיה המתקדמת. משווקת לראשונה ובלעדית את הטלויזיה בשיטת ה־BLACK METRIC. הטלוויזיה שלא נרדמים איתה. שיטה זו. מאופיינת בחדות התמונה אך בעיקר ברכות התמונה, דבר השומר על בריאות העיניים, מונע את אימוצן. גם בצפייה מקרוב – ובמיוחד על ידי ילדים. את מסורת האיכות של „קריסטל". ממשיך תנור האפיה והבישול „קריסטל־רנקו" המיוצר על ידה. והמשווק במבחר דגמים.

„קריסטל" היא החברה היחידה הנותנת ללקוחותיה שרות של 24 שעות ביממה. בשרות נוסף לקהל. קיים מרכז הדרכה בתל־אביב בו ניתנת הסברה והדרכה מעשית, ללא תשלום. כיצד להפיק את מירב התועלת מהמוצרים. „אנו כה בטוחים ברמת המוצרים שלנו". מוסיף מר פרידמן. „עד שאנו מבטיחים שכל לקוח שאינו מרוצה מסיבה כלשהי מהמוצר. יוכל לקבל את כספו חזרה, בלי צורך לציין את הסיבה". לשאלתי כמה לקוחות ניצלו הבטחה זו. מחייך מר פרידמן בסיפוק ואומר: „המספר גובל ב־0". לעומת זאת. ראיתי במו עיני מכתבי תודה. בהם הביעו הלקוחות את התלהבותם ואת שביעות רצונם הגובלת בהערצה, כמו אותה הלקוחה שכתבה: „אני התאהבתי במכונה עד שבעלי מקנא בה". אחרי משפט מחץ כזה. אין מה לדבר – „קריסטל" הוא הטוב ביותר!!!

ישראל אדלר ובנו

חברה קבלנית לבנין

קבלן ישראל אדלר בעל תואר רב קבלן: בונה זה 50 שנה בתי מגורים בגוש דן.

חברת אדלר בונה באיכות בניה ובתכנון מודרני שבהם בא לידי ביטוי העיקרון של יצירת סביבה, ומקום מגורים נאות לדייריו.

חברת אדלר בונה דירות ופנטהאוזים 4–5–6 חדרים.

בני־ברק

הצטרף ופנה אלינו ותהנה משכנות טובה.

סיסמתנו אמינות הגינות ומומחיות.
נותר מספר מצומצם של דירות 4–5–6.

משרד המכירות: רח' הרב קוק 10 בני־ברק, טלפון: 705811, 03-781640

עשה את החשבון: אצלנו קל יותר להגיע לדירה מעולה – עכשיו!

המרכז הזואולוגי ת"א – רמת גן (ספארי)

התחלה היתה ב־1969, לראשונה נכנס לישראל הספארי – פארק אפריקני פתוח, על שטח של 160 דונם ירוקים בדרום ר"ג, כחלק מהפארק הלאומי. כך יכלו המוני בית ישראל שהסתערו על המקום לחזות מקרוב בזברות, צבאים, אריות ושאר חיות הג'ונגל הפראיות.

לפני 5 שנים, הפך המקום למה שהוא היום: מרכז זואולוגי מודרני, המשלב את הפארק הפתוח עם גן חיות לתפארת. אז קיבל את שמו: „המרכז הזואולוגי ת"א – ר"ג".

הקמת המרכז התאפשרה עם פינויו של גן החיות משטח ת"א. עיריות ת"א ור"ג יצרו שותפות כאשר עירית ר"ג העמידה לרשות המפעל המשותף את השטח, ועירית ת"א מימנה את בנית המבנים והעבירה את בעלי החיים שפונו מגן החיות התל־אביבי.

כך נבנה על שטח הפארק הלאומי גן חיות מודרני.

מר שלמה להט, ראש עירית ת"א מכהן כיושב ראש הדירקטוריון ומר אורי עמית, ראש עירית ר"ג מכהן כיו"ר ההנהלה. סגניתו, גברת תמר שחר – ממונה מטעם עירית ר"ג על פעילות המרכז הזואולוגי.

בסה"כ נראה שהחיות מרוצות מהמעבר לר"ג, הכלובים מרווחים ולחיות יש „איכות חיים", תפריט עשיר, אויר חופשי, הרבה ירק ומים ומה עוד צריך?!

במשכנה חישן נצפו בחיות בעיות התנהגותיות, בריאותיות, שיעמום, מתח נפשי ותוקפנות. כל אלה נעלמו לאחר ההסתגלות למקום החדש. מצב הרוח והבריאות השתפרו. הנהנים מכך הם המבקרים הרבים הפוקדים את המקום. להם מגיש המרכז מיגוון של 1491 בעלי חיים מ־162 מינים של זוחלים, עופות טורפים ווונקים.

גם בקנה המידה הבינלאומי, נחשב המקום, למרכז מודרני. את ההשוואה הזו יכולים אנשי המרכז לעשות במסגרת מערכת הקשרים הענפה שלהם עם מרכזים וגני חיות אחרים ברחבי העולם. הקשרים הללו באים לביטוי בין היתר בחילופי מידע ומכירת חיות לגני חיות ברחבי העולם, כולל מדינות שעמן אין ישראל מקיימת יחסים דיפלומטיים.

— זברת גרנט, זו בעדרים בסוואנה באפריקה, יחד עם עדרי הגנו

על כל המלאכה הזו מנצח מנכ"ל המרכז מר צבי קירמאייר. „אני ראש העיר של החיות", אומר מי שהקים את המרכז. כבר שלושים שנה אני מנהל חיות ואנשים, מכיר את כל החיות, את בתיהן ובמשך השנים הפכתי גם לווטרינר, שרברב, מאלף חיות ואיש תזונה לבעלי חיים.

במרכז הזואולוגי מבקרים מדי שנה יותר מחצי מליון מבקרים והוא אחד האתרים המושכים ביותר לביקורי משפחות. אחת מההצלחות היא שאת עיקר הוצאותיו מצליח המרכז לכסות מדמי כניסה. למרות ההצלחה שכבר איננה זקוקה לקבלות אין המרכז שוקט על שמריו, תוכניות פיתוח הכוללות הוספה של בעלי חיים שונים מונחות על השולחן ומצויות בשלב ביצוע בהן השלמת פינת החי, חידוש חצר הטיגרסים, הסיברים היפהפיים, שיקום האגם באיזור האפריקני.

בין החיות שממתינים לבואן – דבי קואלה אוסטרליים נדירים ואטרקטיביים.

עד אז יכולים הילדים המבקרים במרכז לא רק לראות חיות אלא גם לשחק איתן.

בפינת החי אפשר לרכוב על סוסי הפוני החמודים שם „לוקחים סיבוב" וזוכרים את הענין כחוויה אמיתית.

לרמת גן
בהגיעך
לגיל הזהב

לראש העיר
ולתושביה
ברכות ואיחולים
במלאת לעיר 65 שנה

עורק בע"מ
דפי זהב בע"מ
עורק רשת זהב בע"מ

לראש עירית רמת־גן,
מר אורי עמית

ברכות
ליום חגכם
ה־65

אל־קו בע"מ
ההנהלה והעובדים

ירי המקצועי

מאת: דוד איזיק

עקב התגברות מעשי הפשיעה והטרור בעולם בכלל ובארץ בפרט, החלה גוברת המודעות, בקרב הציבור, לחשיבות שבאמצעי הגנה יעיל שיענה על הצרכים העיקריים הבאים: הרתעת היריב, הגנה מפניו, קלות נשיאה ותפעול.

אחד מהכלים העיקריים הוא כמובן, האקדח, אך ברור לנו שלא מספיק לרכוש את האקדח, יש לדעת להשתמש בו בצורה היעילה ביותר!

ב„ירי מבצעים", ישנה חבורה של מקצוענים, המסוגלים להביא את המשתמשים בנשק לרמה מקצועית טובה, וליכולת ביצועים שאינה נופלת בהרבה ממה שאנו רואים בסרטים.

רב יונג – שעסק בתחום זה גם בשירותו הצבאי מלמד את המשתמשים בנשק החל מהכללים הבסיסיים: מתי להשתמש בנשק מבחינת החוק המשפטי, איך לעמוד, איך לכוון וכו', וכלה באימוני ירי ומטווחים במצבים שונים ומותאמים ככל האפשר למציאות.

מוסף מיוחד רמת־גן

(עמ' 2–4; 9–17; 21–23; 26–28; 33–38)

הפקה: „שיווק" – מוספים מיוחדים במעריב, זאב ויזל-עופר גל, טל: 331651

רכז מערכת: יוסי עוזיאל

מערכת: אביבה מרקוש, דוד איזיק, רויטל רובינשטיין

עריכה: חגית תגורי

צילומים: דן קיראון, אילה אבידר

■ ■ ■

עיצוב ועריכה גרפית: סוזנה רובוטוס

ארגון הפקה: סימה בללי

אילי"ן מרכז הספורט לנכים

לזקוף את הקומה

מאת בני יעקבי

הפעם אין זו סיסמה של מפלגה. זוהי המחשבה שהנחתה את מייסדי מועדון הספורט לנכים ע"ש ספיבק של אילי"ן ברמת־גן, לפני 25 שנה: לזקוף את קומת הנכה – פיסית ונפשית.

מועדון הספורט לנכים הוקם במטרה להקנות ספורט וחינוך גופני לנכים משותקים, בעיקר ילדים ובני נוער, שמצבם הגופני מנע מהם שימוש במתקני הספורט הרגילים בבתי הספר ובמועדוני הספורט. בין יוזמי המפעל היתה הנשיאה המייסדת שלו, הגב' בטי דובינר, אשר גייסה בעזרת ידידיה בארה"ב, סם ובלה ספיבק, את הכסף להקמת בנין הספורט הראשון, ואילו עירית רמת־גן תרמה את הקרקע הדרושה. חבריו הראשונים של המועדון היו ילדים נפגעי מגיפת הפוליו של שנות החמישים. „היום יש הבנה גדולה יותר כלפי נכים", אומר ברוך חגאי, המאמן הראשי וחבר הנהלת המועדון. „אך אז, הורי הילדים ה„בריאים" מנעו מילדיהם מלהתרועע עם נכי פוליו מחשש הדבקה. היום, גם עקב פעילות נכים בספורט, יש בציבור תודעה גוברת שנכים מסוגלים לבצע דברים ולעמוד במשימות". ואכן, במרוצת פעולת המועדון, הוכח שהספורט לנכים חשוב לשיקומם: ממצב של חוסר אונים עברו רבים מהם להתאוששות גופנית ונפשית ולהשתלבות בחיי עבודה ויצירה.

אפיק פעילות חשוב של המועדון כיום, מתמקד בשיקום ילדים נפגעי שיתוק מוחין, עובדה שהפכה אותו לחלוץ ולייחודי מסוגו בעולם. עם התחלה של 30 ספורטאים נכים, מגיע המועדון כיום לפעילות של למעלה מאלפיים נכים, מרביתם ילדים ובני נוער, העוסקים ב־18

ענפי ספורט. עיקר הפעילות מתבצעת בכסא גלגלים. בין ענפי הספורט: כדורסל, שחיה, סיף, טניס, טניס שולחן, התעמלות ותנועה לנשים, יוגה, חדר כושר, הרמת משקולות, שחמט, הוקי, משחקי כדור לנפגעי שיתוק מוחין ונופש פעיל. במהלך השנים, זכו ספורטאי המועדון במדליות ובגביעים באולימפיאדות נכים ובאליפויות עולם, אם כי, כדברי ברוך חגאי, אין לשכוח שמטרת המועדון אינה גידול ספורטאים אלופים אלא שיקום בעזרת הספורט.

המבקר במועדון אינו יכול שלא להתפעל מהמתקנים ומהמבנים המשוכללים והנאים. בין עצים וכרי דשא, ניתן למצוא אולמי כדורסל, טניס שולחן, התעמלות, בריכה מקורה ומחוממת, מגרשי טניס ובריכת

שחיה פתוחה. האוירה השוררת במועדון היא חיובית ומלאת חיים, כדברי שרון תורדלנר, שהיא ובעלה חברים בו מאז היווסדו: „האנשים אוהבים את המקום, את הפעילות בו, את האפשרות להתחרות כשווים בין שווים, ואת ההתפרקות שיש בפעילות הספורטיבית לאחר שעות העבודה או הלימודים". יחד עם זאת, מתחבט המועדון במימון פעולותיו: מסתבר שקל לשכנע תורם להשקיע כסף רב בבנין הנושא את שמו אך קשה לגייס את הסכומים האדירים הדרושים לתחזוקת הבנין או בניינים אחרים. וכך, למרות התרומות מחו"ל והתמיכה מצד גופים כרשות הספורט, הספורטוטו והביטוח הלאומי, המועדון נאלץ להשכיר את מתקניו, פעמיים בשבוע, כדי לכסות את גרעונו. חרף כל הקשיים, יש להניח שהמועדון כחבריו, ימשיך לזקוף את קומתו.

מנהל שהוא ידיד

משה רשקס, המנהל את המועדון מאז 1965, הוא האיש שהכניס תנופה לפיתוח המקום. מר רשקס, בן 60, נכה צה"ל בעצמו, עוסק בכתיבה ספרותית ושימש כיו"ר ארגון נכי צה"ל. הוא השקיע במועדון הרמת־גני הרבה כוחות גוף ונפש והפכו ממועדון בן 100 חברים, מעט מאמנים ועף סף פשיטת רגל – למועדון משוכלל המונה כ־2,000 חברים. הוא יזם את חוגי הידידים של המועדון בארה"ב ובארצות אחרות, שתרומותיהם מהוות כ־35% מהכנסת המועדון. לא קשה להבחין שמשה רשקט אהוב ונערץ ע"י החברים – לא מעט עקב התייחסותו אליהם כידיד ולא כמנהל.

חתום על מעריב לנוער ו... סע לשלום!

הפרס הגדול ביותר

סוזוקי

איכות א׳א׳ אמינות

בין החותמים על "מעריב לנוער"
תוגרל מכונית סוזוקי־אלטו
אוטומטית + מזגן

סוזוקי ALTO אוטומטית מלאה+מזגן

חתום על שבועון הנוער הישראלי

השבועון לצעירים

מעריב לנוער

שי אישי לכל מנוי

- אתה מקבל עתון מדליק, מרתק ומגוון.
- אתה זוכה בפרס אישי חינם ומשתתף בהגרלה של פרסים יקרי ערך.
- וכל אלה – בהנחה ממשית של 15%.

שני פרסים נוספים
מתנת ...

סינטיסייזר דיגיטלי ELKA–EK 44
סטריאופוני – M.I.D.I מהמשוכללים בעולם.
5 אוקטבות, 9 ספליטים, 8 אוסילטורים בכל צד.

גיטרה Fender
הגיטרה המלווה את בכירי האומנים בארץ ובעולם כ־שלמה ארצי, שלום חנוך, דני סנדרסון, יהודה פוליקר, ריצ'ה בלקמור, אריק קלפטון, ג'ק ברוס ועוד רבים רבים אחרים...

אולם הפרס העיקרי
יגיע לביתך מדי שבוע:
שבועון מרתק, מגוון,
צבעוני, הכולל
תומר־עזר
לכל מטרה

שי חינם
למנויי "מעריב לנוער"
להיטים הגדולים ביותר של
דיבור חדיש

פרס אישי חינם:
קסטה וכה הלהיטים
הגדולים של
"דיבור חדיש"

מעריב לנוער
גזור מלא ושלח עוד היום
אם תפעל מיד, תהנה מהיתרונות הבאים
- 15% הנחה ממחיר העתון בחנויות.
- השבועון יגיע לביתך בדואר מדי שבוע, ללא כל תשלום נוסף.
- על־ידי תשלום מראש, אתה מובטח מעליית־מחירים צפויות במשך השנה.
- ומעל לכל פרס אישי קסטת להיטים בלעדית של "מעריב לנוער"

תלוש חתימה
מנוי חדש
חידוש מנוי קיים
מספר המנוי במקרה של מנוי קיים

לכ׳ מחלקת המינויים, "מעריב לנוער", ת.ד. 20020, תל־אביב
הריני מצרף לכם צ'ק/המחאת דואר על סך 70 ש"ח כדמי מנוי לשנה אחת של "מעריב לנוער" כולל אריזה ודמי משלוח הפרס לביתי.
(המחיר כולל מע"מ).

השלם את חסיסמה: "מעריב לנוער" – השבועון ל..........
שם המשפחה:
שם פרטי:
כתובת:

למדה ויצו, ומהי ויצו ברמת־גן

את הפעילות, איכות חיים, עזרה לזולת וערכים נוספים, תוכלו לראות בסניפי ויצו ברמת־גן, ברמת־שקמה, בנוה־יהושע, ברמת־עמידר וכן בפרדס־כץ המאומצת על ידי הסניף. המועדונים הומים כבוורות על ידי המתנדבות הבאות לתרום לא על־מנת לקבל פרס. ותיקות, מנוסות וחברות דור ההמשך.

עליזה מטוס, יו"ר סניף ויצו רמת־גן, מנצחת זה שמונה שנים ללא לאות על הפעילות הרבה בשטח, ומרבה בייזום פרוייקטים חדשים.

נושא רווחת המשפחה בשכונות המצוקה ברמת־שקמה, פרדס־כץ ורמת־גן רבתי היא גולת הכותרת בפעולותינו. החברות נכנסות לבתים ומטפלות במשפחות הבעייתיות. עם הדאגה לדור העתיד, מתנדבות חברות ב־4 מעונות יום, שמקיימת ויצו ברמת־גן וב־3 מועדוניות טיפוליות לילדים שהבית לא בית. זו יוזמה ראשונית בארץ של ויצו רמת־גן. למועדוניות מגיעים הילדים ישר מבית־הספר, מקבלים ארוחה חמה, ונעזרים בשעורי הבית. בשני מועדוני נוער מרחיקים את הנוער מהרחוב. שמונים חברות נותנות שעורי עזר בבתיהם ובבתי התלמידים. זה כמה שנים מטפלות ב־4 חוגי נערות במצוקה ובהכוונתן וקידומן לקראת החיים וגיוסן לצה"ל.

חברות ויצו רמת־גן מקיימות הלכה למעשה את הצו "והדרת פני זקן" ב־6 מועדונים. במועדון "גיל הזהב" ברמת־שקמה מקבלים 120 איש ארוחת־בוקר. ובכל המועדונים פעילויות שונות כגון: טיולים, הרצאות, שירה בציבור, חגיגות ימי ההולדת והחגים. בזה אנו תורמות לשיפור חייהם ולגבושם החברתי.

לא נשכח את המחלקה שבה מתנדבות חברותינו לטפול בנפגעי צה"ל ואלמנות שאירים, על־ידי עזרה בפתרון בעיותידם ושמוש אוזן קשבת.

יש לציין את המחלקות החשובות: לשכה משפטית, הפועלת על ידי מתנדבות מקצועיות הנותנות ייעוץ בענייני משפחה ומייצגות את האשה בבית הדין הרבני והמחוזי, ללא תשלום. התחנה לייעוץ להדרכה וייעוץ בבעיות עבודה, בטוח לאומי, בתי חולים ועוד.

זה שנתיים פועלת במועדון ויצו ברחוב נתן 16, בטלפון 723037 אוזן קשבת על ידי יועצות מוסמכות של משרד החינוך ברמת־גן, המתנדבות מקבלות נוער והורים שנקלעו למצוקה וזקוקים להבנה.

לפרסום יתר זוכה הפעילות החשובה החדשה של המחלקה לטפול באסירים ומשפחותיהם. האימוץ נעשה בשיתוף מועדוני הגיל השלישי המארחים אסירים על סף שחרור והם, האסירים, באים לשפץ את מועדוני הקשישים בעיר מיוזמתם!

קירוב לבבות בין האוכלוסיה הערבית והיהודית הוא משימה חשובה ומבורכת. בשני המועדונים שלנו ברמת־גן ובחיפה (מועדון הגפן) – שהוא מועדון יהודי־ערבי, נערכים מפגשים חגיגיים וטיולים משותפים. גם יישובי הספר זוכים לתשומת הלב של נשות ויצו רמת־גן.

מחלקה חדשה פעילה היא המחלקה לקידום מעמד האשה המקיימת הרצאות וסדנאות בסניף, כדי לרכוש חברות חדשות, להעשירן ולגבשן, אנו נפגשות בחוגים שונים, הרצאות, טיולים ועוד.

את שאר הפעולות המבורכות לא ציינו מחוסר מקום, אך תמיד תוכלו לפנות אלינו ברחוב נתן 16. טלפונית 740707, 723037. מועדוני הקשישים נמצאים ברח' אינשטיין 16, ברח' מאיר בעל הנס 12, רח' נתן 16, ברמת־השקמה, רח' שלם 12, ובית מרתה, וברח' בן־גוריון 9, בפרדס־כץ.

ע. מטוס

ילדי המעון ברמת־שקמה
הדלקת נרות לשבת בעת נקר
עם ההולנדיות

בית החוגים והאמנויות בע"מ

יצירה עם הכוונה נכונה

מאת: בני יעקובי

השעה 08.30 בבוקר. חנות חשוכה במרכז ר"ג, בפסג' מרכזי ליד קולנוע רמה.

האור נדלק ואתה נדהם ממראה עיניך, יום חדש מתחיל בבית־החוגים והאמנויות.

החנות, בה תלויות עבודות מרהיבות ביופיין, מסגירה את הנעשה מאחוריה: החל משעות הבוקר ועד שעות הערב, שוקק בית־החוגים והאמנויות פעילות, שהחלה למעשה עם הקמתו לפני 10 שנים על־ידי אורית ורצברגר, המשמשת בו כמנהלת פרגוגית. כאן ניתן ללמוד כיצד לעבד טלאיים, לרקום ריקמה אמנותית, ליצור עבודות גדולות בתחרת מחט ואריגה, לפסל בבד ובחומרים רכים, לצייר על עץ וליצור ויטראז' אמנותי. אלה רק מקצת הדברים הנלמדים פה בחוגים של 12 פגושות בנות 3 שעות לימוד.

כמו כן מתקיימות בבית החוגים והאמנויות סדנאות חד־פעמיות בו מתוודעים התלמידים לציור על בד משי, ליצירת קישוטי אופנה, לשזירת פרחים, לעיצוב בפרצופן, לקישוטי מזון, ואף לעירבוב משקה וקוקטיילים.

עמדתי בפתח אחת הכיתות והתרשמתי מהאווירה היצירתית ומהחשק הרב בו עסקו התלמידות בעבודתן. לשאלתי התברר לי שחלקן אף טורח להגיע לכאן ממקומות מרוחקים כנהריה, קיבוץ ברעם שבצפון, קרית גת, ירושלים, ואף מאילת.

משרד החינוך מכיר בבית־הספר כמקום השתלמות למורות, ואפילו בלימודי זובה שלהן.

במסגרת זו יכולות המורות להרחיב ידיעותיהן בתולדות האמנות ולהשתלם בצורה מעמיקה ברקימות בהדפסים על בד, בעבודות המחט, טלאיים והאריגה.

מהתרשמותי ומדברים ששמעתי, התלמידות מעדיפות לבוא למקום זה, המצטיין ברמתו הגבוהה ובאווירתו היצירתית.

רבות ממשתתפות החוגים אינן בהכרח בעלות רקע קודם.

"כל אחד יכול ליצור", אומרת אורית ורצברגר, המנהלת הפדגוגית. "המתכון הוא רצון, הכוונה נכונה, אווירה ומורים טובים, כדי שהיצירה תצא מושלמת".

את היצירות המוגמרות ניתן לראות בכל עת בתצוגה המיוחדת במקום או בתערוכת ההישגים השנתית.

בואו ללמוד במקור!! זו אינה מליצה – כדאי להכנס ולהיווכח!

בית־החוגים והאמנויות נמצא ברח' ביאליק 77 בפסג' רמה, ברמת־גן טל' 726533, 03־721516.

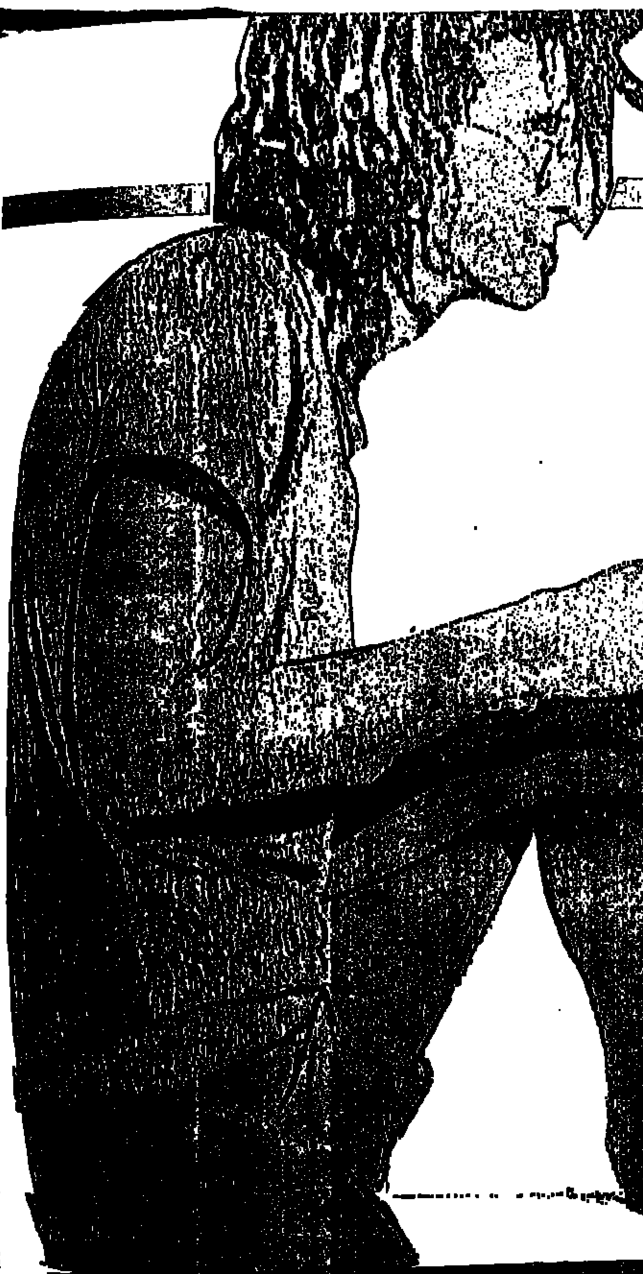

המטבח של איש המדבר בנוי על טבעונות.
צילם: עמית דובקין

בלב מדבר

מוטי שמידט יושב באמצע המדבר ושומר על תחנת ניסוי של רשות שמורות הטבע. רק הוא לבד שם, עם מזון טבעי, כמה כלבים ונוף קדומים. מה לעשות, תמיד הוא אהב את הטבע.

מסביב מִדבר, מִדבר, מִדבר. נוף קדומים פראי. חור יותר גדול מזה אי אפשר למצוא אפילו בדרום הרחוק הזה. באיזור יש מעיינות מים חיים, ובאופק נשקף רכס הרים, מהיפים בארץ.

דבר כמעט לא השתנה בסביבה במשך שנים רבות. השממה חוגגת. רק כביש, החותך את הרכס. רגע, עיקר שכחנו. יש עוד משהו שנכנס לשם, בעצם הימים האלה. "רשות שמורות הטבע" נכנסת לעסק הזה ועמה מוטי שמידט. הבחור הצעיר הזה, בקושי אחרי צבא, תקע יתד בגבעה קטנה, אל מול בורות המים. הוא בודד. אחד ויחיד בתוך האינסוף דנן. יש לו צריף למוטי, ובתוך הצריף ישנים איתו כמה כלבים בני תערובת. בתוך הצריף, משהו כמו ארבעה-על-ארבעה, יש כמה רהיטי קש ישנים, מזרוני משכב ומחצלות לעת מצוא, ברוח המקום. ומזון טבעוני.

דלוק על הטבע, מוטי. כבר מלפני השירות הצבאי. בעודו נער אשדודי מן המנין התגלו אצלו, הוא מורה, נטיות נטוריסטיות מובהקות. אבא שמידט, פקיד במקצועו, והאם, עקרת בית, לא כל-כך תפסו מה קורה. בעצם עד היום הזה לא כל כך מסתדר אצלם בראש, שהבן מעדיף מקום, שאפילו על המפה קשה למצוא אותו.

מוטי: "לפעמים עובר שבוע שלם בלי שמגיע איש. מי בן עוברו? צה"ל. פה ושם גם גששים בדואים וסתם עוברי אורח, או חובבי טבע מושבעים המזדמנים לפה. יכול לעבור חודש וחצי שלא אגיע לצפון. איזה קשר יש לי בכל זאת עם העולם החיצון?" הוא מצביע על מכשיר הקשר: בזה אני מדבר עם התחנה של רשות שמורות הטבע במצפה רמון".

אם תשאלו את מוטי איך זה לחיות בדד בלי חברה, הוא לא כל-כך יסכים למינוח "בדד". הוא מלטף במרץ את דיק, כלב עם רקע קצת זאבי. היתה גם כלבה, פיזה קראו לה, אבל לקחו אותה, הוא מקונן. אחרי התה בסגנון בדואי, השקדים והצימוקים וכל השאר, הוא לוקח אותנו לסיבוב קצר באחוזה שלו. בבורות, ללמדכם, יש ויש מים. גם בתקופה השחונה ביותר. ליד הבורות גדל ירק נסיוני. ברשות שמורות הטבע קוראים לחלקה הזאת "הגן הנבטי". יען כי, אנשינו מנסים בהצלחה, להפיק מאדמת המדבר הצחיחה, את מה שהפיקו אנשי ממלכת המדבר הקדומה לפני שנים רבות-רבות.

יש פה גם אורווה – בלי סוסים. מוטי: "מי ששם פה ראשון את הצריף היה אחד בשם יוס, איש קיבוץ הגלגל, שהביא הנה סוסים. אחרי שעזב את הצריף וחזר לקיבוץ באנו הנה, אנחנו, אנשי שמורות הטבע". אחרי השחרור מצה"ל התחיל ללמוד מדידות. בצריף שלו יש כל מיני מחוגות, ניירות ושרטוטים, השד יודע מה. לא שלא הצליח בלימודים, דווקא כן, אבל בא לו שוב על משהו "תחלַעַס", כלומר, על הטבע. אנחנו שואלים אותו "עד מתי" והוא משיב "כל זמן שארצה".

עמית דובקין ■

בצלומים: יוסי לוי בשדה חפירים ארכיאולוגיים. לא קל לשאת מיטען ולטפס, כשיש לך תותבת במקום רגל.

ארכיאולוג קיטע

העציצים בבית שלו עשויים מפרוטזות. יוסי לוי התחנך במושב על אהבת הארץ פלוס נכונות להתגבר על קשיים. עם חינוך כזה, גבר על קטיעת רגל, היום הוא מ"פ צנחנים במילואים, וארכיאולוג בחיי היום-יום.

בחור בריא גוף, המקדיש חלק ניכר מזמנו למחקר ההיסטוריה העתיקה של ארץ ישראל. בכניסה לביתו של יוסי לוי, בצפון תל-אביב, נתקלים בתופעה מוזרה. שורות של צמחים גדלים בתוך פרוטזות. יוסי נהנה מהגימיק. "כל שנה אני חייב להחליף רגל. התחביב שלי זה גידול צמחים נדירים, השילוב של צמח הגדל בתוך רגל מוצא חן בעיני".

יוסי נולד במושב בית יצחק. סבו היה בין המייסדים. אביו, חיים לוי, הקדיש את מרבית שנות חייו לבטחון, כמפקד משמר הגבול, נציב שרות בתי הסוהר. כיום הוא נהנה משלוות הכפר. יוסי נזכר בנוסטאלגיה בסיפור משעשע המצחיק עד היום את בני המשפחה: "אבי יצא למרדף אחרי תתולים שהטרידו את הלולים שלנו. באותה התקופה שררה מתיחות בשירות בתי הסוהר. כוחות הבטחון חששו שאבי הותקף על ידי גורמים עוינים. הם סגרו את דרכי הגישה למושב והקיפו את הבית. היית צריך לראות את התגובה על פניהם כשהבינו שמדובר בחתולים".

יוסי התגייס לשייטת ולאחר מכן לצנחנים. "אין במושב תופעה של מישהו שרוצה להיות ג'ובניק. הדבר הזה לא קיים בתודעה של האנשים, אם כי כיום יש התדרדרות בערכים גם של בני המושב". בסיור בלבנון בימי מבצע ליטאני, נפצע ואיבד את רגלו. "כיום, כשאני מביט אחורה, מדהימה אותי העובדה שבעצם לא עברתי תופעות של טראומות נפשיות. מעולם לא עברתי תופעה של 'פאנטום', שבה עדיין חשים את האבר הכרות. יצאתי מבית החולים כאילו לא קרה דבר, כאילו שנשברה לי ציפורן".

הוא מייחס את השיקום המהיר לחינוך שספג בילדותו. "זה אולי מיושן להתייחס למונח שורשים ואהבת הארץ, אבל זה בהחלט עושה משהו לבן אדם. בחברה שבה גדלתי לכולם סביבי היו תפקידים בכירים בצבא. מלבד זאת בתקופת נערותי, תל אביב היתה רחוקה מאד גם פיזית וגם אידיאולוגית. כיום לכל נער יש אופנוע ותוך 20 דקות הוא בתל אביב. אל תשכח שאת המושב יסדו יקים, שהגיעו עוד לפני מלחמת העולם השניה. אנשים עם אידיאלים ועם שורשיות ציונית עמוקה, שורשים שמחזיקים מעמד גם כיום ועוברים בתורשה לבני הדור הצעיר".

אחיו הצעיר, רז, הלך ללמוד-עיצוב אופנה. "לאבי היה קצת קשה עם זה בהתחלה, אבל מאוחר יותר התחיל להבין שלא הכל מסתובב סביב נושאי צבא ובטחון".

למרות הפציעה החמורה החליט יוסי להתנדב לשירות מילואים וכיום הוא משרת כמ"פ ביחידת צנחנים. "ההתנדבות לא נעשתה מתוך תכנון מוקדם, זה נראה לי טבעי להמשיך לשרת. לאחר ששמו לי את הפרוטזה ראיתי שאני בעצם מתפקד נורמלי או מדוע שאקח רק את הזכויות?"

הקשיים באו דווקא מצד הצבא. הבירוקרטיה הצבאית לא יכלה להבין מדוע נכה צה"ל לא בוחר לשבת בבית, אלא מתעקש לחזור ולתפקד כקצין חי"ר. לאחר עשרות מכתבים לרמטכ"ל דאז, רפאל איתן, ולאחר שנקבע לו פרופיל רפואי מיוחד, הצליח סרן יוסף לוי לחזור לשירות. "ישנן כל מיני תופעות אצל נכים. ישנם כאלה שנשברים מהסיפור טוטאלית, וישנם כאלה שמנסים להוכיח לכל העולם ששום דבר לא קרה. היה לי חבר בשיקום שברח מבית החולים כדי להצטרף לצעדת שבעת הימים. החזירו אותו עם נמק. לעומתו יש כאלה שנהפכים לתלויים מאד בסביבתם". בימים אלה סיים יוסי קורס צבאי מתקדם. המדריך נדהם לשמוע בסוף הקורס, שהחניך שלו הוא נכה קטוע רגל.

לאחר הפציעה הלך ללמוד בחוג לארכיאולוגיה באוניברסיטה העברית, והיה פעיל בחוגי הימין הקיצוני. אחר כך עבר לאוניברסיטת תל-אביב, ודיעותיו הפוליטיות נטו יותר שמאלה. "למרות הרקע המושבניקי שלי הייתי כאוכזב מההסתאבות של המערך. השירות הצבאי שלי גרם לי להחזיק בדיעות ימניות קיצוניות, לא האמנתי בהידברות עם העם השכן. התנגדתי לפינוי סיני. לאחר מלחמת לבנון השתנו הדעות שלי מהקצה אל הקצה. לא יכולתי לסבול את התופעה של עבודה בעיניים על חלק גדול של העם".

העיסוק שלו בארכיאולוגיה נובע, לדעתו, מהחינוך הארץ-ישראלי שקיבל בילדותו. הפציעה מחזקת את הקשר בין האדם לארצו ולמקורותיו. דרך אגב, עוד אחרים מבין הארכיאולוגים הידועים בארץ, לוקים בנכות קשה, לרבות קטועי רגל או קטועי יד. ואין זה מקצוע של ישיבה בחדר ממוזג, אלא של ירידה וטיפוס בחפירות, בעפר ובשמש לוהטת. עם זאת, "כיום יכולים לעסוק בארכיאולוגיה רק אנשים שיש להם גב כלכלי. בדרך כלל בני קיבוצים, או כאלה שהתחתנו עם נשים עשירות". הוא עצמו מפקח מטעם אגף העתיקות. מלחמה בשודדי העתיקות. הוא גר בעיר, אך "את הילד שלי אני רוצה לגדל במושב. אני מוכן לוותר על כל טובות ההנאה שיש לי בעיר לטובת החינוך הערכי שיש שם".

אדר אבישר ■

תמורת פחות משישים שטרלינג ליממה אתה יכול לחוות את אורח חייהם של האצילים והעשירים באנגליה שאותם הינך מכיר אך ורק דרך ספרים.

ב"אטינגטון פארק הוטל", ליד עיר הולדתו של שייקספיר תוכל להתחוות בעיני עצמך למי שאינך.

אציל ועשיר לא נולדת. בטירה זקורת מגדלים מעולם לא התגוררת. משרת אישי קשיש בשחורים אף פעם לא הגיש לך, לעת ערביים, את כוסית השרי שלך, ולא דאג להפוך את בולי העץ באח הבוערת מולך. מה לעשות, כל איש וגורלו. אבל אם בכל זאת מטרידים אותך סקרנות ותשוקה להיכרות עם אורח החיים שאליו לא נולדת ושאותו חיית רק מחוויות של ספר וסרט – קום וסע לאטינגטון פארק, באנגליה.

בלב מרחב כפרי שליו וציורי. לא הרחק מסטרטפורד, עיר הולדתו של שיקספיר. שם, מוקפת חורשים ושדות אחו, ניצבת טירתם חרורת המגדלים של משפחת אצילים אנגלית ושמה שירלי. שורשיה נעוצים בעבר הרחוק והמפואר של אנגליה. את טירתם האימפוזנטית הפכו זה לא מכבר לבית הארחה והוא קרוי "אטינגטון פארק הוטל". תמורת סכום של פחות משישים לירות שטרלינג תוכל להשתכן באחד מחדרי הטירה למשך יממה, להתעטף בתחושה של ימים עברו ולצוף על ארוות גינונים של עבר נכחר, להשקיף מבעד לחלון חדרך שבאחד ממגדלי הטירה אל שדות האחו, אל הפלג הזורם בפיתולים רכים מול חזית הטירה, אל אילנות אדירי צמרת ומופלגים בשנים.

ואחר כך, לעת שקיעה, לרדת אל אחד הטרקלינים ספוני עץ ופיתוחי תיקרה. לשקוע בכורסת העור ולקבל מגש כסוף ועליו כלי חרסינה מעודנים – תה של מנחה, עם עוגות חמאה פריכות: או לחילופין כוסית של שרי יבש־למחצה. להציץ בתמונות המשפחתיות שעל הכתלים, לחייך, לומר לעצמך שאותו ברנש במכנסי רכיבה ומוקיים, עם רובה צייד בידו, הוא אתה עצמך, לפני שנים־שלושה דורות, מונצח בצאתך לצוד ארנבות בשדות הטירה. מה ששתי כוסיות שרי טוב עושות לבנאדם בראש.

ששים לירות שטרלינג ליממה (פרט לארוחות) ואתה רשאי להפליג בדמיונך לאחור, להתחוות בעיני עצמך למי שאינך ולא

היית מעולם, להתהייות בעולם שמעולם לא היה עולמך. שעשוע חושני־אינטלקטואלי, אמר פעם על כגון דא מישהו.

השקיעה ארוכה וצבעונית. מרחבי האחו והמשעולים הכבושים קוראים לך. שוער בלבוש טקסי פותח בפניך את דלת המבוא לטירה ואתה יוצא אל צינת הערביים, הבשומה בניחותא עשב רטוב ועלי שלכת. הולך אל גדות הפלג, אל גזעי העצים העבותים, או אל הארוות הגדולות שבירכתי הטירה. אם תבקש, יאכפו לך שם סוס אנגלי צייתן וטוב מזג. לא צריך לשלם. רק לחתום. שהרי דיברתו של אציל מחייבת, אותו וגם את חשבונו.

עם זהרורים אחרונים אתה חוזר לטירה. עולה לחדרך במעלית (שהוסוותה היטב, לבל תקלקל את תחושת האוטנטיות של הזמן והמקום). לחילופין אתה יכול, כמובן, לטפס בגרם המעלות ולהסתכן בתעייה ממושכת באגפים המפותלים ולהחלץ מן המבוכים רק באמצעות שלט־ההכוונה. טירה אמיתית. עם הרבה אווירה ומסתורין. והכל כפי שהיה פעם. לבד, אולי, מחדרי האמבט הגדולים והמפוארים שהוצמדו לכל חדר. ברזי האמבט מצופים בגוון זהבי מבריק. שפע של מגבות, סבונים, מרקחת משחות, בשמים מקציפי מים ומה לא.

להתעטף בתחושה של ימים עברו בלב מרחב כפרי שליו וציורי עם גינונים של פעם.

לחיות כמו לורד

רחצה. העברת תער על לחייך הסמוקות. לבשת את חליפתך הטובה ואתה יורד לפת ערבית. הדרך אל הארוחה רצופה גינוני טקס. ראשית, אתה נכנס לבר, הממוקם בספריית הטירה. אתה רואה שם הרבה ספרים אחידי כריכה ולא מעט בקבוקים וכוסות. התנועה באגף הבקבוקים גדולה לעין ערוך מאשר באגף הספרים יפי הכריכה. אתה יכול, איפוא, להסב ללגימת הקרמה בספרית. לחילופין אתה יכול לעשות זאת בטרקלין הסמוך. מלצר המשקאות הקשיש יגיע גם לשם. אתה מזמין את האפרטיף שלך. מלצר המשקה משגרים אליך גם את אחד המלצרים הראשיים והוא יביא לך את תפריט ארוחת הערב לבחירתך. בעוד אתה מעמיק חקר בתפריט, פורטת עלמה צנומה אחת על פסנתר הכנף הניצב בפינת הטרקלין. עלמה אחרת חולפת בחלון, רכובה על סוסה לכיוון האורווה. פתאום נדמה לך שהדמויות הנשקפות מהציורים שעל הכתלים מתחילות לנשום ולנוע. אתה בדרך הטובה במנהרת הזמן לאחור. עד שמופיע שוב המלצר לשמוע מה תבקש לאכול בסעודת הערב שלך.

התפריט שבידך פותח בהתנצלותם של ה"שפים", האומרת כי על האורח הנכבד להתאזר בסבלנות, לפי שאת מרבית המנות מכינים רק לאחר הזמנתן. על כן, אם זמנך דוחק ורעבונך תוקף, אנא, התייעץ עם מנהל המסעדה והוא ינחה אל אותם מאכלים שמשך הכנתם קצר יחסית.

למי בוער כאן, לעזאזל?

בינתיים אתה עדיין מתלבט האם לפתוח את ארוחתך ברסק בשר יונים מהודק במיקפא, או שמא בתפיחה מבוצקת של גבינת עיזים ואולי דווקא בתפיחה של בשר סרטנים עשויה בכמהין, עם סלט אספרגוס וארטישוק. אפשר, כמובן, גם מרק. של אספרגוס טרי, עם קציפת שמנת וקוויאר. אשר למנות העיקריות, יש בשר ויש דגים. יש פרי ים ויש בשר עוף למינהו. נו, אז מה דעתכם על מיצלה של רג סלמון טרי, עטור בתפיחה של דג סולי? נשמע לא רע.

בחרת את את פריטי סעודתך העתידה וכבר מתייצב בטרקלין מלצר היינות לדעת באילו יינות תבקש ללוות את ארוחתך. תפריט היין גדול ומרשים. הבחירה לא קלה. מלצר היינות מגיש סיוע דיסקרטי. שלא לאכוף עליך את הבקבוק היקר, שבמחירו אתה יכול להאכיל שולחן שלם. אתה מחליט, מחזיר את התפריט לידיו של המלצר הקד קלות ומסתלק חרש. הזמן ניגר בנעימות. העלמה פורטת, הדמויות שבציורים ממשיכות לחיות ואתה ביניהם. כמה טוב להיות לשעה בעידן אחר, מחוץ לעצמך ולסביבתך האמיתית.

והנה בא המלצר הראשי להודיעך כי סעודתך מצפה לך. הוא מנחה אותך דרך הטרקלינים אל חדר האוכל, הנראה כמו תפאורה לסרט רומנטי. אנשים יפים ליד שולחנות יפים. בתוך דליי הקרח צפים בקבוקי יין ושאמפניה עטופים במפיות צחורות. מפץ גזעי העץ הבוערים בתוך האח. קישקוש מנומס של סכינים ומזלגות. ברוב טקסיות נחלץ הפקק מהבקבוק שהוזמנת. לגימת טעימה. בסדר גמור. תודה אדוני. יציקה לכוסות. השבת הבקבוק אל דלי הקרח. ובעוד מלצר היין נסוג לאחור מגיעים מלצרי המזון. מנה רודפת מנה. מזימרת השדות והנחלים, הרפתות והלולים. בין ההפתעות הגדולות, הפתעות קטנות. כמו אותה בלילה טחונה של פירות יער, עטופה במעיל תרד. מבחר הגבינות לסיום הארוחה מוגש עם פרוסות לחם מתקתק, מנוקד בשברי שקדים.

חוזרים לטרקלין. ללגום שם את הקפה ואת הליקר. לנגוס בפטיפורים הקטנים. להאזין לפריטתה של הפסנתרנית. לראות מחלון הגדול את הכנסייה המשפחתית של הטירה, מוארת באלומת אור חיוורינית מזרקור עלום. לעכל בנחת והנאה ארוחה טובה כשהתפאורה סביבך כל כך אוטנטית.

150 ק"מ מלבה של לונדון, 10 ק"מ מן הבית בו נולד שקספיר. אטינגטון פארק. טירת אצילים ג'ורג'יאנית, ספוגת צללי ימים עברו. פעם, בימים הרחוקים ההם, רק מעמד וייחוס משפחתי היו פותחים בפניך את שערי הטירה הזו. היום די לך בכרטיס פלאסטיק קטן של אשראי כדי שהשערים יפתחו ומנהרת המסע לעידן אחר תקלוט אותך. ומי שיודע לצוף לאחור, להשתעשע בדמיונות – תואר האצילות מובטח לו. כל עוד הוא שוהה כאן, בטירה הקסומה של משפחת שירלי, שהיתה למלון אורחים.

מנחם תלמי ■

שוגר ריי ליאונרד בימי השיא. האם ישוב הזוהר?

… יתקיים על … זירה המיפגש בין … שוגר ריי ליאונרד … ומרווין הגלר … זה יהיה קרב … המאה. אם יש צדק, … שוגר ריי. אם … ההגיון, הגלר … אותו.

הקרב האחרון שלו היה כל־כך עלוב שכולם מעדיפים לזכור את זה שלפניו: בספטמבר 1981 עלה שוגר ריי ליאונרד, אלוף עולם, אלוהי החצי כבד, המתאגרף השחור האלגנטי ביותר מאז ג'ו לואיס, והגן על התואר שלו מול תומס הרנס. הרנס, מתאגרף קשוח, לא מהיר במיוחד, עמד כמו בולדוג גדול ובמשך שלושה־עשר סיבובים שלח ימיניות איומות לכיוון הפנים היפות ביותר בעולם האיגרוף. לסיבוב הארבעה־עשר שוגר ריי עלה לאט. מהעין הימנית שלו, בטיפטוף איטי, נזל דם. האולם בלאס־וגאס היה שקט. הרנס נראה כאילו הוא מכין את המתניים לחגורת האליפות. ואז שוגר ריי נתן חיוך קטן ומחק את הרנס מהזירה.

אחר־כך, בחדר ההלבשה, התרוצצו רופאים ומאמנים מודאגים סביב העין המדממת וכמה ימים מאוחר יותר ליאונרד הודיע על פרישה. ב־11 במאי 1984 הוא חזר, נגד קווין הווארד. זה היה קרב מטומטם. הווארד, מתאגרף לא מוכשר אבל גבוה מליאונרד בראש, הושיב את שוגר ריי פעמיים על התחת לפני שליאונרד בקושי ניצח אותו בנוק־אאוט טכני. "ליאונרד", כתב אז ה"ספורטס אילוסטרייטד" בחוסר רחמים אופייני, "נראה כמו ורסיה מואטת של עצמו".

אחרי הקרב הזה ליאונרד פרש סופית. אחרי הקרב הזה הוא היה כבר אגדה חיה, שגרה בבית דמוי טירה בוושינגטון כשבמגרש

קרב המאה

החניה חונות פרארי (שלו), מרצדס (של אשתו), פורד (לילדים) ורולס־רויס (שיהיה, למה לא). הוא פרשן טלוויזיה, השם שלו שווה עדיין הרבה כסף בפרסום. מה חסר לו? מרווין הגלר.

"קליפורניה, שוגר ריי" אומר אלן, מעל כוס קפה בוונייס ביץ'. "מתאגרף טוב, רגליים טובות, והוא ידע מתי לפרוש". הוא אומר שזה מתאגרף מהסוג שכבר כמעט לא מייצרים. אחרי מוחמד עלי כולם עבדו כל־כך קשה על עבודת הרגליים שלהם, עד שהם שכחו שאיגרוף הוא קודם־כל מלחמה. הגלר זכר. הוא נלחם כמו שנלחמים בשכונות הכושיות העניות באמת. הוא בקושי יודע מה זאת הגנה, עבודת הרגליים שלו מזופתת, אבל הוא חזק, אלוהים כמה שהוא חזק. הקרב האחרון שלו היה במרץ 85', נגד מתאגרף מוסלמי ענק בשם ג'ון מוגבי. הגלר הגיע לו בדיוק עד הכתף. הוא פשוט עמד מולו, כמעט בלי להגן על הראש הקרח לחלוטין שלו, והרביץ לו עד שמוגבי התרסק.

מאז שוכב בתואר, והוא הספיק כבר לגרום למתאגרף אחד לפרוש, לאחר גרם נזק קשה בעמוד השדרה, ולשלישי הביא לחרשות מוחלטת באוזן אחת. העתונים לא התאמצו הרבה בשביל למצוא לו כינוי מתאים. הם קוראים לו "הרוצח".

בינואר האחרון שוגר ריי הוזמן למסיבה בוושינגטון. הוא מגיע עם הרולס־רויס ועם אשתו, חואניטה, לבוש בפראק. כשהתיישב, הוא מצא מולו פראק קצת יותר גדול, עם מרווין הגלר בפנים. "ישבנו שם ודיברנו על הקרב שלו היה", סיפר שוגר ריי אחר־כך. "לא אמרנו מי היה מנצח, רק על הטכניקה, על הצורה של הקרב. שיחה בהחלט ידידותית".

שוגר ריי חזר הביתה מהורהר והמשיך בשיגרה הוושינגטונית המשעממת, של כל מי שהוא לא נשיא ארה"ב. במאי הוא השתתף בעוד איזו מסיבת צדקה וושינגטונית. בחוץ, על המדרגות, פגש אותו כתב ספורט מקומי, דחף לו מיקרפון מתחת לאף ושאל אותו אם הוא יילחם עם מרווין הגלר. באותה צורה בלתי צפויה שהפכה אותו לאלוף עולם בזירה, שוגר ריי אמר "כן". חייך, והלך הביתה.

למחרת העיתונים היו מפוצצים, אבל הגלר היה בטיול באיים הקאריביים ואי־אפשר היה להשיג ממנו תגובה. כשחזר, חיכה ששה שבועות, עד שמספר הצלמים סביב הבית גרם לו להרגיש כמו מדונה. הוא הודיע שיילחם עם שוגר ריי. בבית, בוושינגטון, שוגר ריי הסביר שוב ושוב לחואניטה שהוא פשוט לא יכול למות בלי להילחם את הקרב הזה. חואניטה אמרה לו מה שרבים חושבים, שהוא בהחלט עלול למות בזמן הקרב הזה.

אחרי עוד כמה שבועות הגלר הציג את התנאים שלו: עשרה מיליון דולר תמורת כל קרב, שישה מהם ישירות אליו. אחרי ההודעה הזאת, חזר הביתה ומאז פחות או יותר נעלמו עקבותיו. שוגר ריי הודיע כבר שהוא מוכן לכך, שהוא מחכה להגלר לקביעת תאריך, שנמאס לו לחכות. והגלר איננו. "רינג ריפורט", אחד מעיתוני האיגרוף החשובים ביותר, פירסם בגליון האחרון שלו תמונה של הגלר על השער ולמעלה כתוב: "מבוקש". הגלר לא מגיב והתאריך לקרב טרם נקבע.

ליאונרד, בינתיים, מתאמן בזירה ארבע שעות ביום, קשה. יריבי האימון שלו אומרים שהוא מהיר כמו תמיד, אולי יותר מתמיד. מלבד הזירה הוא גם עובר שעתיים ביום, ארבע פעמים בשבוע, בחדר הכושר. מנסה להרוויח קצת משקל. מייקל ספינקס, אלוף העולם במשקל כבד (שהיה פעם חצי־כבד ואומרים שהעדיף להעלות עשרה קילו מאשר להתייצב מול הגלר), אמר בראיון לאנ.בי.סי.־ספורט, שכאשר הקרב הזה יתרחש הוא מעדיף להיות רחוק מהזירה, כי הדם יעוף. והגלר, צריך לזכור, מבוגר מליאונרד בשנתיים, שניהם לא היו בזירה למעלה משנה. זה יהיה קרב המאה. הגלר כבד יותר, שוגר ריי מהיר יותר ומושלם בהרבה. הסוף מול המקבת. הרמיזן הכי יצירתי בעולם האיגרוף, מול הכוח החייתי. אם יש צדק, שוגר ריי ינצח. אם יש הגיון, הגלר יהרוג אותו, כנראה.

יאיר לפיד ■
לוס אנג'לס

עברית קלה שפה

למדו עברית מאהבת ישראל. בלונדי צפוני, יעקב ריטר, שגריר דנמרק החדש. למד עברית והפך עולמות כדי לשוב ולשרת בתל־אביב. ושחום־עור אתיופי, קסה קבדה, שגריר ארצו בז'נווה. עברית צברית משנות הלימודים והרומן הסוער שהיה לו בירושלים.

דני בתל־אביב

ביקשתי לקבל את התפקיד הקשה של ייצוג דנמרק כדיפלומט בשוק האירופי המשותף, בתנאי שיום אחד אוכל לשוב לישראל. דברי יעקב ריטר, הוא השגריר החדש של דנמרק בתל־אביב. בעבר שרת אצלנו משך „שלוש השנים הטובות ביותר מ־25 שנות הקריירה שלי כדיפלומט". לפני שמונה שנים החל ללמוד עברית ברצינות. לא צריך מתורגמן לקריאת כותרות העתונים.

הזהירו אותו שלא לשוב לישראל, כי „דברים רבים השתנו ואני עשוי להתאכזב". אך כ־15 השנים שחלפו מאז שעזב, שמר על קשר, קרא על ישראל, ובילה פה חופשות עם משפחתו. אשתו דחפה אותו ב־1969 לקבל את תפקיד המזכיר הראשון בשגרירות הדנית בישראל. „מעולם לא הצטערנו על כך". שרה, בתם הצעירה, נולדה כאן. תשע מתוך 15 השנים שחלפו מאז עזיבתו שרת בבריסל. הממונה עליו לא יכול היה להבטיח לו שישוגר לישראל לתקופה נוספת בתפקיד שגריר. „אבל נשתדל", הובטח לו. לפני שמונה שנים ביקש מאשת דיפלומט ישראלי בבריסל ללמד אותו עברית. „זה לא יותר מדי קשה", הוא אומר, בעברית.

„כשהייתי פה בעבר חשבו הישראלים שהדנים הם אנשים נהדרים, בגלל שהצילו יהודים במלחמת העולם השניה. ואולם בישראל ישנו דור חדש, שאינו מצוי בנבכי העבר כמו הדור שחווה זאת על בשרו", הוא אומר. היו ישראלים שהטילו ספק בידידות דנים כלפי ישראל, בעקבות החלטות בשוק המשותף. הוא מסביר: „אין אנחנו פרו־ערבים. החלטה הנופלת בבריסל מורכבת מעמדות של 12 מדינות, והיא בחזקת פשרה. לעיתים קרובות הצלחנו לקדם את ענייניה של ישראל".

הוא גאה גם על בי"ס דנמרק בירושלים, ששמו ניתן לזכר התנהגותם המופתית של הדנים. „אני השגריר היחיד פה שזכיתי, בעת מסירת כתב האמנתי לנשיא, לברכות מילדי בית ספר. ואולם מי יזכור בעתיד מדוע נקרא בית הספר בשמו?" הוא יודע שצריך להשקיע מאמצים לטיפוח זכרון כזה. המאמץ המיוחד של יעקב ריטר הוא – לימוד עברית. האיש הגבוה, הרזה, בלונדי בעל עיניים כחולות, כמו דני־מן־הספרים, מוסיף: „זה גם רווח גדול עבורי".

איגנה דרויטשקרון

אתיופי בז'נווה

אחד הגברים המרשימים ביותר בין הדיפלומטים הזרים בז'נווה הוא קסה קבדה, 43, שגריר אתיופיה. הוא חתיך, גם אלגנטי, גם שרמנטי והחבר הכי טוב של אייבי נתן. עברית למד בירושלים, בה שהה ארבע שנים, בשנות השישים: „הייתי אחד מהחבר'ה", הוא אומר בעברית צברית.

קבדה ניהל רומן סוער עם אחת הבחורות היפות והמוכשרות בעיר. הזוג התגורר יחד, למגינת לבם של הורי הבחורה, ככל הנראה בגלל צבע עורו. ככל הנראה, גם משפחתו לא גילתה התלהבות לרומן עם ישראלית. הזוג תיכנן להגר לברזיל, שם רבים הזוגות המעורבים. אך בסוף נפרדו דרכיהם. קבדה שב לארצו, עלה מהר בסולם הפוליטי וכיהן שנים אחדות כשר העבודה. לז'נווה הגיע ב־1983 בדרגת שגריר.

כעבור חודשים אחדים התקיימה כאן ועידה מטעם או"ם לאיסוף כספים עבור פליטי אתיופיה שגוועו מרעב בעקבות הבצורת הקשה. באותו חודש התפרסמה בעתונות השוויצית כתבה על הווילה המפוארת שהשגריר האתיופי קנה כאן. רבים זעמו וכתבו בעתונות שאין להתרים יותר למען אתיופיה. היתה שערוריה והשגריר אמר שהווילה מיועדת למגורי משפחתו וגם למשרדי השגרירות. הזמין עתונאים והתברר שזה אמנם בית מגורים רגיל, אך יש בו חמישה חדרי שינה, סלון, חדר אוכל ובריכה יפה בחצר. בכל זאת עלה כמה מיליוני פרנקים. היום, השגרירות עדיין שוכנת בבית דירות, בו משלמים שכר־דירה גבוה. השוויצים עדיין שואלים אם הכסף שתרמו הלך לקנית הבית. השגריר השרמנטי ממשיך בתפקידו. אגב, הוא קרוב משפחה של ראש ממשלתו.

לי, אישית, נזדמן לפגוש פה לפני שנים את הבחורה הישראלית שאותה אהב. היא סיפרה שמגדת עתידות מקומית אמרה לה „אני רואה וילה מפוארת עם בריכה שחיה וצפורים".

שרי רונר
ז'נווה

השגריר הדני בישראל: בא לארץ אהבתו. צילום: דובי קסטרו.

השגריר האתיופי בז'נווה: עברית מפי אהובה ישראלית.

בבגדי הכותנה האלה, הטובים גם לחורף, לא צריך לשבור את הראש. מה הולך עם מה ועם מי. („צ'אפטר") צילום: מנחם עוז

צ'אנס לכותנה

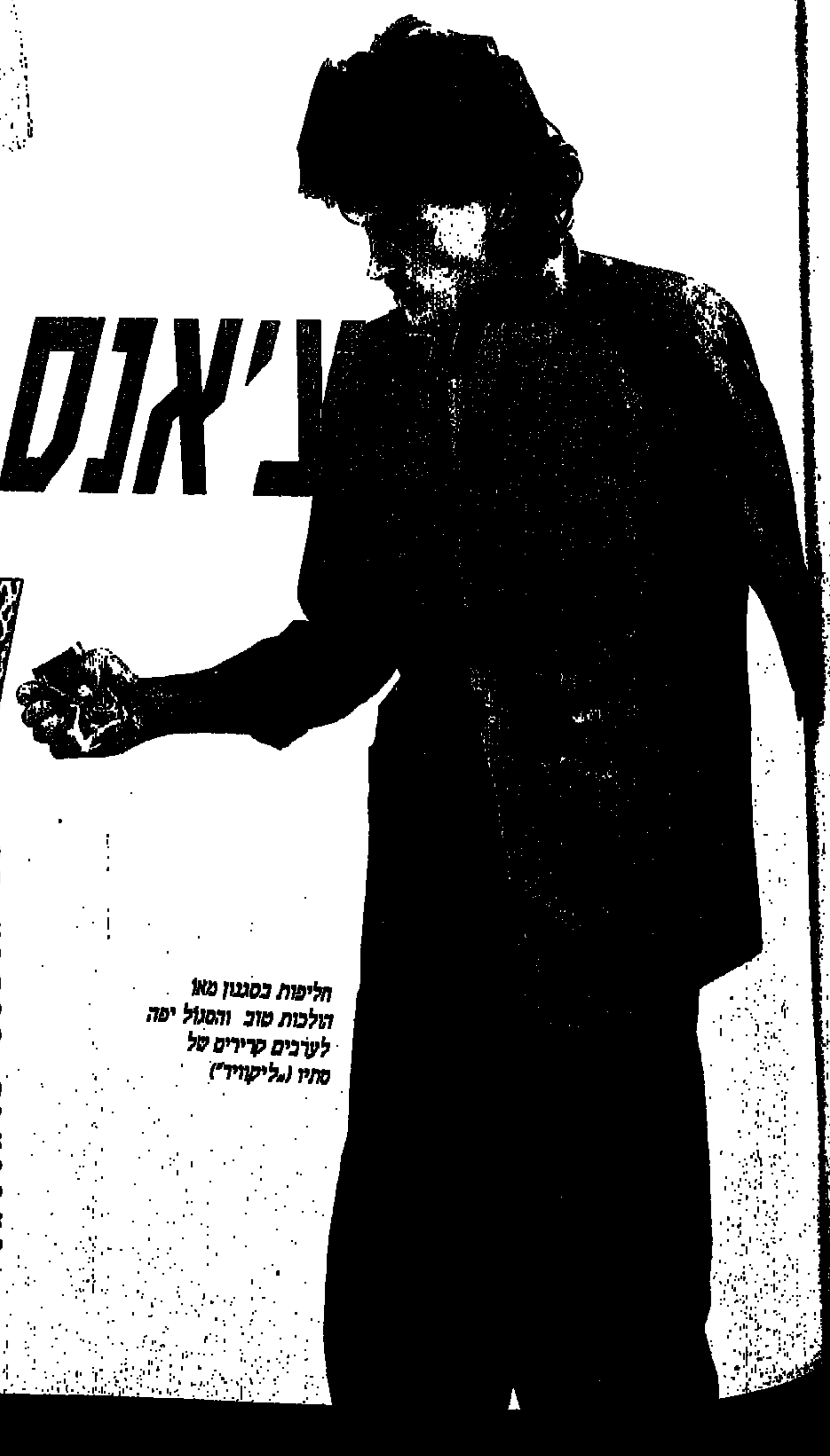

חליפות בסגנון מאו הולכות טוב. והסגול יפה לערבים קרירים של סתיו („ליקוויד")

לפני שאתם מתעטפים באפודות ובדובונים – תנו צ'אנס לכותנה.

האנשים שעושים אופנה, התלבשו על בגדים שעשויים מכותנה, גם לחורף. ולא מפני שהם מצפים לחורף חם – אלא מפני שבגדים קלים זה מה שהולך עכשיו באופנה. אלה בגדים, שנולדו לימים קרירים של סתיו וימים חמימים של חורף, שאפשר לערום אותם שיכבה על־גבי שיכבה – ולקלף כשחם. לזרוק על הכתפיים סווטשירט, על כתונת עם שרוולים מקופלים, מכנסי כותנה עבים מאריגים קצת מבהיקים, כתונת עם שרוול ארוך ועליה חזיה גברית, בלייזר גדול מכותנה עם שרוולים מקופלים עד למרפק.

כותנה זה יופי של אריג, נעים ללבוש, אוורירי, סופג זיעה. אפילו את החסרון הגדול שלה, שהיא מתקמטת בקלות, הפכו ליתרון. האיטלקים אומרים שמקומט־זה־יפה וכדי להוכיח את זה בשטח, הבגדים הכי־יקרים באיטליה, עשויים מכותנה מתקמטת. כשרואים גבר בחליפה שנראית כאילו בילה בה את הלילה על ספסל בגן־עירוני, אז יודעים, שהוא לובש את הדבר האמיתי.

למשפחת הכותנה, שייכים גם הקורדרוי, הפלאנל והפוטר. צירוף מספר אריגים ביחד, בגוונים שונים של אותו צבע ובמירקמים שונים, זה צירוף אופנתי. חליפות הכותנה החדשות לא דומות אפילו ברמז לחליפה הגברית, המחוייטת. הן עשויות אריגים קלים, ללא ביטנה ומשופעות מהסגנון הסיני. כסין, הצמר נדיר ואנשים לובשים בגדי כותנה מרופדים גם כשיורד שלג והטמפרטורות צוננות. אולי מזה תפשו בכל העולם את ההשראה, שכותנה זה לא לקייץ.

יהודית חנוך

מכוניות סאלוניות

צילום: אלן דגיו דלהיראן תולה שירות „גאמא" ...

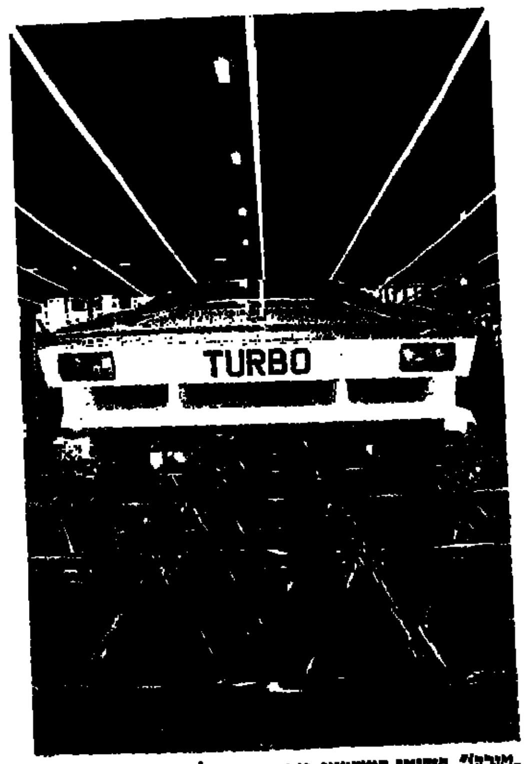

„טורבו", פשוטו כמשמעו. אב־טיפוס של החברה היפאנית „טויוטה". מורמת־מעט, על פיגום שמעניק לה מראה עתידני.

שמה – „אספרי". דגם חדש של „לוטוס", חברה השוכנת בבריטניה ומתמחה בייצור מכוניות ספורט. בריטניה היתה מיוצגת היטב ב„סאלון", יחד עם גרמניה, איטליה, בלגיה, שוודיה וספרד, שכל אחת מהן הציגו יותר מהאמריקנים. מחוץ לאירופה היה ייצוג נכבד מאד ליפאן, שאמנם תופסת רק 3% מהשוק הצרפתי, אך עשתה עסקים טובים בסאלון. תשומת לב מיוחדת קיבלו שם שתי מכוניות חדשות: „פורשה 539" ו„סיטרואן AX" שהצרפתים הציגו אותה כ„המכונית הכי חסכונית בעולם"

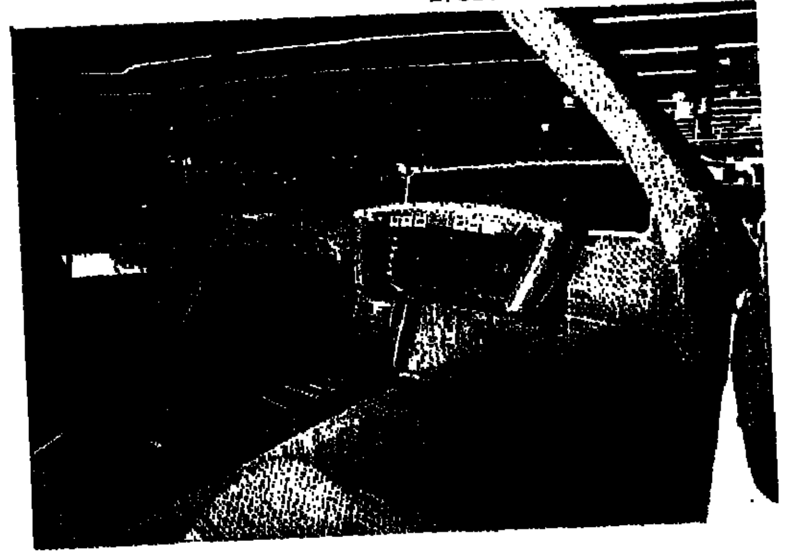

זהו, כמובן – „דה־שבו". ב„סאלון" הוצגה ה„סיטרואן" המפורסמת בצבעי הלאום, וחלק כבוד למכונית־הקטנה שהיתה מלכת הכביש במשך שנים רבות עד שהפסיקו לייצרה.

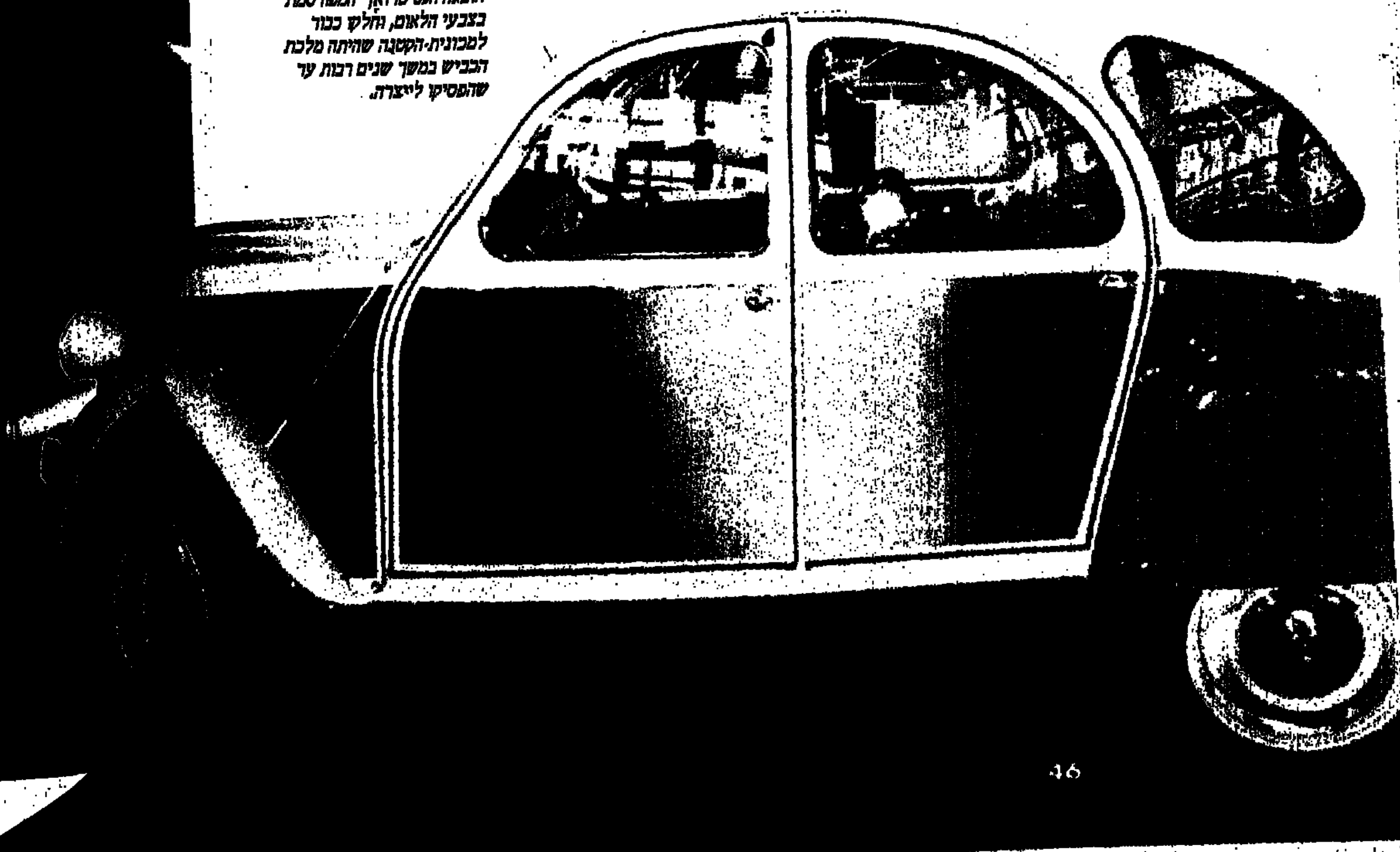

שמה – „פרוקסימה". אב־טיפוס של חברת „פז'ו" הצרפתית. יפהפיה ארומה שכל „סאלון המכוניות" של פאריס נשקף בכסה המורם שלה.

73 שנים מתקיים בפאריס ה־Salon de l'Automobile, הוא תצוגת המכוניות המפורסמת בעולם, הנערכת ב„סאלון" שבו שבעה אולמות ענקיים, המכילים בקלות מאות מכוניות ואלפי אביזרים לרכב. בחודש שעבר השתתפו בארוע 1,050 מציגים, יותר מחמישים ארצות. מלבד המכוניות שזה הונחו וראשונה בטרם ייצאו לשוק, רואים שם את כל השכלולים העולים על הדעת באביזרים וגם את ההשתוללות המרוממת של „מכוניות העתיד". אולם המרשים והמרגשים יותר, היה שם הכל, מהמכונית המסכנה עד הקאדילאק הנשיאותית.